
IVDIT
VOLVNTATEM TIMENCI
VM SE FACIET DOMINVS

NOBILI ET MAGNIFICO DOMINO, IOANNI GEORGIO HERVVARTO ab Hohenbvrg, I.V. D. Ser.mi Bauariæ Ducis, &c. Gvilhelmi Consiliario intimo & supremo Cancellario.

IACOBVS GRETSERVS SOCIETATIS IESV, S. D.

GRÆCAM linguam longè omnium esse pulcherrimam & vtilissimam, Magnifice & clarissime Domine Cancellarie, communis & vera est eruditorum persuasio, testata totius superioris memoriæ testimonio. Pulchram enim & maximorum commodorum feracem esse oportet, quæ Græciæ terminis nequaquam inclusa, Asiam propè vniuersam, Italiam, Galliam, & reliquas orbis terrarum partes iam olim peruasit, & extra anni solisq; vias, super & Garamantas & Indos protulit imperium, vt ne Alcides quidem tantum telluris obiuerit, quantum hæc lingua;

Fixerit æripedem ceruam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.

vt ait Poëtarum optimus. Quamobrem nihil à ratione alienum facturus videtur, si quis illam cum Orphei lyra, aut cum Amphionis testudine comparet; vt enim hæc saxa mouere sono poterat, & lenire tigres, rabidosque leones, & prece blanda ducere quò vellet; ita Græca lingua non tantùm veteres Romanos rerum Dominos, omni humanitatis genere perpolitos, sed & Asiaticos, Schytas, Brachmanas, Gallicanos Druidas, aliasque multas immanitate barbaras gentes excoluit, & cum ad eloquentiæ, tum ad Philosophiæ studia rerumque cœlestium contemplationem erudiuit. Nostro etiam seculo, quo refloruerunt ac propemodum renatæ sunt literæ, Græcis Musis æquè suus constat honos atque Latinis, quippe sororibus, & quas disiungere sine certa & præsenti iactura minimè possis, siue Poëtices, siue Rhetorices, siue Philosophiæ, siue alterius maiorum gentium scientiæ desiderio & amore tenearis, tametsi plures nunc quam temporibus

poribus anteactis reperias, qui nihil ſibi cum Græcis diſciplinis negotij eſſe velint. Sed quid mirum? ſuo æuo tam felici & docto exclamabat Theocritus.

Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως;

Interea tamen melior, ſi non maior, numerus, libenter cum eodem vate canit:

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἐμὶν δ' αἱ μῶσαι καὶ ᾠδά,
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος.

De his igitur, quibus tantum ſui amorem in pectore Græca lingua incuſſit, præclarè mereri illos, qui prima rudimenta eius linguæ tradunt, Grammaticasque inſtitutiones conſcribunt, non inuitus fatebitur, qui nos eo loco & tempore natos meminerit, quo ſine præſidio præceptionum ad cognitionem Græcę literaturæ ne aſpirare quidem licet. Prodierunt autem hactenus Grammatici, non vnus, ſed vt ille ait, μυρίοι, οὓς οὐκ ἄν τις ἀριφραδέως ἀγορεύσοι θνητὸς ἐών. Poſt quos omnes exit itidem hæc Grammatica tribus ſuis partibus perfecta

& abſoluta, in gratiam potiſsimum iuuentutis, quã variis in locis fidei noſtræ commiſſam bonis moribus & literis informamus. Hoc autem quidquid eſt operis, tibi, Nobilis & Magnifice Domine, dedicare placuit, non certè, vt te tantæ eruditionis & dignitatis virum ad hæc primę ætatis ludicra crepundia reuocem, ſed vt illuſtri tuo nomine liber inſignitus aliquid lucis accipiat, gratiorque & acceptior accidat cùm aliis omnibus, tum maximè ſtudioſis adoleſcentibus, quibus, quam ego viam perueniendi ad edita doctrinę Græcę templa demonſtro regulis, eam tu oſtendes opere ipſo & exemplo, cum eas in Græcis progreſſiones feceris, vt honeſtiſſimarum diſciplinarum Candidati, rectiſſimè facturi ſint, ſi in te vnum intueantur, te imitari & ad tuum exemplum totis viribus properare conentur. Monebat Bias: ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλάμβανε σοφίαν. βεβαιότερον γὰρ τοῦτο τῶν ἄλλων κτημάτων. Cui conſilio quam diligenter parueris, exitus ipſe probat, quod enim genus ſapientiæ tibi non comparaſti velut dulce maturioris ætatis ipſiuſ-

ipsiusq; senectutis præsidium & viaticum? Nam Græcis, Latinis, Hebraicis literis, & antiquitatis peritia non contentus, Mathematicas itidem disciplinas perdiscendas putasti, ita tamen, vt scientiam Iuris & æqui, quam parit ars & perficit vsus, præcipuo quodam amore semper fueris complexus. Hinc te ad tantos dignitatum gradus euectum, & post Cameræ Spirensi vtilissimam nauatam operam, post plurima tua in Rempublicã merita, Bauaricæ Cancellariæ summa cum potestate præfectum esse, neque nouum neque insuetum videri debet, est enim doctrina parens honorum fæcunda, præsertim cum virtute morumque integritate coniuncta, qualis tua, Nobilis & Magnifice Domine. Et quamuis nemo sit qui omne virtutum genus in te non suspiciat, iustitia tamen tua Rectique amor æquabili tenore perennis, & nec gratia nec pretio flecti potis, omnium animos mirificè sibi conciliat, vt inter viros iustos & propositi tenaces, quos Horatius elegantissimè depingens, neque illabentis mundi ruina loco motum iri canit, omnes

vno ore te numerent. Acceſſit altera quoque ratio hunc tibi librum inſcribendi. Par erat extare aliquod grati animi monumentum, quo tuæ in Societatem noſtram ſingulari beneuolentiæ, pluribusq́; officiis, qualem qualem vicem rependeremus. Nihil aliud in præſenti occurrit, præter hoc opus, quod tibi acceptum fore, eò minus dubitamus, quò certius ſcimus, viros eruditos eruditorumq́ue amantes, etiam tenuiſſimum munus, dummodo ſit literarium, nequaquam aſpernari. Ne huic quidem loco Dij immortales deſunt, dicebat Heraclitus, neſcio quibus fumoſam caſam ingredi recuſantibus. Vt ergo Philoſophus hic in loco, quantumuis iudicio hominum abiecto, diuinũ Numen agnouit, ita & tu in hoc tam exili dono gratæ mentis notas, & alia quæ placeant, facilè agnoſces. Vale. INGOLSTADII Kalend. Iulij 1593.

AD

AD LECTOREM.

RES Libros harum Institutionum, collegimus, beneuole Lector, in gratiam & commodũ iuuentutis, quæ nostris in Scholis Græcis & Latinis literis ad humanitatem informatur. Neque verò nullas suscepti laboris causas habuimus. Primũ enim vtile videbatur fore, si vnius auctoris de re Grammatica opus integrum & perfectum exstaret, ne cogeremur quotannis tres quatuórue diuersos Grammaticos in nostra gymnasia introducere, non magno eorum, quos erudiendos suscepimus, emolumento, dum à Clenardo & Antesignano octo partes orationis, à Varennio Syntaxin, & à Vergara Prosodiam discunt. Licet enim hic omnes Grammaticæ partes sit persecutus, non tamen tanti videbatur, vt relicto Clenardo & Varennio, ipse solus ius in scholis diceret. Nam in prima parte Clenardo cum suo Antesignano, & in secunda, Varennio, sine omni dubitatione longè est inferior, vt taceam ordinem perturbatum & implicatum, ex quo te non certius & citius sine duce, quam ex Laby-

rintho expedias. Ipse verò Clenardus solus & sine commentariis breuior est, quàm vt auditorem ad lectionem cuiusuis Auctoris præparet, vt de methodo & dispositione nihil dicã, quam non omnibus placere, docet non semel atq; iterum, sed sæpius præpostero & inuerso ordine editus Clenardus; cum Antesignano autem prolixior est, quam vt iuuentuti compendiorum auidæ, & in Græciam breuissima via festinanti Dux præire queat. Accedit, quod in singulos annos nouus quodammodo prodit Clenardus, nouis notis, notationibus, animaduersionibus, paralipomenis & censuris, quasi vinculis & compedibus onustus, stigmatias factus ex libero & ingenuo, sicut & scholiastes eius Antesignanus; quem, vt ille Deiphobum,

Lacerum crudeliter ora,
Ora manusq; ambas, populataq; tempora raptis
Auribus, & truncas inhonesto vulnere nares,

iure interroges,

Quis tam crudeles optauit sumere pœnas?
Cui tantum de te licuit?

Vt igitur his aliisq; incommodis mederẽtur, qui nostris scholis præsunt, voluerunt, vt istæ Institutiones, non vnam, sed omnes Grammaticæ partes complexæ in lucem exirent, ordine

& di-

& dispositione ab Emmanuele nostro, quam fieri potest, minimè diuersæ, præsertim in secundo & tertio libro, nec breuitate nimia adstrictæ, neque superflua prolixitate fusæ, sed mediocritate, quæ ad iacienda linguæ Græcanicæ fundamenta cuiuis satis sit, gratæ & acceptæ. Dialectos porrò non in vnum cumulum, vt ita loqui liceat, coniecimus, sed suo quasq; loco collocauimus imitati Antesignanũ. Nam vt membrum in corpore, tunc corpus ornat, si suum locum obtineat, ita & Dialecti in hoc Grammatico corpore. Qui verò diuersa consilia secuti, Dialectos propria statione auulsas, in vnum caput congerunt, illi mihi πανσπερμίαν quandam Anaxagoræ moliri videntur, cui iure optimo adscribant duo illa Elogia:

Πᾶν ἐν παντὶ μέμικται,

Et,

Rudis indigestaq; moles.

Quis enim non videat, & ad memoriam aptius, & ad confusionem vitandam accommodatius futurum, si illis statim subiiciantur Dialecti, quibus vt accidẽtia accidunt, siue, vt euenta eueniunt? Adde quod multi felicioris indolis adolescentes, dum regulas & paradigmata discunt, vltro etiam & sine præceptorum auspicius

Dia-

Dialectos regulis & paradigmatis adiunctas discunt, quas abiunctas ne aspicerent quidem. Nolumus tamen vt professor auditoribus Syntaxeos, quibus prima huius Grammatices pars elaborata est, Dialectos, vel etiam omnia illa, quæ paßim in annotationibus annotantur, explanet. Nam pleraque horum maioris sunt operæ & difficultatis, quam vt illis iuuentus, eo tempore & loco, sit oneranda, & multa plenioris vberiorisq́; doctrinæ gratia adferri solent, quæ si à discipulis exigas, parum decorè feceris. Delectum igitur & iudicium adhibebit hic eruditus Magister, qua in re multùm iuuabitur typorum & characterum varietate, qua paßim regulas ab annotationibus, & has à Dialectis distinximus, & Dialectos quidem Doctori humanitatis intactas relinquet, qui primis hebdomadibus cum nouis discipulis repetitione Grammatices per aliquot dies instituta, rationem quoque Dialectorum tradet; quamuis pro certo habendum sit, Dialectos melius & expeditius non disci, quàm lectione poëtarum aliorumq́;, qui suis monumentis huiuscemodi idiomata inseruerunt. Cùm ergo Magister poëtas interpretabitur, semper monebit, quo capite

Gram-

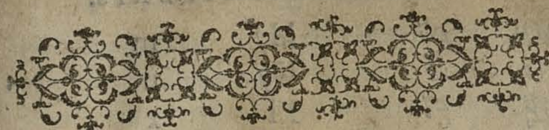
Grammatices hanc vel illam vel illius ſimilem Dialectũ Auditores ſint reperturi. Neceſſarium porrò eſt, vt ex prima Grãmatices Schola, nullis ad Humanitatis claſſem aditus pateat, qui totam Grammaticam animo comprehenſam probè non teneant, quod difficile non erit, ſi ex tertia & ſecunda Grammatices Schola non mittantur ad primam omnino rudes, ſed Epitomes ex hoc libro confectæ iam periti, ita enim gradatim ad Græcæ linguæ cognitionem quaſi euecti, iucundè & hilariter ad ea procedent, de quibus in maioribus Scholis non immeritò deſperaſſent, quid enim ſperet ille, cui in Humanitate & Rhetorica adhuc cum τύπτω *&* τύπτομαι *luctandum eſt? non nego reperiri, qui victoriam conſequantur; ſed eos paucos eſſe & plures* ῥιψάσπιδας οὐ πάλιν μαχησομένους *effici, quotidie videmus; Itaque quod Arceſilaus olim:* οὐδεὶς πόκον εἰς γναφεῖον φέρει, *& alius,* παρ' ἐμοὶ οὐ πόκος κνάπτεται, *vel vt quidam legunt,* γναφεύεται, *id iure ſuo Magiſtri ſuperiores occinant illis, quos Grammatices ignaros in ludum ſuum cooptari velle vident.* Τάξις γάρ ἐστιν, ὥσπερ ἐρίων ἐργασίας, οὕτω καὶ μαθημάτων διδασκαλίας, καὶ οὐδεὶς οὔτ' ἀναγινώσκειν διδάσκεται, πρὶν πάσας ἐκμαθεῖν τὰς

συλλα-

συλλαβὰς, οὔτ᾽ αὐτὰς, πρὶν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς φωνῆς, *vt verißimè ſcripſit Galenus. Hoc igitur docendi ordine obſeruato, haud fallemur ſperato profectuum fructu, maximè ſi ad Grammaticas præceptiones accedat itidem aßidua bonorum Auctorum explicatio, frequens diſputatio & concertatio, repetitio, ſcriptio, ſedula Doctoris ad laudem & decus cohortatio, & denique aliqua etiam librorum ſupellex, quod genus, Lexica, Nomenclatores, Phraſeologiæ, Calligraphiæ, Meditationes, ſeu Thematum explanationes, formulæ loquendi pueriles, in quibus omnibus viri doctißimi iamdudum vtilem operam iuuentuti nauarunt, vt facile ſi velint adoleſcentes habere poßint, vnde & ad Auctores propria induſtria peruolutandos, & ad ſolutam vinctamq́; orationem ſcribendam ſubſidium & opem petant.*

Caput primum.

DE GRÆCORVM LITERIS EARVMQVE DIVISIONIBVS ET AFFECTIONIBVS.

Literas habent Græci viginti quatuor, quarum figuras, nomina, potestatesq́ subiecta tabula ostendit.

Α α α	ἄλφα	Alpha	a
Β β β	βῆτα	Vita	u,b
Γ γ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ἐψιλὸν	Epsilon	e tenue
Ζ ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η η	ἦτα	Ita	i
Θ θ ϑ	ϑῆτα	Thita	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	c,k
Λ λ	λάμβδα	Lambda	l

Μμ	μῦ	My	m
Νν	νῦ	Ny	n
Ξξ	ξῖ	Xi	x
Οο	ο μικρὸν	O micron	o paruum
Π ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ ϱ ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ ϛ σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ τ ȷ	ταῦ	Tau	t
Υ υ	ὐψιλὸν	Yſilon	y tenue
Φ ϕ φ	φῖ	Phi	ph
Χχ	χῖ	Chi	ch
Ψψ	ψῖ	Pſi	pſ
Ωω	ω μέγα	O mega	o magnum.

ANNOTAT.

QVEMADMODVM certum eſt olim apud Latinos aliam fuiſſe literarum & ſyllabarum, &, vt vno verbo dicam, Latinæ linguæ pronunciationem, quàm ſit hodie: ita certum eſt, Græcos longè aliter multas literas pronunciaſſe, quàm nos hoc tempore pronunciemus. Qua de re integri quorundam extant libri. Porrò ſicut natiua & genuina Latini ſermonis pronunciatio intercidit, ita & Græci, ac proinde inutile fuerit curioſè nimis veterem pronunciationem ſequi, quam nunquam ſis aſſecuturus, cum non planè conſtet qualis fuerit.

Efferantur ergo literæ & voces eo ſono & modo, qui doctis pleriſque probatur, & quem in ſuperiori elemento-

rum Græcanicorum delineatione, Latinis ex altera parte respondentibus, efformatum cernis; cum etiam huius ætatis Græci ab illa pronunciatione nihil vel perparum discrepent; maximè quod attinet ad tres istas literas ϐ, η, υ, de quibus potissimùm certatur. A

DIVISIO LITERARUM.

DIVIDUNTUR literæ generali diuisione in vocales & consonantes. B

Vocales sunt septem α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Consonantes reliquæ omnes.

Vocales natura longæ sunt, η, ω. Breues ε, ο. Ancipites vel dubiæ, α, ι, υ.

ANNOTAT.

VOCALES *natura longæ corripiuntur nonnunquam à poëtis Græcis, & breues producuntur non tantum positione, sed aliis quibusdam modis vel potius licentiis, vt suo loco ostendemus.* C

ANCIPITES *non ideo hoc nomen habent, quòd in quauis dictione arbitrio vsurpantis breues sint aut longæ, sed quòd in diuersis. Nam α & ι, in his vocibus, στόμα,* os, *μέλι,* mel, *semper corripiuntur; sicut & υ, in his, φυγὴ,* fuga, *γυνὴ,* mulier. *At in voce λαὸς,* populus, *α semper longum est; & ι, in τιμὴ,* honos. *νίκη,* victoria: *& υ, in nomine μῦθος,* sermo, fabula, *ψυχὴ,* anima, *χρυσὸς,* aurum, *θυμὸς,* animus, ira.

A *Reperiuntur tamen vocabula, quæ eandem vocalem ancipitem modò producant, modò corripiant; vt* Ἄρης, Mars, ἀνὴρ, vir, καλὸς, pulcher, φίλος, amicus, ἴσος, æqualis, ὕδωρ, aqua.

DIVIDVNTVR rurſus vocales in præpoſitiuas & ſubiunctiuas, ſeu in principes & ſubditas.

B PRÆPOSITIVÆ ſunt, quæ in compoſitione diphthongorum præponuntur, vt α, ε, η, ο, ω. Poſtpoſitiuæ quæ poſtponuntur, vt ι, υ.

QVIA tamen ex his ipſis duabus ſubditis vocalibus diphthongus impropria υι conficitur, fit, vt υ reſpectu ſui comparis, etiam præpoſitiua dici poſſit.

C

DE DIPHTHONGIS.

ONSTITVVNTVR ex vocalibus diphthongi duodecim, quarum ſex vocantur propriæ, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. Sex impropriæ, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.

ILLÆ dicuntur propriæ, quòd duplicem edant ſonum, ſi rectè pronuncientur. Hæ verò impropriæ, quod ſimplici efferantur

rantur ſono. Nam ᾳ pronũciatur vt α ſimplex, ſimiliter ῃ & ῳ. Numerantur tamen in diphthongis, quòd ſub ſe vocalem contineant, in quam quoque ad latus adſcriptam reſolui poſſunt, ᾅδης, *infernus*, ἀΐδης, ληςὴς, *latro*, ληϊςής. A

QVANDO vocalis poſterior diphthongi, duobus supernè punctis notatur, tunc fit diæreſis, & quælibet vocalis propriam ſyllabam conſtituit παῖς, *puer*, εὔφωνος, *ſonorus*. B

ANNOTAT.

HABENT *diphthongi hoc nomen à duplici ſono.*

Nonnulli eas biuocales latinè appellant, vel quòd duplici conſtent vocali, vel quòd ſonum edant geminũ. Vnde etiam biſonæ vel biſonantes dici poſſent, ad eum modum, quo aliquæ literæ à conſonando dictæ ſunt conſonantes vel conſonæ; & vocales à veteribus ſonæ; & mutæ, Inſonæ, teſte Iſidoro lib.1. Etym.cap.4. C

NEC *mireris ſi hodie diphthongi tam apud Latinos, quàm apud Græcos ſint monophthongi; quia vera pronunciatio deſiit; quam tamen colligere aliquantulum licet ex veſtigiis, quæ apud Latinos ſuperſunt. Nam* αι. *ſeperè efferebatur, vt apud Latinos illud Virgilij,* Aulai, pictai, *& apud Lucretium,* Aquai, patriai, *itemque* Aiax, Maia.

A *Αυ pronunciabatur vti nunc in his vocibus*, Aura, Aurum, Taurus, Thesaurus.

Ει sonabat vt audis in his versibus Ouidij:

Flebilis indignos Elegeia solue capillos:

Et:

Exigit indicij memorem Cythereia pœnam.

Vtrobique est diphthongus ει, sed soluta. Nulla tamen diæresi facta antiqui non vt nos Elegia, sed Elegeia dicebant, vtraque videlicet diphthongi parte sonante; Vt fit in penultima illius versus 1. Æneid.

B *Quarum quæ forma pulcherrima Deiopeia.*

Et in vocabulo eia, græcè εἶα.

Ευ eum habebat sonum, quem nunc habet in his vocabulis, Eurus, euge, Eucharistia. *οι talem, qualis est, in* Troia, Troianus. *ου efferebatur vt à Gallis*, Nous, Vous.

DIPHTHONGI *illæ, ηυ, υι, ωυ, sunt diphthōgi propriæ, quippe duplicis soni, si legitima obseruetur pronunciatio. Numerauimus tamen illas inter diphthongos im-*

C *proprias, secuti alios Grammaticos, qui eas, quòd essent κακόφωνοι & duriusculæ, impropriis adscripsisse videntur. Quamuis* LASCARIS, *ηυ & ωυ, omnino non numeret in diphthongis.* IN *prioribus diphthongis impropriis non subscribebatur olim iota vocalibus, sed ad latus adiungebatur, αι, ηι, ωι. Quæ consuetudo postea desiit, & tantùm in literis capitalibus seu maiusculis remansit,* ΑΙ, ΗΙ, ΩΙ.

DE

DE CONSONANTIBVS. A

ONSONANTES sunt duplices: Mutæ & semiuocales.

Mutæ diuiduntur in { Tenues ϖ, κ, τ. Medias β, γ, δ. Aspiratas φ, χ, θ. }

ANNOTAT.

Ex tribus istis classibus prima & vltima extremæ sunt & opposita: Media conuenit cum vtrisque. Nam β accedit aliquo modo ad π, & aliquo modo ad φ. γ verò ad κ & χ. δ autem ad τ & θ. B

SOLENT *porro sæpe tenues cum aspiratis, & hæ cum illis in oratione & in temporum formatione, & in vocabulorum compositione permutari, vt in progressu huius libri constabit.*

SEMIVOCALES diuiduntur in liquidas seu immutabiles λ, μ, ν, ϱ. Et in duplices ζ, ξ, ψ, sic dictas, quòd duabus aliis consonantibus æquiualeant. C

Valet autem { ζ δσ, vel vt quidam σδ. ξ κσ, γσ, χσ. ψ ϖσ, βσ, φσ. }

DIVIDVNTVR quoq; consonantes in præpositas & subditas.

PRÆPOSITÆ dicuntur illæ, à quibus

A dictio poteſt inchoari ; cuiuſmodi ſunt omnes Græcorum conſonantes.

Poſtpoſitæ illæ, quæ Græcas dictiones finiunt, quales tantum ſunt ν, ρ, σ, ξ, ψ, & κ, in dictionibus ἐκ & οὐκ. Nulla enim vocabula Græca in aliam conſonãtem exeunt. Nam illa Ἰωσὴφ, Δαβὶδ, Μιχαὴλ, Σὴθ, *Ioſeph, Dauid, Seth, Michaël,* & ſimilia, quæ paſſim in diuinis libris Græcè ſcriptis occurrunt,
B non ſunt Græca, ſed peregrina. Illud autem οὐχ pro οὐχὶ, mutilatum eſt per Apocopen, quod aliqui etiam tradũt de οὐκ, quaſi ſit pro οὐκί.

γ ante γ, ξ, χ ſonat vt ν, ἄγγελος, *Angelus.* λύγξ, *lynx, ſingultus*, vel *lynx, fera.* ἔγχος, *haſta.*

Idem fit cùm γ ante κ ponitur, ſed ipſum κ, induit tum ſonum τοῦ γ, πέφαγκα,
C pephanga, à φαίνω, *appareo.*

DE ACCENTIBVS.

D rationem legendi ſpectat quoque accentus; qui triplex eſt.

Acutus θεός, λόγος, τύπτομεν.

Grauis, τιμὴ.

Circumflexus, μοῦσα, ποιῶ.

ANNO-

ANNOTAT. A

ACVTVS attollit, grauis deprimit, circumflexus, vt nomen ipsum præ se fert, partim attollit, partim deprimit syllabam; constat ex acuto & graui; sonus eius hodie incertus est, vt rectè dixit in sua prosodia noster Emmanuel. Nam syllabas circumflexas efferimus nunc vt acutas. Nec plura hîc de accentibus: Nam vtrum in illo vocabulo τιμὴ, grauis sit an acutus, explicandum est cap. 22.

TANTVM obseruetur accentum & quantitatem syllabarum apud Græcos distingui, & in pronunciatione B *non quantitatis, sed accentus rationem haberi. Contra ferè fit apud Latinos.*

DE SPIRITIBVS.

SPIRITVS duplex est { Asper siue densus, ἅμα, *simul.* / Lenis siue tenuis, ἐγὼ, *ego.* } C

LOCVS spirituum est vocalis aut diphthongus initio dictionis, itemque consonans ρ, quæ in principio vocis aspiratur ῥώμη, *robur*: in medio autem si duplicetur, priori loco lenem, posteriori asperum spiritum habet, πόῤῥω, *procul*, ἄῤῥωστος, *infirmus.*

A ANNOTAT.

SPIRITVS asper pronunciatur vt aspiratio Latinæ H, subitq́; eius vicem apud Græcos.

SPIRITVS lenis moderatiùs efferebatur olim, vt ipsum nomen significat, sed vsus eius iam penitus exoleuit. Omnes enim Græcum pronomen ἐγὼ efferunt, vt Latinum illud, ego. Et tunc leni spiritu pronunciari censetur vocabulum, cùm non pronunciatur aspero.

CÆTERVM ρ, si in medio non duplicetur, nullo notatur spiritu, φιλοκερδὴς, amans lucri, nisi alterum ρ, sit abiectum, quod poëtæ interdum versus gratia faciunt, ἄρεκτον pro ἄῤῥεκτον, infectum, quamuis hoc non fiat semper, ῥάπτω, suo, ἔεραπτον pro ἔῤῥαπτον, suebam.

QVO autem spiritu quæuis dictio insigniatur, non præceptorum multitudine, sed vsu & obseruatione discendum est. Si quis tamen regulas desiderat, is libellum ANTESIGNANI de spirituum ratione adeat. Illud notetur, in maiusculis literis à multis neq; spiritum, neq; accentum scribi.

B

C

DE APOSTROPHO.

APOSTROPHVS est nota reiectæ & elisæ vocalis ferè breuis, aut diphthongi, cùm sequens dictio à vocali aut diphthongo inchoatur.

ELIDVNTVR ex vocalibus, ε, ο. Item α & ι, cùm corripiuntur.

Ex

Ex diphthongis αι & οι, βούλομ' ἐγὼ, *volo* A
ego, pro βούλομαι ἐγώ: οἴμ' ἐγὼ, pro οἴμοι ἐγὼ, *Heu mihi*; Istæ enim diphthongi habentur breues in accentibus.

QVOD si vocalis aut diphthongus alterius dictionis aspiretur, tunc tenuis præcedens mutatur in aspiratam, ἀφ' οὗ, pro ἀπὸ οὗ, *à quo*. νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην, *totam* B
noctem.

CONSONANTES præcedentis vocabuli pertinent ad vocalem proximam dictionis sequentis, non autem ad vocalem dictionis antecedentis; vt νυ-χθ' ὅλην.

ANNOTAT.

APVD Homerum Iliad. β. eliditur etiam η. τράφ' ἐνὶ
μεγάρῳ, *pro* τράφη *vel* ἐτράφη ἐνὶ μεγάρῳ, Nutritus est C
in domo. *Alij tamen legunt* τράφε, *posito actiuo pro passiuo. Alij* τράφη ἐν μεγάρῳ, *ne cogantur dicere η abiici. Sed quid dicent ad hoc Odyss. 1.* εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; Epulæ sunt an nuptiæ? *Certè hic η eliditur, vt & α longum apud Anacreont. Ode. 15.* εὐδί' ἐστὶ, serenitas est, *pro* εὐδία, *& ου in hoc Sapphûs carmine,* ἀπ' ὠράν' αἰθέρος διὰ μέσω. de cœlo, æthera per medium, *pro* ἀπ' ὠρανῶ *seu* οὐρανοῦ.

Interdum abiicitur vocalis, quamuis sequatur consonans in altera dictione tam in compositione, quàm ex-

tra,

A *tra, παρ' θεῷ,* apud Deum, *κάτθεο pro κατάθεο,* depone.

INTERDVM *non vltima præcedentis vocabuli, sed prima sequentis litera eliditur. Vt ἡ' γαθὴ, pro ἡ ἀγαθὴ,* bona, *ἡ ῥετὴ pro ἡ ἀρετὴ,* Virtus. *Quæ tamen ab aliis potius ad aphæresin, quàm ad apostrophum referuntur.*

RELIQVA *de Apostropho & similibus nominum affectionibus ad prosodiam reseruamus, vbi etiam allatis exemplis ostendetur, non semper abiici breuem vocalem*

B *aut diphthongum. Quid, quod ne abiici quidem possunt perpetuò sine absurditate; quis enim in soluta oratione dicat? κ' ἦλθε pro καὶ ἦλθε. κ' ἄνθρωπος, pro καὶ ἄνθρωπος. ἐμ' ἔδωκας, pro ἐμοὶ ἔδωκας. Adhibendum est ergo iudicium, vbi & quando Apostropho sit vtendum.* Censent *etiam viri docti non tantùm in carmine, sed & in soluta oratione sine piaculo scribi: νύκτα ὅλην.*

DE INTERPVNCTIONIBVS.

C CONVENIVNT Græci cum Latinis in commatis seu incisis punctisque, quibus periodus terminatur; at in illis interpunctionibus, quæ colon & semicolon dicuntur, discrepant. Nam quod signum est Latinis semicolon, hoc Græcis est nota interrogationis, & colon non duobus, sed vno ad superiorem

literæ partem punctopingunt, quæ omnia A
in ſequentibus Anacreontis & Homeri
verſibus videre licet.

Τόδ᾽ ἄυριον τίς οἶδεν;
Quis cras futura nouit?
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Quid prælíis mihiq́;?
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Quid conferat mihi aurum? B
Ὣς οἱ μὲν τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
Ita quidem Troiani cuſtodias agebant; ſed Achiuos
Diuinitus immiſſa tenebat fuga, timoris frigidi ſocia.

HVC quoque pertinet Hypodiaſtole, C
ſignum inter duas dictionis alicuius ſyllabas interiectum, diſtinctionis gratia: ὅ,τι, ὅ, τε & τό, τε articuli, ſecernuntur enim hac nota, à coniunctione ὅτι, *quòd*, & ab aduerbiis temporis ὅτε, *quando*, & τότε, *tunc*.

LITERAS verò maiuſculas, quarum formam prima columna Alphabeti repræſentat, adhibent Græci more Latinorum dictionibus propriis hominum, locorum,

regio-

A regionum, fluminum, &c. & illis quæ initio orationis vel periodi ponuntur; quamuis in his tam religioſi non ſint Græci quã Latini, neque opus eſt plura de orthographia dicere.

B *Caput ſecundum.*

DE PARTIBVS ORATIONIS APVD GRAECOS, ET PRIMVM DE ARTICVLO.

PARTES orationis apud Græcos ſunt octo: Articulus, Nomen, Pronomẽ, Verbum, Par-
C ticipium, Aduerbium, Præpoſitio, Coniunctio.

CASVS quinque: Rectus ſeu Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus, Vocatiuus. Ablatiuo carent Græci.

NVMERI tres: Singularis, Dualis, Pluralis. Duali vtimur cum de duobus ſermo eſt, quamuis id non ſemper obſeruetur.

IN Duali eadem eſt nominatiui & accu-

ſatiui & vocatiui vox & terminatio; itidẽque genitiui & datiui. Et in plurali vocatiuus ſemper eſt ſimilis nominatiuo. A

DE ARTICVLO.

ARticvlorvm aliꝰ eſt *præpoſitiuus*, qui præter cętera officia declinandis nominib. præponitur, vt apud Latinos *hic, hæc, hoc*. Alius eſt *ſubiunctiuus*, qui vocabulis ſubiũgitur, vt relatiuum *qui, quæ, quod*, cui etiã ſignificatione reſpondet. B

Carent articuli vocatiuo, cuius vicem explet aduerbium vocandi ὦ, per omnia genera & numeros articuli præpoſiti.

DECLINATIO PRAEPOSITIVI articuli.

Maſcul. Sing. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν, ὦ. C

Dual. Nom. & Accuſ. τὼ. Gen. & Dat. τοῖν. Vocat. ὦ. Plur. οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς, ὦ.

Fœm. Sing. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.

Dual. τὰ, ταῖν, ὦ.

Plural. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς, ὦ.

Neut. Sing. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ, ὦ.

Dual. τὼ, τοῖν, ὦ.

Plural. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ, ὦ.

A SIC declinantur quoq; composita ὅδε, ἥδε, τόδε, & ὅγε, ἥγε, τόγε. Attici pro ὅδε & τόδε, dicunt ὁδὶ & τοδί.

ANNOTAT.

HÆC declinatio diligenter est memoriæ mandanda. Inde enim non tantùm articuli subiunctiui, sed etiam nominum primæ, & secundæ, & tertiæ declinationis simplicium inflexio pendet. Nam λόγος, verbi gratia, eandem in omnibus obliquis terminationem habet quam articulus præpositiuus masculinus, τιμὴ quam fœmininus; et tùm eodem articulo fœminino conueniunt saltem in duali & plurali nomina primæ simplicium. Qua conuenientia & similitudine animaduersa, faciliùs multò discentur & memoria retinebuntur sequentium declinationum paradigmata.

B

C

OFFICIA ARTICVLI præpositiui.

PRIMO vsurpatur plerumque à Græcis, cùm rem certam & definitam significant, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum*, nempe, *illum certum*. ὁ ἄνθρωπος ἧκε, *venit homo*, non *quiuis*, sed *certus*. sic ὁ ποιητὴς, *ille poëta, Homerus scilicet, qui propter excellentiam commune poëtarum nomen fecit suum.*

SECVN-

SECVNDO ponitur interdum pro demonstratiuo pronomine, τὸν pro τοῦτον, adiūctis præsertim particulis δε, γε, ὅγε, ἥγε, τόγε, per omnia genera & casus. Demost. de corona. εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. *Si hoc & hoc fecisset ille homo, non fuisset mortuus, pro* εἰ τοῦτο καὶ τοῦτο. A

TERTIO accipitur pro interrogatiuis in genitiuo & datiuo singulari, τοῦ pro τίνος, *cuius?* τῷ pro τίνι, *cui?* B

QVARTO pro infinitis, εἴ τῳ pro εἴ τινι, *si cui*, ἀγνοῶ τῳ χρὴ πιστεῦσαι. Lucian. *Nescio cui credere debeam.*

QVINTO adhibetur diuisionibus cum voculis μὲν & δὲ, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic quidem, ille verò.* Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, *hominum alij boni, alij mali.* C

ANNOTAT.

VSVRPATVR etiam articulus præpositiuus masculinus ὁ *pro subiunctiuo* ὅς, *idq́; apud Poëtas; &* ὅπερ *pro* ὅσπερ: *Quamuis sint qui putent, non esse articulum præpositum, sed subditum qui literam* σ *amiserit. Sed quidquid sit de hac sententia, in hoc certè Homeri versu Iliad.* 1. *locum subditi occupat præpositiuus,* ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων, *τὴν pro* ἣν, propter suam scientiam, quam illi dedit Apollo. *ALIA sunt*

A *huius articuli munera, sed satius est vt & in hoc, & in sequenti de constructione libro, quæq; suo loco explicentur, quàm vt omnia huc congerantur.*

DECLINATIO ARTICVLI subiunctiui.

Mascul. Sing. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν.
Dual. ὣ, οἷν.
B Plur. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fœm. Sing. ἣ, ἧς, ᾗ, ἥν.
Dual. ἃ, αἷν.
Plur. αἳ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut. Sing. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ.
Dual. ὣ, οἷν.
Plur. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Eodem modo inflectuntur compo-
C sita huius articuli ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, & ὅστις, ἥτις, ὅ,τι.

ANNOTAT.

Articvli præpositiui & postpositiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda declinatio simplicium, per quam inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam inflectitur masculinus. Vnde ex illis, quæ infra de harum declinationum dialectis dicemus, facile intelligentur dialecti articulorum.

Caput

DE

exponere gen
Secvndò
lebria & trit
lectus propri
lectos autem
tionum suis q
confusio vitab

QV

Diale
dem lin
illa vtuntur,
ratione diale
differentia h
buli, literaru
tione, siue in
ctione. His
tota dialecto

Caput tertium.

DE DIALECTIS IN GENERE.

VM articulo, quem iam explicauimus, & reliquis partibus orationis, quas iam aggressuri sumus, variæ dialecti acci- B *dant, operæpretium erit in hoc capite exponere generatim,* PRIMÒ, *quid sit dialectus.* SECVNDÒ, *quot sint dialectorum genera magis celebria & trita.* TERTIÒ, *quidnam vnaquæque dialectus proprium & peculiare potissimum habeat; Dialectos autem singularum declinationum & coniugationum suis quasque locis enumerabimus; sic enim & confusio vitabitur laborq́; discentium minuetur.*

QVID SIT DIALECTVS. C

DIALECTVS *nihil est aliud, quàm vnius et eiusdem linguæ nota & differentia, non omnibus qui illa vtuntur, sed aliquibus tantum vsitata; quorum ratione dialectus idioma seu proprietas dici solet; siue differentia hæc consistat in solis literis eiusdem vocabuli, literarumq́; affectionibus, siue in sola pronunciatione, siue in verbis integris, siue in syntaxi & constructione. His enim quatuor partibus contineri videtur tota dialectorum varietas.*

A QVAMVIS autem apud Græcos vna & eadem omnium esset lingua, suos tamen modos loquendi & pronunciandi certorum locorū incolæ habebant (quod ipsum hodie quoque in quauis lingua videre licet) & quia ob multiplices colonias in varias mundi partes à Græcis missas, Græci longè latéque fundebantur; multas quoque mutationes illorum linguam subire, variasq; dialectos suscipere necesse fuit. Ex quibus tamen
B quatuor præ cæteris magis erant, & nunc quoq; sunt, insignes et notabiles dialecti, Dorica, Æolica, Ionica, Attica.

LINGVA communis non est numeranda in dialectis, cùm dialecti linguæ communis sint accidentia; Dicebatur autem illa lingua communis, quæ certis dialectis non astringebatur, vt qui ea vteretur, neque ex Atticis, neque ex Doribus, neque ex Æolibus, neque ex Ionibus esse videretur, sed Græcus absolutè;
C sicut nunc communis lingua Germanica, Italica, aut Gallica illa appellatur; qua qui vtitur, nullius certi loci indigena agnoscitur, sed simpliciter Germanus, aut Italus, aut Gallus. Neque desinit propterea lingua aliqua esse communis, quod pauculas quasdam certorum locorum dialectos inspersas habeat: Vnde Atticè, verbi gratia, non censebantur loqui, qui in nonnullis tantùm cum Atticis conueniebant, in aliis dissidebant; sed illi, qui in Atticismis perfectè cum Atticis sese conformabant. Celebrauit porrò scriptis suis, & ad posteros transmisit, Doricam quidem Dialectum

Theocritvs & Pindarvs, & Pythagorei philoſophi, quorum fragmenta apud Laertivm *&* Stobaevm *extant; Ionicam* Hipocrates *&* Herodotvs; *Atticam,* Aristophanes *&* Demosthenes. *Æolicam hinc inde inſperſerunt ſuis monumentis poëtæ, maximè illi, qui nullam certam dialectum ſecuti, promiſcuè quaſuis vſurparunt, prout occaſio & lex carminis exigebat.* A

Sed vt diſtinctius intelligatur, quidnam quæque ex quatuor prædictis dialectis proprium ſibi vendicet, ſingularum proprietates inſigniores ordine ſunt adſerendæ, ducto initio à Dorica; quæ literæ A, *amans, ſæpè illam pro aliis ſupponit, vt in ſequentibus exemplis vides.* B

A pro η: ἁμέρα, φάμα, πλαγὰ, μαχανὰ, ἁδονὰ, μᾶλον, μάτηρ. *pro* ἡμέρα, dies, φήμη, fama, πληγὴ, plaga, μηχανὴ, machina, ἡδονὴ, voluptas, μῆλον, malum, μήτηρ, mater. *Dores Latini imitati ſunt*, fama, plaga, machina, malum, mater. C

A pro ε: ἄρταμις *pro* ἄρτεμις, Diana, πιάζω *pro* πιέζω, premo, crucio, τράχω *pro* τρέχω, curro, φρασὶ *pro* φρεσὶ, mentibus, *à* φρὴν, mens.

Item γα, κα, *pro* γε, κε, ἐγώνγα *pro* ἔγωγε, αἶκα *pro* αἶκε *vel* εἶκε, ἄτερος *pro* ἕτερος, alter, *& ſimilia multa.*

A

A pro ω

Μυσᾶν pro μυσῶν. *Fit hoc in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis simplicium; imò etiam in quinta, ut apud Theocritum Idyll. 8.* ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ. Αἰξ *profectò non primæ, non secundæ, sed quintæ declinationis est. Legitur etiam apud Euripidem alicubi* γυναικᾶν.

B

Accidit hoc idem participiis circumflexorum in ων, γελᾶν *pro* γελῶν, ridens, *teste Corintho.*

πρᾶτος *pro* πρῶτος, primus, *apud Theocr. Idyl. 8. 9. & alibi.*

Interdũ ω *genitiui retinetur quidem, sed interiecto* α, μυσάων, πασάων, πολλάων, *& hoc in prima & secunda declinatione simplicium, quamuis Callimachus etiam* νησάων *dixerit, à* νῆσος, insula, *tertiæ declinationis.*

C

Faciunt hoc poëtæ vel versus explendi causa, ut Hesiod.

Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Pleiadibus orientibus incipe metere,
Arare verò occumbentibus.

Vel maiestatis & grauitatis gratia, multò enim grandius & sonorius est μυσάων *quàm* μυσῶν.

α	pro	ου	Αἰνεία pro Αἰνείου, *fit hoc in genitiuis primæ ſimplicium.* A
α		ει	κλαξῶ pro κλείσω, claudam, κλᾶδας pro κλεῖδας, claues, *apud Theocr.*
ε		ει	δωρίσδεν pro δωρίζειν, Doré agere. τύπτες pro τύπτεις, verberas.
η		α	ὄρη pro ὄρεα, *vide.*
ῃ		ᾳ	ζῆν pro ζᾷν. γελῆς, γελᾷς, rides, πεινῆς, πεινᾷς, eſuris, διψῆς, διψᾷς, ſitis; B *Alij tamen* ζῇν, πεινῇς, διψῇς, *ſcribunt, & pro* ᾳ *ſubſtituunt* ῃ.
η		ει	κοσμῆν pro κοσμεῖν, ornare. καθεύδην pro καθεύδειν, dormire, *apud Theocrit. Idyll. 15.*
η		ει	λαβῆν pro λαβεῖν, accipere.
ω		ου	μῶσα pro μοῦσα, βωκόλος, βουκόλος, bubulcus. τὼς λύκως pro τοὺς λύκους, lupos. λόγω pro λόγου, ſermonis. C
ω		ο	ὤρεα, ὄρεα *ſeu* ὄρη, montes.
ω		ε	ὤνεκα, ἕνεκα, propterea.
ο		ου	τὸς λύκος, *pro* λύκους, τὰς παρθένος *pro* τὰς παρθένους, virgines, *apud Theocrit Idyll. 1. & 4.*
αι		ει	*Vt* αἰ *pro* εἰ, *&* αἴθε *pro* εἴθε, vtinam.
ευ		ου	τείχευς pro τείχους, muri, ποθεῦνται pro ποθοῦνται, *deſiderant vel deſiderantur,* φιλεῦντι pro φιλοῦσι, *amant. Fit hoc cū* ου *ex* εο *vel* εου *contrahitur,*

A

B

C

oi { pro } ε

vt in allatis exemplis, vel cum ε in verbis circumflectitur, quamuis nō oriatur ex contractione, vt ἅλλομαι, salio, fut. med. ἁλεῦμαι, Doricè, ἁλεῦμαι. Quod Dores nō tantū in futuro medio, sed etiam in primo faciunt; cùm enim futurum actiuū primum ipsi circumflectant, vt à λανθάνω, lateo, λησῶ seu λασῶ, fit, vt secundū ipsos futurum primum medium non sit λήσομαι vel λάσομαι, sed λασεῦμαι pro λασεῦμαι, vt apud Theoc. Idyl. 4. Id tamen non est perpetuum. Nam apud Theocritum Idyll. 14. legitur πλευσεῦμαι, nauigabo à πλέω, fortè cacophoniæ vitādæ causa, quæ necessariò erat incurrēda, si poëta dixisset πλευσεῦμαι. Neq; etiam semper circumflectunt futurum; hinc ἄσομαι, canam, apud Theocritum. τύπτοισα, pro τύπτουσα, verberās, fit hæc mutatio non tantum in participiis fœmininis Barytonorum, sed etiam in nominibus & verbis, μοῖσα pro μοῦσα, ὑπακοίσω & ὑπάκοισον pro ὑπακούσω, auscultabo, apud Theocritum. Idyll. 7. & 11. Eodem modo Æoles ω, ευ, οι, pro ε ponunt.

χωμάσ-

σδ	pro	ζ	κωμάσδω pro κωμάζω, lasciuio, συείσδω pro συείζω, cano fistula. A
τ	pro	σ	τὺ pro σὺ, tu, *sic* ὑφίντι *pro* ὑφίνσι, submittit.
σ	pro	θ	σεὸς *vel* σιὸς *pro* θεὸς, Deus. *Hinc Lacedæmonij per Dioscoros iurabant.* νὴ τὼ σιὼ, *vt refert Plutarchus in Apopht. Laconicis.*
σ	pro	ν	τύπτομες *pro* τύπτομεν, *fit hoc in primis personis pluralibus; & alibi, vt* ἦμες *pro* ἦμεν, *seu* εἶναι, esse, *et* μὲς *pro* μὲν, *teste Corintho.* B
ξ	pro	σ	κλείσω, κλαξῶ, claudam, ἐργαξῇ *pro* ἐργάσῃ, laborabis. *Accidit hoc in futuris quæ sigma habent.*
τ	pro	κ	τῆνος *pro* ἐκεῖνος *vel* κεῖνος, ille.
κ	pro	τ	πόκα, ὅκα *seu* ὅκκα, *pro* ποτὲ *seu* πότε & ὅτε *seu* ὁτὲ, quando & aliquando, *indefinitè et interrogatiuè. Cuius rei obuia sunt in Theocrito exempla.* C

Vtuntur etiam Dores literis geminatis, vbi alij simplicibus contenti sunt, ὅττι *pro* ὅτι, quod. ὅππη *pro* ὅπη, vbi.

Vsurpant quoque casus plurales pro fœmininis singularibus καλαὶ *pro* καλή, pulchra.

Dicuntur etiam Dores omittere iota subscriptum in ᾳ, ῃ, ῳ, *sed hoc non fit semper, vt apud Theocritum videre licet.*

A QVOD ad vocabula attinet, dubium non est quin multa habuerint Dores in sua lingua, quorum nullus apud alios fuerit usus; quod ipsum hodie in quauis itidē cuiusuis linguæ dialecto accidit, vt ψὲ pro σφᾶς, vel αὐτοὺς, vel αὐτὰς, τὶν pro σοὶ, νὶν pro αὐτὸν, ἤνιδε pro ἰδοὺ, ecce. ὄλπις pro ἁλιεὺς, piscator. κρῆς, caro. σῆτος, delubrum. πρῶξ, ros, seu gutta. αἱμακουρία, inferiæ. & duabus vocib. in vnam coëuntibus; ὦξ pro ὁ ἐξ. ὤτερος pro ὁ ἕτερος. ὡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, et alia huius generis.

B Cæterum vt Doribus sua quædam erant vocabula; ita quoq; illos suos quosdam loquendi modos habuisse certum est.

Pronunciatione Dores agnitos fuisse colligitur ex Theocrito Idyll. 15. vbi hospes quidam mulieres nonnullas Doricè nimis garrulas reprehendens simul & irridens ait:

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

C Unde colligitur Dores πλατυάζειν, id est, lato et diducto ore loqui solitos, maximè cùm suum illud α efferrent, cui rei fidem quoq; facit interpres Theocriti in illum locum: οἱ δωριεῖς, inquit, πλατυστομοῦσι, Dores os diducunt & explicant inter loquendum. Et hæc de Dialecto Dorica.

DIALECTVS ÆOLICA.

IN multis cum Doribus conueniunt Æoles. Imo credibile est multa Doribus adscribi, quæ fuerint Æolum:

Æolum: cuiusmodi sunt genitiui illi: μουσάων, πασάων. A
Itemque mutatio ου *in* ω, μῶσα *pro* μοῦσα. λείπωσα *pro* λείπουσα. ἰδῶσα *pro* ἰδοῦσα.

Ω *enim amasse videntur Æoles præ cæteris literis, sicut Dores* α *& Iones* η; *Hinc etiã* ὤμοιος *pro* ὅμοιος, *et quæ apud Theocritum occurrunt,* ὤρεα *pro* ὄρεα, mõtes, κώρη *pro* κόρη, puella, κῶρος *pro* κόρος, puellus.

*I*NTERDVM *vsurpant* ο *pro* ω: *vt* ἔρος, γέλος, ὀτειλὴ, ὅρα, *pro* ἔρως, amor, γέλως, risus, ὠτειλὴ, vulnus, ὥρα, hora. B

ππ *pro* μμ: *vt* ὄππατα *pro* ὄμματα, oculi.

η *pro* ει, ἔλθην *pro* ἐλθεῖν, *retracto accentu, ipsorum enim est accentum in priores syllabas retrahere, vt* κάλος *pro* καλὸς, pulcher, πόταμος *pro* ποταμὸς, fluuius.

*A*SPIRATAS *dictiones efferunt spiritu tenui:* ἤλιος, sol: *pro* ἥλιος, ἠμᾶς, nos. *quod etiam in compositis obseruant, vt* ἀπῆκε *pro* ἀφῆκε, dimisit.

β *ponunt ante* ρ, βρόδον *pro* ῥόδον, rosa. βράκη *pro* ῥάκη, ἀ ῥάκος, cento. βρίζα *pro* ῥίζα, radix. C

Dictionibus in ας *adiiciunt* ι, καλαὶς *pro* καλὰς, μέλαις *pro* μέλας, niger, τάλαις *pro* τάλας, miser.

E *pro* α: θέρσος *pro* θάρσος, audacia, κρέτος *pro* κράτος, vis.

Θεν *pro* θα, τυπτόμεθεν, λεγόμεθεν *pro* τυπτόμεθα & λεγόμεθα, *& similia apud Corinthum & alios.*

*A*ORISTVS *optatiuus Æolicus omnibus scriptoribus valde frequens est, de quo suo loco.*

VOCES

A *Voces Æolum propriæ istæ adferuntur*, ἴα *pro* μία, vna. ψάφαξ, *pro* ψῆφος, calculus seu suffragiũ. βρέκων, vir, ἀκιρὰ, debilis, πέζα, pes; *& aliæ nonnullæ. De pronunciatione nihil certi liquet, nisi quod à Dorica non multum discrepasse videtur.*

DIALECTVS IONICA.

IONICA *Dialectus* η *ferè ponit, vbi Dorica* α, μούση, θεὴ, φιλίη, ἱστορίη, musa, dea, amicitia, historia.

B *Amant præterea* ε, *hinc* ἀδελφεὸς, ἐὼν, παρεὼν, *pro* ἀδελφὸς, frater, ὢν, qui est, παρὼν, præsens. *Item* μνέα *pro* μνᾶ, mina, ὁρέω *pro* ὁράω, video, *&* γελέω *pro* γελάω, rideo. *Hinc apud Theocritum* γελεῦσα, *contractum quasi à* γελέουσα. ἀληθέως, verè, εὐσεβέως, piè. *Et genitiui plurales primæ & secundæ declinationis*, δεσποτέων, μουσέων, *&* γέμμα *pro* γάμμα. τέσσερα *pro* τέσσαρα, quatuor. ἔρσην *pro* ἄρσην, vir.

A *pro* ε, μέγαθος *pro* μέγεθος, magnitudo. τάμνω
C *pro* τέμνω, seco. τράπομαι *pro* τρέπομαι, vertor.

Κ π, κῶς *pro* πῶς, quomodo.

Π φ, ἀπαιροῦμαι *pro* ἀφαιροῦμαι, auferor. *Fit hoc in compositione, in qua retinent Iones* π, κ, τ, *vbi mutatio in aspiratas* φ, χ, θ, *facienda esset. Quod etiam accidit in nonnullis simplicibus, vt* δέκομαι *pro* δέχομαι, capio, suscipio, δεκόμεθα *pro* δεχόμεθα.

Abstinet Dialectus Ionica à contractionibus, ποιέω, βοάω, *sicut è contrario, iis maximè gaudet Dialectus Attica.*

Voces quoque & modos loquendi proprios habuerunt, vt aliæ Dialecti; de quibus videri poterit Corinthus & Vergara lib. 5. cap. 4. Et paßim occurrunt in Herodoto. Pronunciationem Ionum iucundam & mollem fuisse, communis est omnium persuasio. A

ATTICA DIALECTVS

Σ *vertunt in* ξ *in præpositione* σὺν. *Hinc* ξυμφέρον *pro* συμφέρον, vtile. ξύμβολον *pro* σύμβολον, symbolũ. B

Dvplex ττ *pro duplici* σσ, θάλαττα *pro* θάλασσα, mare. γλῶττα *pro* γλῶσσα, lingua. *sic* τήμερον *pro* σήμερον, hodie. *Hinc iudicium Vocalium, elegans apud Lucianum Dialogus, vbi sigma consonanti tau, diem dicit, & litem intendit, ob multas dictiones iniustè occupatas.*

P *pro* σ, θαρρεῖν *pro* θαρσεῖν, confidere. *sic* ἄῤῥην, πόῤῥω *pro* ἄρσην, vir, πόρσω, procul.

Voces Atticorũ proprias inuenies apud auctores supra citatos; modos ꝓprios loquendi habebis in syntaxi. C

Pronunciationem Atticam fuisse elegantißimam & pulcherrimam, nemo est qui dubitet; imò potior pars huius dialecti in pronunciatione videtur fuisse sita, vt apparet etiam ex eo quod Theophrastus ipse ab anu quadam peregrinus indicatus fuerit, cum verba nonnulla minus Atticè pronunciasset. Et hæc de dialectis in genere sufficiant. Nam quæ dialecti cuiuis declinationi vel coniugationi accidant, suis semper locis notabitur.

A

Caput quartum.

DE NOMINE ET DECLINATIONIBVS SIMPLICIBVS.

B DEclinationes diuiduntur in ſimplices & contractas.

Simplicium quinque ſunt, quarum quatuor priores appellantur pariſyllabæ, quod obliqui ſyllabis Rectum æquent, ſi vocabula declinentur ſine dialectis & licentiis poëticis; vt Αἰνείας, Αἰνείου. τιμὴ, τιμῆς. λόγος, λόγου. aliâs iſtæ declinationes impariſyllabæ erunt,
C cùm æquè ac in quinta, obliqui nonnulli nominatiuum numero ſyllabarum ſuperent, Αἰνείας, Αἰνείαο. λόγος, λόγοιο. ſed dialectorum hic nulla eſt habenda ratio.

PRIMA DECLINATIO SIMPLICIVM.

CONTINET hæc declinatio maſculina tantùm in *ας* & *ης*, *ὁ αἰνείας*, *Aeneas*, *ὁ λῃστὴς*, *latro*. *ὁ χρύσης*, *chryſes*.

ANNO-

ANNOTAT. A

AVDIENDI non sunt, qui huic declinationi communia tribuunt. ληστὴς enim (quod ipsi exemplum adferunt) generis masculini duntaxat censeri debet; vt apud Latinos, latro. *Nam nemo ληστὴς κακὴ, vt nec latinè,* mala latro, *dixerit; quia illa nomina communis generis habenda tantùm sunt, quæ adiunctum seu adiectiuum virile & muliebre admittunt. Quod si cum solo apposito masculino iunguntur, generis masculini erunt, quicquid tandem significent. Qua de re lege, si placet, Emmanuelem in Grammatica. Neque refert, quod Hesiodus ἀήτας fœminino genere vsurparit, non enim respexit ad masculinum, ἀήτης, sed ad fœmininum ἀήτη, quod itidem ventum significat.* B

PARADIGMA DECLINATIONIS PRIMAE.

Sing. Nom. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία. C

Dual. Nom. Accus. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία.

Plur. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

Sing. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση.

In duali & plurali sicut αἰνείας.

Genitiuus singularis desinit in ου.

Multa.

A Multa nihilominus nomina in ας, recepto iam more genitiuum formant in α, θωμᾶς, λουκᾶς, μηνᾶς, κηφᾶς, φωκᾶς, κοσμᾶς, *Thomas, Lucas, Menas, Cephas, Phocas, Cosmas,* & παῖς, πᾶ, πάππας, πάππα, *pater,* πάπας, πάπα, *papa.*

Item appellatiua quædam, πατραλοίας, *parricida,* μητραλοίας, *matricida,* ὀρνιθοθήρας,
B *auceps,* θυννοθήρας, *thynnorum venator,* δευτερίας, *secundus;* quamuis nonnulla horum in ου & α exeant, πυθαγόρα & πυθαγόρου: ἀρχύτου & ἀρχύτα: πατραλοίου & πατραλοία.

ANNOTAT.

CVM *Doricus hic genitiuus in linguam communem transierit in prædictis aliisq; huiusmodi vocabulis; fit vt*
C *quidam genitiuo primæ declinationis duplicem positionem, nempe ου & α, tribuendam putent, sed parum refert, siue vnicam duntaxat admittamus tanquam legitimam & ordinariam; alteram autem pro aduentitia habeamus, siue vtramq; ordinariam esse arbitremur.*

ATTICE vocatiuus similis est nominatiuo in omni declinatione.

VOCATIVVS huius declinationis cõmuni lingua exit in α & η, iuxta terminationem recti, à quo etiam fit, ablato σ.

EXCE-

EXCEPTIONES. A

EXCIPIVNTVR primò nomina in τῆς, horum enim vocatiuus desinit in τα, siue sint propria, siue appellatiua, ὁ ἱππότης. ἱππότα, *eques*. ὁ τοξότης, τοξότα, *iaculator*. ὁ προφήτης, προφῆτα, *Propheta*.

ANNOTAT.

H *retinent hæc tria*, αἰήτης, AEeta, αἰναρέτης, AEnareta, καλλιπέτης, Callipeta, *quibus Antesignanus ad-* B
dit, φιλοθερσίτης, Philothersites, *cum tamen vocatiuus huius vocis* θερσίτης *desinat in* τα. *Iliad*. 2.

EXCIPIVNTVR secundò gentilia, vt ὁ Σκύθης, *Scytha*. ὦ Σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, *Persa*.

Et poëtica in πης, ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα, *impudens*, & quæ similis sunt compositionis.

Et nomina in στης, ὀρέστης, ὀρέστα, *Orestes*. θυέστης, θυέστα, *Thyestes*, πελταστὴς, πελταστὰ, *peltatus* C
seu *cetratus*. ἀκοντιστὴς, ἀκοντιστὰ, *iaculator*. λῃστὴς, ὦ λῃστὰ, *latro*. licet hæc alterum quoque vocatiuum in η admittant.

PRÆDICTIS adde, ὁ λάγνης, *lasciuus*, ὁ πυραίχμης, *Pyræchmes*, ὁ μεναίχμης, *Menæchmes*, ὦ λάγνα, ὦ πυραῖχμα, ὦ μεναῖχμα.

EXCIPIVNTVR tertiò nomina composita à verbis μετρῶ, τρίβω, πωλῶ, *metior*,

A *tero, vendo*, ὁ γεωμέτρης, γεωμέτρα, ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα, παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα.

ANNOTAT.

H O S *vocatiuos in* α, *vſurpant Attici & poëtæ pro nominatiuis Hom. Iliad. 2.*

Αὐτὰρ ὁ αὖτε θυέστ' ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,

Et Iliad. 1.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.

B *Vbi* θυέστα *et* νεφεληγερέτα *ponuntur pro nominatiuis* θυέστης καὶ νεφεληγερέτης, *quorũ imitatione dicunt Latini:* Propheta, Poëta, Geta, Scytha, Bibliopola, *licet etiã* Prophetes, Scythes, *dici poßit, ſed minus vſitatè.*

N E Q V E *hoc Latini olim in his tantùm vocatiuis, ſed in aliis quoq; ſibi permittebant. Hinc* Soſia, Pelia, Aenea, Anchiſa, *& ſimiles nominatiui à vocatiuo Græco, pro* Soſias, Pelias, Aeneas, Anchiſes. *Vide Emmanuelem in prima nominum declinatione.*

C M V L T A *nomina huius primæ declinationis Græcorum, ſequuntur apud Latinos primam & tertiam declinationem, vt* Oreſtes, Pylades, Pelides, *& ſimilia.*

DE DIALECTIS PRIMÆ DECLINATIONIS.

D O R I C E *declinatur* χρύσης, *vt* Αἰνείας, *Ionicè verò* Αἰνείας, *vt* χρύσης.

G E N I T I V V S *ſingularis exit in* ου *cõmuniter, Doricè in* α, *Æolicè in* αο, *Ionicè in* εω, *accentu in antepenulti-*

penultima, si nominatiuus sit paroxytonus πηλείδης, A
πηλείδεω; *si verò sit oxytonus, tunc genitiuus Ionicus erit paroxytonus:* ποιητὴς, ποιητȣ̃, ποιητέω, *poëticè in* ω, *per crasin Ionici genitiui,* πηλήδω, βορέω, *apud Hesiodum in Theogonia ponitur per syncopen pro* βορέεω, *à Ionico nominatiuo* βορέης *pro* βορέας, Boreas.

GENITIVVS *pluralis Doricè exit in* ᾶν, πηλειδᾶν, *Æolicè in* αων, *Ionicè in* εων.

Datiuus Ionicè in ῃς, πηλείδῃς, *quia* αι *communis mutatur in* η, *Atticè & Ionicè* πηλείδαισι *vel* πηλείδῃσι. *Nam datiuis pluralibus in* σ *additur iota.* B

Accusatiuus Ionicè nonnunquam habet εας, δεσπότεας, *à Ionico singulari* δεσπότεα, *vertunt enim Iones* ν *accusatiui in* α *abiecto* ν; *hinc apud Herodot. legimus* ξέρξεα *pro* ξέρξην.

E S T *autem eadem Dialectorum ratio in duali & plurali secundæ declinationis; quæ dialectorum varietas & pro poëtis intelligendis, & pro carminibus pangendis diligenter est notanda, simulq́ue (vt hoc obiter addamus) pro carminum dimensione aduertendum, illud* ε *Ionicum in singulari & plurali ferè semper* συνίζησιν *pati, vt in primo statim Homeri versu.* C

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος.

Et Iliad. 2.

Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν.

Idtamen non est perpetuum; sæpe enim constituit illud ε *per se syllabam.*

A *PARADIGMA SECVNDAE DECLINATIONIS SIMPLICIVM.*

TANTVM fœminina habet in α & η, ἡ μοῦσα, *Muſa.* ἡ ἁγία, *ſancta.* ἡ καθαρὰ, *pura.* ἡ τιμὴ, *honor.* ἡ νίκη, *victoria.*

Nom. Sing. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

Dual. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα.

B Plur. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Sic ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν ὦ τιμή.

FINITA in δα, θα, ρα, & α purum, hoc eſt, quæ ante α habent vocalem aut diphthongum, retinent α in toto ſingulari. Vt λήδα, λήδας, λήδᾳ, λήδαν, *Leda.* μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ, *Martha.* ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, *dies.* φι-
C λία, *amicitia.* φιλίας, φιλίᾳ, φιλίαν. His adde ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ, μνᾶ, contracta ex ἀθηνάα, ναυσικάα, μνάα, *Minerua, Nauſicaa, Mina.*

DE DIALECTIS SECVNDAE DECLINATIONIS.

GENITIVVS *& datiuus pluralis eaſdem dialectos recipiunt, quas genitiuus & datiuus primæ. Cætera nota ſunt ex ſupradictis.*

POETAE

POETAE multa huius declinationis nomina augent adiectione syllabae φι vel φιν, idque non modò in recto, sed etiam in obliquis: Neque in singulari tantum, sed in plurali quoque, abiecta consonante, si qua in obliquis occurrat. A

Sunt autem huiusmodi nomina indeclinabilia, eorumque casus & numeri ferè sola orationis sententia discerni possunt. Et nonnulla quidem in α vertunt suum α in η, more Ionico, alia ipsum retinent, vt vides in subiectis exemplis. B

ἑτέρα,	altera,	ἑτέρηφι.
νευρὰ,	neruus,	νευρῆφι.
θύρα,	ianua,	θύρηφι.
βία,	vis,	βίηφι.
οὐρανία,	Vrania,	οὐρανίαφι.
ἐσχάρα,	focus,	ἐσχάραφι.
ἀγέλη,	grex,	ἀγέληφι.
ἔννη,	prima mensis,	ἔννηφι.
εὐνὴ,	cubile,	εὐνῆφι.

C

Nam oxytona mutant acutum in circumflexum. Dixi autem in obliquis abiici consonantem, vt hic in quibusdam cernere licet: ἀπὸ νευρῆφι *pro* ἀπὸ νευρᾶς. *Ilia.*θ. è neruo. ἐξ εὐνῆφι *pro* ἐξ εὐνῆς, è cubili, *Odyß.* β. ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι *pro* φαινομένῃ. *Odyß.* ζ. cum aurora. ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι. *Odyß.* ο. *pro* δεξιτερῇ *vel* δεξιτερᾷ, *in* manu dextra. ἄυριον ἐς' ἔννηφι *pro* ἐς' ἔνην, *Hesiod. in* perendinum.

A *V* IDETVR *interdum α mutari in ο*, ἐπ' ἐσχαρόφι *pro* ἐπ' ἐσχάρα. *Odyß.ε.* super foco, *& Iliad.ν.* παρ' αὐτόφι *pro* παρ' αὐτὰς, apud ipsas.

Quædam vocabula huius declinationis apocopen patiuntur. γλὼ *pro* γλήνη, pupilla, κρῖ *pro* κριθὴ, hordeum.

TERTIA DECLINATIO
SIMPLICIVM.

B CONTINET masculina, fœminina, & communia in ος, ὁ ἄνθρωπος, *homo.* ἡ ὁδὸς, *via.* ὁ καὶ ἡ ὄνος, *asinus.* ἵππος *equus.* Et ex adiectiuis ὁ καὶ ἡ χρήσιμος, *vtilis.* φρόνιμος, *prudens*, & similia.

Neutra habet in ον, τὸ ξύλον *lignum*, τὸ ζῶον, *animal.*

C EXCIPE ἄλλο, *aliud*, τηλικοῦτο, *tantum*, τοιοῦτο, *tale*, τοσοῦτο, *tantum.* Et ex pronominibus, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, quæ neutra cùm sint, non desinunt in ν, sicut ex articulis, τὸ καὶ ὅ.

ANNOTAT.

LEGIMVS non rarò apud Isocratem, & alios τοιοῦτον, tale, *&* τοσοῦτον, tantum, *potissimum sequente vocali. Reperitur etiam sæpe apud Aristotelem, & alios* ταυτὸν, idem, *pro* τὸ αὐτὸ, *& apud Aristophanem*, τουτονὶ *pro* τουτοί.

PARA-

PARADIGMA TERTIAE DECLINATIONIS.

A

Sing. ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε.

Dual. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω.

Plural. οἱ λόγοι, τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι.

Sic ἡ ὁδὸς, *via*. ὁ καὶ ἡ ἔνδοξος, *gloriosus*. B

Neutrum τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Dual. vt in masculino.

Plur. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

NEVTRORVM tres casus semper sunt similes, Nominatiuus, Accusatiuus & Vocatiuus, qui in plurali in α exeunt. C

DIALECTI HVIVS DECLINATIONIS.

GENITIVVS *singularis Ionicè* οιο, λόγοιο, *Doricè* ω, τοῦ λόγω. *Genitiuus Dualis*, οιϊν, λόγοιϊν. *Datiuus pluralis*, οισι, λόγοισι. *Accusatiuus Doricè*, ως *&* ος, τοὺς λόγως, καὶ λόγος.

ADDITVR *quoque nonnullis huius declinationis vocabulis in* ος *et* ον, φι *seu* φιν, *abiectis prius literis* σ *&* ν, *suntq; indeclinabilia in omnibus casibus & numeris,*

A *meris, & paroxytona, quorum exempla quædam hic subiecimus.*

στρατὸς,	exercitus,	στρατόφι.
δεξιὸς,	dexter,	δεξιόφι.
χαλκὸς,	æs,	χαλκόφι.
πόντος,	mare,	ποντόφι.
ὀστέον,	os, ossis,	ὀστεόφι.
Δάκρυον,	lachryma,	δακρυόφι.
ἴκριον,	tabulatum,	ἰκριόφι.

B

EXEMPLA OBLIQVORVM.

ἐκ ποντόφι	pro	ἐκ πόντου, *ex* mari. *Odyss.* ω.
ἀπὸ στρατόφι		ἀπὸ στρατοῦ, *ab* exercitu. *Iliad.* κ.
ἐπ' ἰκριόφι		ἐπὶ ἰκρίῳ, *in* tabulato. *Odyss.* γ.
ἀπ' ὀστεόφιν		ἀπὸ τῶν ὀστῶν, *ab* ossibus. *Odyss.* ξ.
τοῖς δακρυόφι		δακρύοις, lachrymis. *Odyss.* ε.
ἀμφ' ὀστεόφιν		ἀμφὶ τὰ ὀστᾶ, circa ossa. *Odyss.* π.

C QVAEDAM *nomina huius declinationis patiuntur quoque apocopen,* ἄλφι *pro* ἄλφιτον, farina. κάρα *pro* κάρηνον, caput. ἔρι *pro* ἔριον, lana. γλάφυ *pro* γλάφυρον, antrum.

QVARTA DECLINATIO SIMPLICIVM.

HÆc declinatio Atticorum propria est. Eadem continet genera, quæ tertia.

Termi-

Terminationes ως & ων, quarum hæc neutrorum eſt, ὁ μενέλεως, *Menelaus*, ἡ ἅλως, *area*, ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, *fertilis*, τὸ ἔυγεων, in plurali, τὰ ἔυγεω. A

Vocatiuus vbique ſimilis eſt nominatiuo.

PARADIGMA QVARTAE.

Sing. ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. B

Dual. τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεῳν.

Plural. οἱ μενέλεῳ, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεῳς, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεῳ.

Sic ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ.

ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, *fertilis*. τοῦ καὶ τῆς ἔυγεω.

τὸ ἔυγεων, *fertile*. Plural. τὰ ἔυγεω.

Vnum eſt neutrum in ως, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*. pro quo dicimus etiam τὸ χρεὼν, accentu in vltima; & duo in ω, ἀγήρω, *ſenij expers*, & ἐπίπλεω, *plenum*, illud apud Philonem, hoc apud Plutarchum. C

Quinque formant Accuſatiuum ſine ν, ὁ ἄθως, τὸν ἄθω, *Atho mons*. ἡ ἕως, τὴν ἕω, *aurora*. ἡ κέως, τὴν κέω, *Ceos inſula*. ἡ κῶς, τὴν κῶ, *Cos inſula*, ὁ λαγὼς, τὸν λαγὼ, *lepus*. Quędā tamen

A ex his, imo pleraque admittunt ν in accusatiuo: τὸν ἄθων, apud Herod. & τὸν λαγὼν, apud Plutarch. & alia apud alios.

ANNOTAT.

Prædictis addunt nonnulli ὁ ϗ ἡ ἵλεως, τὸν ϗ τὴν ἵλεω, propitius. ὁ καὶ ἡ ἀγήρως, τὸν ϗ τὴν ἀγήρω, fenij expers. ὁ πλέως, τὸν πλέω, plenus, *cum compofitis*, ἔκ-
B πλεως, ἀνάπλεως, ἐπίπλεως. *Item* τὸν μενέλεω, τὸν τυνδάρεω. *Et in facris literis Ruth. cap. 3.* τὸν ἅλω, *ponitur enim eo loci* ἅλως *&* ἅλων, *mafculinè. His annumerant aliqui* τὸν γέλω *pro* γέλων *à* γέλως, rifus. *quamuis quæ per quintam declinationem etiam inflectuntur, videantur potius ex apocope nata; vt* τὴν *vel* τὸν ἅλω *pro* ἅλωνα, τὸν γέλω *pro* γέλωτα, *& fic de reliquis.*

Genitiuus fingularis defìnit poëticè in ωο, ὁ μίνως, μινῶο, Minos. ὁ ἀνδρόγεως, ἀνδρογεῶο, Androgeos. *quidam fubfcribunt iota;* μινῷο, ἀνδρογεῷο. *Pertinent autem*
C *ad hanc declinationem præcipuè compofita à* κέρας, cornu. γέα *feu* γαῖα, terra. *&* χρέως, debitum. *&* κρέας, caro. ὁ ϗ ἡ δίκερως, bicornis. ὁ ϗ ἡ πολύκερως, multicornis. ὁ καὶ ἡ μονόκερως, vnicornis. ὁ ῥινόκερως, Rhinoceros. ὁ καὶ ἡ βαθύγεως, profundam terram habens. ὁ καὶ ἡ εὔγεως, fertilis. τὸ ἀνώγεων, cænaculum, quafi ἄνω τῆς γῆς fupra terram. ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus. ὁ ὑπόχρεως debitor. ὁ καὶ ἡ εὔκρεως, fuauem carnem habens.

Ναὸς,

ANNOTAT. A

Ναὸς, templum, & λαὸς, populus, *cum suis compositis tertiæ declinationis, mutant hic α longum in* ε, λεὼς, νεὼς, μενέλεως, νικόλεως.

Seruant porro Latini interdum casus huius declinationis Atticæ, Æneid. 6. In foribus letum Androgeo. *Et 1. Georg.*

Aut Atho aut Rhodopen aut alta ceraunia telo
Deiicit.

Et 1. Corint. 1. Ego quidem sum Pauli; ego verò Apollo. B *vbi Apollo genitiuus Atticus est, à Recto* ἀπολλὼς, *de quo Act. 18. vsurpauit Mela lib. 2. datiuum* Atho, *Et Plinius accusatiuum,* Athon.

Aliquando tamen declinantur hæc nomina apud Latinos per tertiam declinationem, Atho, Athonis. Cicer. 2. de finibus. Hellesponto iuncto, Athone perfosso, maria ambulasset. Vide Emmanuelem Annotat. ad secundam declinationem.

QVINTA DECLINATIO SIMPLICIVM IMPARISYLLABA. C

COMPLECTITVR hæc declinatio omnia genera & terminationes plurimas, cuius hoc est commune paradigma.

Nom. Sing. ὁ τιτὰν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν.

Dual.

A Dual. τὼ πιτᾶνε, τοῖν πιτάνοιν, ὦ πιτᾶνε.

Plural. οἱ πιτᾶνες, τῶν πιτάνων, τοῖς πιτᾶσι, τοὺς πιτᾶνας, ὦ πιτᾶνες.

Neutra exeunt in α in plurali, τὰ καὶ ὦ ἄστεα, *vrbes.*

ANNOTAT.

Vt terminationes huius declinationis & formationes genitiui facile percipiantur, & memoria retineantur, di-
B *ligenter initio proponendæ & cognoſcendæ ſunt literæ, quas vocant terminales, quarum numerantur nouem; quatuor vocales:* α, ι, υ, ω. *& quinque conſonantes,* ν, ξ, ρ, σ, ψ. *Omne ergo nomen Græcum quintæ declinationis, in aliquam ex iſtis exit. Nam barbara & peregrina hic non moramur,* Γαβριὴλ, Μιχαὴλ, Ἀδάμ.

CONSVLETVR verò non parum memoriæ, ſi ordinem alphabeti ſequamur, non tantum in literis vltimis, ſed etiam in illis vocalibus & diphthongis, quæ proximè
C *terminalem conſonantem antecedunt.*

A

Α, ατος: τὸ βῆμα, βήματος, *gradus, tribunal.*

ἄλφα, βῆτα, γάμμα, & ſimilia literarum nomina indeclinabilia ſunt.

ANNOTAT.

Non rarò tamen audias viros doctos duo gammata, vel ſigmata dicere.

ε, υ, ο, ω, *declinantur ratione adiectiui adiuncti, quod eſt* ψιλὸν, μικρὸν, μέγα.

Inde-

Indeclinabilia quoque sunt nomina in α, ex apocope nata: τὸ ἄλειφα *pro* ἄλειφαρ, pinguedo, ὕφα *pro* τὸ ὕφασμα, textura, σκέπα *pro* τὸ σκέπασμα, tegmen. A

I

I { ιτος: τὸ μέλι, μέλιτος, *mel*, cum compositis, οἰνόμελι, *vinum mulsum*. ὀξύμελι, *acetum mulsum*. ὑδρόμελι, *aqua mulsa*.
Adiectiua neutra in ι, sequuntur leges masculinorum, εὔχαρι, εὐχάριτος, φιλόπατρι, *amans patriæ*, φιλοπάτριδος, sic τὶ, τινὸς, aliquod vel aliquid. B
ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*. Hoc tamen aiunt esse non Græcum, sed barbarum, sicut etiam κόμμι, κιννάβαρι & πέπερι.

ANNOTAT. C

Alia in ι, *ex apocope indeclinabilia sunt*, ἄλφι *pro* ἄλφιτον, farina, puls. τρόφι *pro* τρόφιμον, alimentum præbens. ἔρι *pro* ἔριον, lana. *Neq; spectant ad quintam sed ad tertiam. Sunt autem omnia nomina quintæ in α & ι, generis neutri.*

Υ { υος: τὸ γόνυ γόνυος, *genu*. δόρυ, δόρυος, *hasta*.
εος: τὸ ἄστυ, ἄστεος, *urbs*. ἡδὺ, ἡδέος, *suaue*. τὸ πῶϋ, πώεος, *grex ouium*.

ANNO-

A

ANNOTAT.

QVÆ in υος, quæ verò in εος, genitiuum forment, vsu discendum est. Nam quod aiunt substantiua in υ penultimam corripientia, habere υος, penultimam verò producentia, εος; verum quidem est, sed quid facies, si vox cum vocali ancipiti ante mutam & liquidam occurrat, vt δάκρυ, lachryma? Certè ad vsum hic confugiendum erit, qui te docebit, vocem hanc formare genitiuum in υος, τὸ δάκρυ, δάκρυος.

B HINC quoque reiicienda sunt ex apocope facta, vt γλάφυ pro γλάφυρον, rotundum. Non enim huc pertinent.

Ω, όος: ἡ λητὼ, λητόος, λητοῦς, Latona.

ANNOTAT.

PERTINENT hæc ad quartam contractorum & ferè sunt nomina propria mulierum, ἡ μαντὼ, μαντόος. Reiice hinc illud δῶ, domus. pro δῶμα.

C

Αν { ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, Pæan. ὁ τιτὰν, τιτᾶνος, Titan. ὁ πὰν, πανὸς, Pan, Deus pastorum, & neutra, μέλαν, nigrum, τάλαν, miserum.

αντος: τὸ τύψαν, τύψαντος, quod verberauit, & similia participia Aoristi primi, vel præsentis temporis, & Aoristorum secundæ coniugationis verborum in μι, στὰν, στάντος,

quod

quod stetit, cum nomine, πᾶν, παντὸς, *omne*. A

Εν
- ενος: τέρεν τέρενος, *tenerum*.
- εντος: χαρίεν, χαρίεντος, *gratiosum*. sic participia in εν: τυφθὲν, τυπὲν, *verberatum*. τιθὲν, θὲν, *ponens*, *quod posuit*. Omnia in εν sunt generis neutri.

Ην
- ηνος: ὁ ἕλλην, ἕλληνος, *Græcus*. ἡ σειρὴν, σειρῆνος, *Siren*. B
- ενος: ὁ ποιμὴν, *pastor*, ποιμένος. ἡ φρὴν, *mens*, φρενὸς. ὁ τέρην, τέρενος, *tener*.

Ιν ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος. ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *delphinus*, *radius*.

Ον
- ονος: τὸ μεῖζον, *maius*, μείζονος. Neutra hæc sunt à masculinis comparatiuis in ων.
- οντος: τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberans*, præsentis temporis, vel Aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiuæ, vel præsentis temporis, & Aoristi secundi verborum in μι tertiæ coniugationis. C

Ουν
- οδος: τὸ δίπουν, δίποδος, *bipes*.
- ουντος: τὸ τυποῦν, τυποῦντος, *verberaturum*. Neutra sunt hæc omnia.

υνος:

A

υν

υνος: ὁ μόσυν, μόσυνος, *turris vel domus lignea.*

υντος: τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος, *iungens*, præſentis temporis, quartæ coniugationis verborum in μι.

ων

ωνος: ὁ κλὼν, κλωνὸς, *ramus*, ὁ αἰὼν, αἰῶνος, *æuum*, ὁ πλάτων, πλάτωνος, *Plato.*

B ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *ſerra.* ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, *hirundo.* & communia ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὔδαιμον, *fœlix.* ſic comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior.*

ῶντος: ὁ ξενοφῶν, ξενοφῶντος, *Xenophon.* ὁ βοῶν, βοῶντος, *clamans.*

οῦντος: ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, & alia participia futuri ſecundi barytonorum, & circumflexa præſentis primæ & tertiæ circumflexorum, ὁ ποιῶν, *faciens*, τοῦ ποιοῦντος. ὁ δηλῶν, τοῦ δηλοῦντος, *manifeſtans.*

C οντος: δράκων, δράκοντος, *draco.* & participia Barytonorum præſentis temporis: ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans*, & circumflexorum non contracta. ὁ φιλέων, τοῦ φιλέοντος, *amans.*

κος:

ξ {
κος: ὁ θώραξ, θώρακος, *thorax*. ἡ κύλιξ, A
κύλικος, *calix*. ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, mutato η in ε.
γος: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*.
χος: ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*, ſubſtituto τ pro θ, quod fit propter ſequentem aſpiratam χ. In datiuo plurali rurſus aſſumit θ, θριξὶ, non enim ſequitur aſpirata, ſed ξ. B
κτος: ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *Rex*. ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*.
}

αρ {
αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*. ἡ δάμαρ, *vxor*. τὸ νέκταρ, *nectar*.
ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar*. τὸ δέλεαρ, *eſca*. Indeclinabilia ſunt τὸ μῶμαρ, *ſtultus*, & τὸ ὄναρ, *ſomnium*. C
}

Ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, *pediculus*, ἡ χεὶρ, *manus*. ὁ καὶ ἡ αὐτίχειρ, *pollex*.

ANNOTAT.

SED vtrum ſit communis generis ἀντίχειρ, *non conuenit inter omnes, ſunt enim qui putent* ἀντίχειρ, *cùm pollicem ſignificat, potius eſſe maſculinum, quàm fœmininum, ſubaudito nomine* δάκτυλος, digitus. *ſic* ὁ καὶ ἡ πολύχειρ, multimanus.

A

Ηρ
- ηρος: ὁ σὴρ, σηρὸς, *Serpopulus*, & *vermis nens sericum*. ὁ λουτήρ, λουτῆρος, *peluis*. τὸ κῆρ, κηρὸς, *cor*. ἡ κὴρ, κηρὸς, *sors*, *fatum*.
- ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther*. ὁ πατὴρ, *pater*. πατέρος, πατρὸς. ἡ μήτηρ, *mater*, μητέρος, μητρὸς. ἡ γαστὴρ, γαστέρος, γαστρὸς, *venter*. & similia, quæ syncopen patiuntur, è quibus etiam est ὁ ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, *vir*.

B

Ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἤτορος, *cor*, *animus*, & quod inde componitur, ὁ καὶ ἡ μεγαλήτωρ, *magnanimus*.

Υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*, ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*. τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*.

C

Ωρ
- ωρος. ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur*. ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *humor*, *sanies*, τὸ ἕλωρ, ἕλωρος, *captura*.
- ορος: ὁ νέστωρ, νέστορος, *Nestor*. ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *sine patre*. ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*. Excipe τὸ ὕδωρ, ὕδατος, *aqua*, quasi ab ὕδας. Est enim heteroclitũ.

Ας
- αντος: ὁ Αἴας, αἴαντος, *Aiax*. ὁ πᾶς, παντὸς, *omnis*, cum compositis, ἅπας, σύμπας, *omnis*. ὁ τύψας, τύψαντος, *qui verberauit*. ὁ ἱστὰς, ἱστάντος, *stans*. στὰς, στάντος, & similia participia.

ανος:

Ας
- ανος: ὁ μέλας, μέλανος, *niger*. ὁ τάλας, τάλανος, *miser*. A
- αδος: ἡ λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*. ἡ μονὰς, μονάδος, *vnitas*.
- ατος: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus*. τὸ κέρας, κέρατος, *cornu*.
- αος: ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, *lapis*. ὁ λᾶς, *lapis*, λαός.

Αις
- αιτος: ἡ δαὶς, δαιτὸς, *conuiuium*. τὸ σταὶς, σταιτὸς, *farina aqua subacta*. B
- αιδος: ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς, *puer*, *puella*, cum compositis, ἄπαις, *sine liberis*, εὔπαις, *fœlix liberis*.

Αυς, αος: ἡ ναῦς (Ionicè νηῦς, & dieresi, νηῢς, Genit. νηὸς) ναὸς, *nauis*, vel νεὼς, quamuis alij hunc genitiuum forment à Recto νεῦς. sic γραῦς, *anus*, *vetula*. C

Ες, εος: τὸ ἀληθὲς, ἀληθέος, *verum*.

Εις
- ενος: ὁ κτεὶς, κτενὸς, *pecten*. sic εἷς, ἑνὸς, *vnus*, cum compositis μηδεὶς, οὐδεὶς, *nullus*.
- εντος: ὁ σιμόεις, σιμόεντος, *Simois*, *nomen fluuij*. ἡ ὀπόεις, ὀπόεντος, *Opus*, *nomen vrbis*. ὁ χαρίεις, χαρίεντος, *gratiosus*. ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *qui verberatus est*. ὁ τιθεὶς, τιθέντος, *ponens*. ὁ τεθεὶς, τεθέντος, *positus*.

A Excipe ἡ κλεὶς, *clauis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν, & in plurali κλεῖς, *claues*, Matth.16.

Ευς, εος: ὁ βασιλεὺς, βασιλέος, *rex*, Ionicè, βασιλῆος, Atticè, βασιλέως.

Ης:
- ητος: ὁ λέβης, λέβητος, *lebes*, ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, *vestis*. ἡ κακότης, κακότητος, *malitia*.
- B ἡ ἀστειότης, ἀστειότητος, *vrbanitas*, ἡ δριμύτης, δριμύτητος, *acrimonia*, & similia infinita.
- ηντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, *honoratus*. ὁ δαφνῆς, δαφνῆντος, *laureus*, quæ sunt contracta ex τιμήεις, δαφνήεις.
- εντος: ὁ κλήμης, κλήμεντος, *Clemens*.
- C εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, *Demosthenes*, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, vera*, & similia plurima adiectiua.

Ις:
- ιος: ἡ πόλις, πόλιος, *ciuitas*, ὁ λὶς, λιὸς, *leo*.
- ιδος: ὁ πάρις, πάριδος, *Paris*. ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, *crepido*, ἡ θέμις, θέμιδος, *Themis*.
- ιτος: ἡ χάρις, χάριτος, *gratia*, cum compositis: εὔχαρις, *gratus*, ἄχαρις, *ingratus*.

ιθος:

A

Ις { ιθος. ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, *auis*.
ιςος: ἡ θέμις, θέμιςος, sic χάρις, χάριςος, & χάριδος, præter χάριτος.

ANNOTAT.

RIDENT *nonnulli Antesignanum propter duos hos genitiuos nominis* χάρις, *sed cum Lascaris & alij non ignobiles auctores illos agnoscant, non est cur ridentes magnopere curemus.* B

Ις, ινος: ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς, *aliquis*, indefinitum. τίς, τίνος, interrogatiuum, *quis*. sic ὁ δελφὶς, δελφῖνος, ἡ ἀκτὶς, ἀκτῖνος, *Delphinus, radius*.

ANNOTAT.

CVM *articulo postpositiuo* ὅς *componitur* τὶς *per omnes numeros, casus & genera;* ὅςις, ἥτις, ὅ,τι, quis, quæ, quod, ὅτινος, ἥςινος, ὅτινος, *& sic per omnes casus.* C

Declinatur autem vtraque pars compositionis; recipitque ὅςις, *præter Dialectos tertiæ & secundæ declinationis etiam peculiares quasdam. Nam pro* ὅτινος *&* ᾧτινι, *dicunt Attici,* ὅτου *&* ὅτῳ, *& Iones* ὅτεο, ὅτεῳ, *poëtæ* ὅττεο, *&* ὅου, *Dores* ὅτευ, *Genit. Plural.* ὁτέων, *Dat.* ὁτέοισι. *vsurpant etiam poëtæ pro* αἱ *&* οἱ, ταὶ *&* τοί.

Ος { εος: τὸ τεῖχος, τείχεος, *murus*.
οτος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, *quod verberauit*; & similia participia.

A

ους { οος: ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοὸς, *bos.*
ουντος: ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta.*
οντος: ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens*, ὁ διδοὺς, διδόντος, *qui dedit.* }

οὖς, *auris*, ὠτὸς. Alij dicunt οὖς esse indeclinabile. Sed pari ratione dicerent etiam ὕδωρ esse indeclinabile.

B

υς { υος: ὁ μῦς, μυὸς, *mus.* ὁ ἰχθὺς, vel ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis.*
εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus*, ὁ ἡδὺς, ἡδέος *suauis.*
εως: ὁ πῆχυς, πήχεως, *Atticè*, *cubitus.* ὁ πρέσβυς, *senex* seu *legatus*, ὁ πέλεκυς, *securis.*
υδος: ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys.* ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *aduena.*

C

υθος: ἡ κόρυς, κόρυθος, *galea.*
υντος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *iungens*, & similia participia quartæ in μι. }

ως { ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus.* τὸ φῶς, φωτὸς, *lux.*
οος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor*, *verecundia.* ἠὼς, ἠόος, *aurora.*
οτος: ὁ τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberauit*, }

ως { *uit*, & ſimilia participia præteriti a- A
ctiui generis Maſcul.
ωος: ὁ τρωὼς, τρωὸς, *Troianus*. ὁ ἥρως, ἥρωος, *Heros*. }

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, *ſal*, ἡ ἅλς, ἁλὸς, *mare*.

Nς, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus*.

Pς, ρτος, ὁ μάκαρς, μάκαρτος, *beatus*.

ψ { πος: ὁ ὢψ, ὠπὸς, *viſus*, ὁ κύκλωψ, κύκλω- B
πος, *Cyclops*.
βος: ὁ ἄραψ, ἄραβος, *Arabs*. ἡ φλὲψ, φλεβὸς, *vena*.
φος: ὁ κίνυψ, κίνυφος, *nomen, fluuij*, ἡ κατῆλιψ, *ſcala*. }

Et hæc de formationibus genitiui quintæ declinationis.

NON fuerit autem inutile omnes ter- C
minationes Recti, à quibus genitiuus deducitur, hîc in vnum colligere, ordine alphabeti ſeruato. Sunt igitur iſtæ : α, ι, υ, ω, αν, εν, ην, ιν, ον, ȣν, υν, ων, ξ, αρ, ειρ, ηρ, ορ, υρ, ωρ, ας, αις, αυς, ες, εις, ευς, ης, ις, ος, ȣς, υς, ως, λς, νς, ρς, ψ.

A
DE ACCVSATIVO QVINTÆ DECLINATIONIS.

Accvsativvs exit in α.

EXCEPTIONES.

Excipe primò nomina in ις & υς, quorum genitiuus habet ος purum. Nam hæc accusatiuum in ν formant; ὁ ὄφις, *serpens*, ὄφιος, vel ὄφεως, ὄφιν. ὁ βότρυς, *racemus*. βότρυος, βότρυν. ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὀξέος, ὀξὺν, quāuis hæc quoque α habeant, τὸν βότρυα, τὸν ὀξέα, maximè apud poëtas.

B

Excipe secundò Barytona in ις & υς, quæ non habent ος purum; Hæc enim α & ν, sortiuntur. ἡ ἔρις, ἔριδος, ἔριδα, ἔριν, *contentio*. ὁ νέηλυς, νέηλυδος, νέηλυν, νέηλυδα, *aduena*. ὁ πάρις, πάριδος, πάριν, πάριδα, *Paris*.

C

ANNOTAT.

Cavsa huius duplicis accusatiui est, quod hæc vocabula Ionicè per ος quoque purum inflectantur, non secus atque ὄφις. Vnde merito vtraque terminatione finiuntur. In oxytonis hoc non fit, solum enim α habent, ἡ ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἐλπίδα, spes. ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα, chlamys.

Exci-

EXCIPE tertiò finita in *αυς*, ἡ ναῦς, ναῦν, A
nauis. ἡ γραῦς, γραῦν, *vetula*, ſubſtituto ν in lo-
cum σ nominatiui, vt & in βοῦς, βοῦν, ac-
cidit.

ANNOTAT.

LEGIMVS *tamen* βόα, *&* *Doricè* βῶν, *&* *poëticè* τὴν νάα, *vel* νῆα, *vel* νῆυν, nauim. *ſic* ὁ λᾶς, lapis, λαὸς λαῒ, λᾶν.

DE VOCATIVO. B

VOCATIVVS ſimilis eſt nominatiuo.

EXCEPTIONES.

EXCIPIVNTVR primò nomina, quæ
declinantur per ντος; hæc enim ablato τος,
vocatiuum formant: ὁ Αἴας, αἴαντος, ὦ Αἶαν,
Aiax. ὁ θόας, θόαντος, ὦ θόαν, *Thoas*. ὁ πολυδά- C
μας, πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμαν, *Polydamas*,
ὁ λέων, λέοντος, ὦ λέον, *leo*. ὁ γέρων, *ſenex*, γέρον-
τος, ὦ γέρον.

ANNOTAT.

EXCEPTIO *hæc intelligenda eſt de nominibus non de participiis. Hinc* τύψας, τύψαντος, ὁ ἱστὰς, ἱστάντος, ὁ στὰς, στάντος, *vocatiuum ſimilem nominatiuo habent, vt* *&* ὁ τύπτων, τύπτοντος, *et huius generis alia participia, ſiue ſint contracta, ſiue non.*

A *SECVNDO intelligenda est de nominibus non contractis. Hinc ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ὁ σιμοῦς, σιμοῦντος, cùm sint contracta, vocatiuum non faciunt in ουν, sed secundum aliam quandam regulam de qua postea, in ου, quamuis non desint viri docti, & in his Renatus Guillonius, qui vocatiuos illos, ὦ σιμοῦν, ὦ πλακοῦν, agnoscant. Ego tamen non video, quomodo hæc illorum sententiæ cum eorundem verbis cohæreat, cùm aiunt:* Nota in cõtractis prædictam exceptionem non habere
B locum, *certè σιμοῦς & πλακοῦς contracta sunt, nisi quis dicat πλακοῦν & σιμοῦν, esse vocatiuos contractos, pro πλακόεν, σιμόεν.*

Quamobrem nec τιμῆς, nec δαφνῆς, licet flexa per ντος, formabuut suum vocatiuum ablato τος, sicut nec κλήμης, κλήμεντος, nec οὐάλης, οὐάλεντος, sed tantùm nomina in αντος, & οντος, qualia antè descripsimus, licet non ignorem esse nonnullos, inter quos Lascaris, qui vocatiuos τι-
C *μῆν & δαφνῆν afferant, qui tamen potius videntur contracti ex τιμῆεν & δαφνῆεν.*

Solent porrò poëtæ ex huiusmodi vocatiuis literam ν abiicere, ὦ Αἶα, ὦ Θόα, ὦ Λαοδάμα, quos Latini imitati dixerunt, ô Palla, Æneid. 11. à Pallas, Pallantis. ô Calcha apud Senecam Troad. Vide Emmanuelem in tertia declinatione.

EXCIPE secundò alia quædam nomina, quæ ablato genitiui τος vel ος formant suum Vocatiuum, vt adiectiua in ην & εις,

quo-

quorum neutra in εν, & barytona in ωρ, & A
in ας, ανος, & in ων, ονος. vt ὁ καὶ ἡ τέρην, *tener,*
tenera, τέρενος, ὦ τέρεν. ὁ καὶ ἡ ἄρσην, *masculus,*
mascula, ἄρσενος, ὦ ἄρσεν. ὁ χαρίεις, *gratiosus,*
χαρίεντος, ὦ χαρίεν. ὁ τιμήεις, *honorabilis,* τι-
μήεντος, ὦ τιμῆεν. ὁ δαφνήεις, *laureus,* δαφνήεν-
τος, ὦ δαφνῆεν. ὁ πλακόεις, *latus ad modum*
crustæ, πλακόεντος, ὦ πλακόεν, & substanti-
uum, ὁ σιμόεις, *Simois, nomen fluuij,* σιμόεντος, B
ὦ σιμόεν. ὁ νέστωρ, νέστορος, ὦ νέστορ, *Nestor.* ὁ ἕκτωρ,
Hector, ἕκτορος, ὦ ἕκτορ. ὁ παντοκράτωρ, *omni-*
potens, παντοκράτορος, ὦ παντοκράτορ. ὁ μέλας,
niger, μέλανος, ὦ μέλαν. ὁ τάλας, *miser,* τάλα-
νος, ὦ τάλαν. ὁ δαίμων, *dæmon,* δαίμονος,
ὦ δαῖμον, passim apud Orpheum, ὁ καὶ ἡ
ἐλεήμων, *misericors,* ἐλεήμονος, ὦ ἐλεῆμον. ὁ C
καὶ ἡ οἰκτίρμων, *misericors,* οἰκτίρμονος, ὦ οἰκ-
τίρμον.

ANNOTAT.

NON *comprehenduntur sub hac exceptione partici-
pia in* εις, *vt* ὁ τυφθεὶς, verberatus. θεὶς, ponens.
τεθεὶς, positus. *Idem est enim horum Rectus & Voca-
tiuus. Illa in* εις *formant etiam Vocatiuum in* ει, *abla-
to* σ *Recti,* ὁ χαρίεις, ὦ χαρίει. *Quod si in prædictis dictio-
nibus*

A *nibus aliquando Vocatiuus est similis Nominatiuo, id per Atticismum vel poëticam licentiam fieri censendum est.*

EXCIPE tertiò composita nonnulla polysyllaba in ων, quæ vocatiuum faciunt in ον, licet quædam illorum forment Genitiuum in ωνος, retracto accentu in antepenultimam, ὁ ἀπόλλων, *Apollo*, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. ὁ ποσειδῶν, *Neptunus*, ποσειδῶνος,
B ὦ πόσειδον. ὁ ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, *infelix*, κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον. Idem comparatiuis accidit, ὁ βελτίων, ὁ ἀρείων, *melior*, ὦ βέλτιον, ἄρειον.

ANNOTAT.

COMPOSITA *polysyllaba quorum genitiuus exit in* ονος *nihil differunt in formatione vocatiui à simplici-*
C *bus in* ων, ονος, *de quibus in secunda exceptione; nisi quod accentum in antepenultimam retrahunt, quod tamen non fit in omnibus. Dicimus enim* ἡ λακεδαίμων, Lacedæmon, λακεδαίμονος, ὦ λακεδαῖμον. ὁ παλαίμων, Palæmon, παλαίμονος, ὦ παλαῖμον. ὁ καὶ ἡ δαΐφρων, prudens, δαΐφρονος, ὦ δαΐφρον. ὁ καὶ ἡ ἀγανόφρων, lenis, mitis, ἀγανόφρονος, ὦ ἀγανόφρον.

EXCIPE quartò grauitona in ηρ, hæc enim ερ habent, ἡ μήτηρ, *mater*, ὦ μῆτερ. ἡ θυ-

γάτηρ,

γάτηρ, *filia*, ὦ θύγατερ, ἡ δημήτηρ, *ceres*, ὦ δήμητερ, A
quod in his quoque oxytonis fit, ὁ πατὴρ, *pater*, ὁ σωτὴρ, *ſaluator*. ὁ δαὴρ, *leuir*. ὁ ἀνὴρ, *vir*. ὦ πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, quibus etiam accentus retrahitur.

ANNOTAT.

INVENITVR tamen aliquando ὦ σωτὴρ. Legem hanc barytonorũ non ſequitur hoc barytonum ὁ πίηρ, πίερος, ὦ πίηρ. B

EXCIPE quintò nomina in ευς & ους, quæ σ deponunt, ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὦ βασιλεῦ. ὁ βοῦς, *bos*, ὦ βοῦ. ὁ πλακοῦς, *panis cruſtaceus, placenta*, ὦ πλακοῦ. præter, ὁ ποὺς, *pes*, ὦ ποὺς. ὁ ὀδοὺς, *dens*, ὦ ὀδοὺς. ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer, puella*, cum ſuis compoſitis, ὁ καὶ ἡ ἄπαις, *ſine liberis*. ὁ καὶ ἡ εὔπαις, *felix liberis*. C

ANNOTAT.

NON videtur idem dicendum de compoſitis à ποὺς, vt δίπους, τρίπους, πολύπους. Nam Statius poëta latinus aliquoties vtitur vocatiuo, μελάμπου, ad imitationem certè Græcorum. Vide Emmanuelem in tertia declinatione. Et ſi ποὺς ſuum σ in vocatiuo retinet, vt diſtinguatur ab aduerbio ποῦ, cauſa nulla erit, cur id in vocatiuo compoſita retineant.

EXCIPE ſextò grauitona in ις & υς, amittunt

A mittunt enim σ in vocatiuo, ὁ ὄφις, *serpens*, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, *botrus*, ὦ βότρυ.

Idem accidit adiectiuis oxytonis in υς, ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὦ ὀξύ. Et monosyllabis, ὁ μῦς, *mus*, ὦ μῦ. ἡ δρῦς, *quercus*, ὦ δρῦ. & poëticè oxytonis in ις, ἡ ἀμαρυλλὶς, ὦ ἀμαρυλλὶ, *Amaryllis*.

B ## ANNOTAT.

Idem fit apud Latinos in huiusmodi oxytonis. Virg.

Mirabar quid mæsta Deos Amarylli vocares.

Vide Emmanuelem proximè nominato loco.

Substantiua oxytona in υς, vt χλαμὺς, chlamys, *& lingua communi omnia oxytona in ις, retinent σ in Vocatiuo,* ἡ ἐλπὶς, ὦ ἐλπὶς, spes.

Excipe septimò vocabula in ης pri-
C mæ contractorum, quorum Vocatiuus in ες; & nomina in ω & ως quartæ, quorum vocatiuus in οι exit, δημοσθένης, ὦ δημόσθενες, *Demosthenes*, ἀληθὴς, *verus*, ὦ ἀληθὲς, ἡ λητὼ, ὦ λητοῖ, *Latona*.

DE DATIVO PLVRALI.

Fit à datiuo singulari, posito σ ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, reiectisque literis δ, θ, ν, τ, si occurrant in singulari, τῇ λαμπάδι,

τοῖς

τοῖς λαμπάσι, ὄρνιθι, ὄρνισι, τιθέντι, τιθεῖσι, λέβητι, λέβησι. A

Qvod si reiecta aliqua ex prædictis literis, datiuus pluralis corriperetur, cùm longus fuerit positione in singulari, diphthongus facienda est adscita vocali, λέοντι, λέουσι, non λέοσι, τιθέντι, τιθεῖσι, non τιθέσι.

ANNOTAT. B

Cavsa *huius rei est, quod Datiuus pluralis eiusdem quantitatis esse debeat cuius singularis, si hic breuis sit, vt* τείχεϊ, λαμπάδι, *breuis erit & ille*, τείχεσι, λαμπάσι. *si verò sit longus, longus erit & ille*, παντί, πᾶσι, τιθέντι, τιθεῖσι. ἱστάντι, ἱστᾶσι.

Accidit *tamen aliquando vt datiuus singularis sit breuis, pluralis longus, & hoc potissimum in vocabulis* ρ *in obliquis habentibus; potest enim pluralis datiuus maior esse quantitate quàm singularis, sed nunquam minor*, ὁ ῥήτωρ, ῥήτορος, ῥήτορσι, Rhetor. ὁ μάρτυρ, μάρτυρι, μάρτυρσι, Martyr, testis. ὁ ἅλς, sal, ἁλός, ἁλί, ἁλσί. C

EXCEPTIONES.

Excipe primò nomina in ξ, ψ, & in diphthongum desinentia. Hæc enim datiuum pluralem à nominatiuo singulari formant adiecto iota, ὁ κόραξ, κόραξι, *coruus.*

A *uus.* ὁ ἄραψ, ἄραψι, *Arabs.* ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεῦσι. βοῦς, *bos*, βουσί. At ὁ ποὺς, *pes*, τοῖς ποσί. τὸ οὖς, ὠσὶ, *auris.* ὁ υἱεὺς, *filius*, υἱέσι. ὁ δρομεὺς, *curſor*, δρομέσι. Neq; inuenitur υἱεῦσι, δρομεῦσι, vt teſtatur Anteſignanus.

EXCIPE ſecundò nomina in ηρ in obliquis ſyncopen pati ſolita; hæc enim datiuum pluralem in ασι faciunt, ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ. ὁ ἀνὴρ. πατέρι, πατρὶ, πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι. ἡ θυγάτηρ, θυγατράσι, ſic ὁ υἷς, *filius*, τοῖς υἱάσι, inſerto α pro υἷσι. γαστὴρ tamen, *venter*, facit γαστῆρσι, vt quidam volunt.
B

DE DIALECTIS QVINTÆ DECLINATIONIS.

C VOCATIVOS *omnium nominum in* ων, *etiam oxytonorum, quæ per* ονος *declinantur, formant Æoles in* ον, *ablato ſcilicet* ος *genitiui,* ἡ ἀηδὼν, luſcinia, ἀηδόνος, ὦ ἀηδὸν, *communiter* ὦ ἀηδών. ἡ χελιδὼν, hirundo, χελιδόνος, ὦ χελιδὸν, *communiter* ὦ χελιδών.

Additur quoque nonnullis nominibus quintæ declinationis ſyllaba φι *vel* φιν, *& in neutris quidem in* ος, *vertitur* ο *in* ε. *In fœmininis verò in* ων *formato genitiuo abiiciendum eſt* σ, *et in aliis alia mutanda ſunt, ut in his exemplis vides.*

τὸ στῆθος

τὸ στῆθος	pectus,	στήθεσφι. A
τὸ ὄρος,	mons,	ὄρεσφι.
τὸ ὄχος,	currus,	ὄχεσφι.
ἡ κοτυληδὼν,	coxa,	κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι.
ἡ χελιδὼν,	hirundo,	χελιδόνος, χελιδονόφι.

Inuenitur etiam Iliad. 9. ἐξ ἐρέβεσφιν, *pro* ἐξ ἐρέβους, ex Erebo, *genitiuus à nomine* τὸ ἔρεβος. *Et Iliad. 12.* παρὰ ναῦφιν, *pro* ἀπὸ νηῶν, à nauibus.

Accidit quoque huic declinationi apocope: δῶ *pro* δῶμα, domus, *id quod fit in omnibus casibus singularis numeri, vt in hoc schemate cernis.* B

In Nom. τὸ	σκέπα	*pro*	σκέπασμα,	tegmen.
	ὕφα		ὕφασμα,	textum.
	δῶ		δῶμα,	domus.
In Genit. τοῦ	Αἴαν	*pro*	Αἴαντος	*Vel etiam* Αἴα,
	θόαν		θόαντος	θόα, *vt placet Lascari.*
In Dat. τῇ	δαΐ	*pro*	δαΐδι,	pugnæ. C
	θέτι		θέτιδι,	Thetidi.
	μάστι		μάστιγι,	scuticæ.
	παράκοιτι		παρακοίτιδι,	vxori.
	τῷ ἱδρῷ		ἱδρῶτι,	sudori.
In Accus. τὸν	Απόλλω	*pro*	Απόλλωνα,	Apollinem.
	ποσειδῶ		ποσειδῶνα,	Neptunum.
	ἱδρῶ		ἱδρῶτα,	sudoré.

A

In Vocat. ὦ	λαοδάμα	pro	λαοδάμαν,	Laodamas.
	πολυδάμα		πολυδάμαν,	Polydamas.
	Αἶα		Αἶαν,	Aiax.
	θόα		θόαν,	Thoas.

Genitiuus & datiuus duales crescunt interdum additione vnius syllabæ: ποδοῖιν *pro* ποδοῖν.

DATIVVM *pluralem formant poëtæ à nominatiuo plurali addito iota,* Αἴαντες, αἰάντεσι, λέβητες, λεβήτεσι, *& duplicato* σ, λεβήτεσσι, *prout ratio & carminis*
B *necessitas exigit,* βήματα, βημάτεσι, σώματα, σωμάτεσι, *mutato* α *in* ε, *& addita syllaba* σι.

Cæterùm nominibus, participiis & verbis in ι *vel* ε *desinentibus, adiici solet consonans,* ν, *sequente in altera dictione vocali vel diphthongo,* τύπτουσιν ἐκεῖνον, verberant illum, λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis. ἔτυπτεν αὐτὸν, verberabat illum, *quod poëtæ non rarò faciunt versus gratia, etiamsi consonans sequatur. Et hæc de declinationibus simplicibus.*

C

Caput quintum.

DE DECLINATIONIBVS CONTRACTIS.

QVINQVE sunt harum declinationum, ortæ à quinta, & ita appellatæ, quòd in nonnullis casibus

bus contrahantur, duabus ſyllabis in v- A
nam coaleſcentibus. Et prima quidem de-
clinatio continet maſculina, fœminina &
cōmunia in ης, & neutra in ες & ος. ὁ δημοσθέ-
νης, *Demoſthenes*. ἡ τριήρης, *triremis*. ὁ καὶ ἡ ἀ-
ληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus, vera, verum*. τὸ τεῖ-
χος, *murus*.

PARADIGMA PRIMAE DECLINATIONIS. B

Sing. ὁ Δημοσθένης. τοῦ Δημοσθένεος, Δημο-
σθένους. τῷ Δημοσθένεϊ, θένει. τὸν Δημοσθένεα, θέ-
νη. ὦ Δημόσθενες.

Dual. τὼ & ὦ Δημοσθένεε, θένη. τοῖν Δημο-
σθενέοιν, θενοῖν.

Plural. οἱ & ὦ Δημοσθένεες, θένεις. τῶν Δη-
μοσθενέων, θενῶν. τοῖς Δημοσθένεσι. τοὺς Δημοσθέ- C
νεας, θένεις.

SIC ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, τριήρους. ὁ καὶ ἡ
ἀληθῆς. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ τεῖχος. τοῦ
τείχεος, τείχους. τῷ τείχεϊ, τείχει.

Neutra in plurali contrahuntur in η, τὰ
τείχεα, τείχη, τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ.

DATIVVS pluralis in nulla declinatio-
ne contrahitur.

A ANNOTAT.

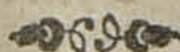
Accusatiuus in εα contrahitur in η; sed quorum Rectus desinit in ης purum, contrahuntur etiam in α, vt εὐφυής, ingeniosus, τὸν εὐφυῆ vel εὐφυᾶ, sic ὑγιής, sanus. Quāuis sint qui velint solum accusatiuum in α esse vsitatum.

QVAEDAM *nomina primæ contractorum habent nonnunquam terminationes primæ simplicium,* τὸν Δημοσθένην, τὸν Ἀριστοφάνην, τὸν Σωκράτην, & ὦ Σωκράτη. οἱ Ἀριστοφάναι, καὶ τοὺς ἀριστοφάνας. *De quibus plura, cum*

B *agemus de Heteroclitis.*

NE *mireris, inquit Priscianus lib. 6. si quando apud Latinos legeris, ô Socrate: Nam Attici propria nomina primæ declinationis contractorum vt* σωκράτης, *accusandi & vocandi casu instar nominum primæ declinationis declinant,* τὸν σωκράτην, ὦ σωκράτη. *Cicero in Protag. apud eundem Priscianum eodem libro. Quid tu, vnde tandem appares, ô Socrate? Quædam neutra dualis numeri contrahuntur etiam in* ει, τὼ σκέλεε, σκέλει, καὶ σκέλη, crura.

C *Interdum alterum ε per apocopen tollitur,* ὄσσε *pro* ὄσσεε, oculi. *Quamuis autem casus huius declinationis dicto modo contrahantur, vsurpant tamen auctores solutæ orationis subinde casus non contractos, vt in duali* συγγενέε, cognati. κερδέων, lucrorum. ἀνθέων, florum. ὀρέων, montium.

DE COMPOSITIS A NOMINE κλέος.

A

DVPLICIA ab hoc nomine veniunt vocabula, quædam adiectiua & communia, ὁ καὶ ἡ εὐκλεὴς, gloriosus, gloriosa, ὁ καὶ ἡ ἀκλεὴς, inglorius & ingloria. Quædam propria ὁ σοφοκλέης, Sophocles, ἡρακλέης, Hercules, ἰφικλέης, Iphicles, & alia plurima.

Priora eandem habent declinationem, quàm δημοσθένης; ὁ εὐκλεὴς, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς, τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. B posteriora quæ propria sunt, variè contrahuntur, vt vides in hoc exemplo.

PARADIGMA.

Nom. ἡρακλέης, ἡρακλῆς.

Gen. τοῦ ἡρακλέεος, ἡρακλέους, ἡρακλοῦς. Et Ionicè ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος.

Dat, ἡρακλέεϊ, ἡρακλέει, ἡρακλεῖ, ἡρακλέϊ καὶ ἡρακλῆϊ. C

Accus. ἡρακλέεα, ἡρακλέα, ἡρακλῆ, ἡρακλέη, ἡρακλῆα, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆν.

Vocat. ὦ ἡράκλεες, ἡράκλεις, ἥρακλες, ἡρακλῆς, ἡρακλῆ.

Dual. τὼ & ὦ ἡρακλέεε, ἡρακλέε, ἡρακλέη, ἡρακλῆ.

Gen. & Dat. τοῖν ἡρακλεέοιν, ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν, ἡρακλήοιν.

A Plur. Nom. οἱ ἡρακλέεες, ἡρακλέεις, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆες.

Gen. τῶν ἡρακλεέων, ἡρακλέων, ἡρακλῶν, ἡρακλήων.

Dat. ἡρακλέεσι, ἡράκλεσι, ἡρακλῆσι.

Accus. τοὺς ἡρακλέεας, ἡρακλέας, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆας, ἡρακλᾶς.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

B EODEM modo declinantur θεμιστοκλέης, *Themistocles*, σοφοκλέης, *Sophocles*, περικλέης, *Pericles*, & similia.

SECVNDA DECLINATIO.

EST masculinorum & fœmininorum & cõmunium in ις, & neutrorum in ι, C ὁ ὄφις, *serpens*, ἡ πόλις, *ciuitas*, ὁ καὶ ἡ νῆστις, *ieiunus, ieiuna*, τὸ σίνηπι, *sinapi*.

PARADIGMA SECVNDAE DECLINATIONIS.

Sing. ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος. τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τὸν ὄφιν. ὦ ὄφι.

Dual. τὼ & ὦ ὄφιε. τοῖν ὀφίοιν.

Plural. οἱ ὄφιες, ὄφις. τῶν ὀφίων. τοῖς ὄφισι. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις.

Sic

Sic ἡ πόλις, πόλιος, τέρψις, τέρψιος, *delectatio*, & similia. A

Neutrum τὸ σίνηπι. Plur. τὰ καὶ ὦ σινήπια, σινήπι.

CRASIS huius declinationis tantùm fit in ι longũ, in iis videlicet casibus, quos tibi paradigma exhibet. B

DIALECTI HVIVS DECLINATIONIS.

ὁ ὄφις, Genit. ὄφεος Ionicè. ὄφεως Atticè, sic πόλις, πόλεος, πόλεως & πόληος, apud Poëtas, & πόλευς seu πόλους, qui est genitiuus contractus Doricus ab illo Ionico τῆς πόλεος. Dat. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. Nam in his Ionicis casibus eadem est contractio, quæ in prima declinatione. sic in duali, τὼ ὄφεε, ὄφη. οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις. τοὺς ὄφεας, ὄφεις. Reliqui casus non contrahuntur. C

Sunt autem casus ita contracti vsitatiores quàm cõmunes aut Ionici. πόλει enim, exempli causa apud Atticos, & πόλεις apud Demosthenem, & eius similes reperitur: non πόλιι vel πόλεϊ, nec πόλιες, πόλεες, πόλιας, πόλεας, nisi apud Herodotum, Hippocratem & alios, qui Ionicè loquuntur.

GENITIVVS *& datiuus dualis Atticus, ὀφέοιν, Plur. ὄφεων, accentu in antepenultima.*

CÆTERVM *ab illo genitiuo* πόληος, vrbis, *fit Dat.*

A πόληϊ, πόληα. *Et in duali* πόληε. *In plurali* πόληες, τῶν πολήων, πόλησι, πόληας. *Quos omnes casus confirmat* LASCARIS *poëtarum testimoniis.*

*N*EVTRA *quoque per* εος *flectuntur,* σίνηπι, σινήπεος, *& in plurali* σινήπεα, σινήπη. *Et hæc ex communi Grammaticorum sententia.*

ANNOTAT.

*A*LII *putant terminationes illas* πόλιος, ὄφιος, ὄφιϊ,
B *quas pro communibus attulimus, non esse communes, sed Ionicas, cùm iis vtatur Herodotus Ionicus scriptor, apud quem* πόλιος, *& contractus datiuus* πόλι, *& Nom. Plur.* πόλις, *& accusatiuus* πόλιας *legitur. Neque credibile est, inquiunt, eum qui ex instituto Ionicam Dialectum sectabatur, communem hic linguam vsurpare voluisse. Vt vt sit, non videtur à communi Grammaticorum opinione recedendum esse.*

VOCABVLVM ὁ vel ἡ ὄϊς, *ouis*, pecu-
C liarem contractionis modum habet. In omnibus enim casibus contrahitur, ὄϊς, ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν. Et in plurali αἱ & ὦ ὄϊες, καὶ τὰς ὄϊας, crasi ὄϊς, & facta contractione οἶς. Dicitur etiam ὄϊς, ὄϊδος, ὄϊδα.

TERTIA DECLINATIO CONTRACTORVM.

CONTINET masculina in ευς. Genit. εος communis. Atticè εως. Ionicè ηος, con-

contrahitur in iis casibus, quos in hoc pa- A
radigmate cernis.

Sing. ὁ βασιλεὺς, *rex*. τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ, τὸν βασιλέα, ὦ βασιλεῦ.

Dual. τὼ καὶ ὦ βασιλέε, λῆ, τοῖν βασιλέοιν.

Plur. οἱ καὶ ὦ βασιλέες, λεῖς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλεῦσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Genitiuus Ionicus, τοῦ βασιλῆος. τῷ βα-
σιλῆϊ, τὸν βασιλῆα. Et ita deinceps per omnes B
casus vbi ε commune est, ibi Ionicè est η.

ANNOTAT.

SVNT qui velint genitiuum in εος, *non esse communem, sed in* εως, *qui simul sit communis & Atticus; illum autem in* εος *volunt esse genitiuum Ionicum.*

GENITIVVS in εως non contra-
hitur. C

Excipiuntur nomina illa, quæ ante εως, vocalem aut diphthongum habent, ὁ πειραιεὺς, *Piraeus*, τοῦ πειραιέως, πειραιῶς. ὁ στειριεὺς, στειριέως, στειριῶς, *Stirieus*. ὁ χοεὺς, *congius*, τοῦ χοέως, χοῶς. Eadem accusatiuum contrahunt in ᾶ, τὸν πειραιᾶ, τὸν στειριᾶ, τὸν χοέα, χοᾶ.

A DE DIALECTIS HVIVS DECLINATIONIS.

GENITIVVS *Doricus* βασιλεῦς, *facta crasi ex* εος *in* ους, *deinde* ου *in* ευ *verso.*

*L*ASCARIS *huius nominis* Ἀχιλλεὺς, *hos omnes genitiuos adfert :* Ἀχιλλέος, Ἀχιλλέως *Atticè.* Ἀχιλλῆος *Ionicè*, Ἀχιλλεῖος, *apud recentiores Iones.* ἀχίλληος *apud antiquos Æoles.* ἀχίλλειος *apud recen-*
B *tiores.* ἀχιλλίος *Bœoticè.* ἀχιλλεῦς *Doricè.* ἀχίλλευς *Æolicè.*

*A*CCVSATIVVS βασιλῆ, *poëticè, ab Ionico* βασιλῆα *ablato* α, *vel per contractionem* βασιλέα, βασιλῆ. *Nominatiuus pluralis* βασιλῆς *vel* βασιλῇς. *Datiuus in* ῆσι, *à Ionico singulari* βασιλῆϊ *interposito* σ, βασιλῆσι, *poëticè* βασιλέσι, *à datiuo singulari* βασιλεῖ, *sic* υἱεὺς, υἱέως, υἱεῖ, υἱέσι, filius, ὁ δρομεὺς, δρομέσι, cursor.

C *N*OMINA *huius declinationis efferunt Dores per* ης, *teste Pris. lib. 6.* ὀρφεὺς, ὄρφης. τυδεὺς, τύδης. ἀχιλλεὺς, ἀχίλλης. ὀδυσσεὺς, ὀδύσσης, *per primam simplicium. Hinc* τὸν ὄρφην, τύδην, ὦ ὄρφη, τύδη, ἀχίλλη. *Et apud Latinos ô Achille, ô Vlysse. Aliâs per secundam latinorum declinationem, & nonnulla etiam per tertiam inflectuntur, Vlysses, Vlyßis, Achilles, Achillis, vel Vlysseus, Achilleus, idque vel tribus, vel quatuor syllabis. Similiter in obliquis Vlyssei, Achillei, quatuor syllabis. Vt apud Horat. 1. Odar.* Nec cursus duplices per mare Vlyssei. *Vel tribus, vt apud Virgili-*

Virgilium lib. 1. Æneid. Immitis Achillei *vel* Achilli. A

VOCATIVI Græci Perseu, Tydeu, Theseu, vsitatißimi sunt. Nec inusitatus est accusatiuus Græcus, Orphea, Thesea. Vide Emmanuelem in secunda declinatione.

DECLINATIO QVARTA.

EST fœmininorum in *ω* & *ως*, prioris generis multa sunt, & omnia fermè propria mulierum, ἡ λητὼ, *Latona.* μαντὼ, γοργὼ, σαπφὼ; & appellatiua φειδὼ, *parsimonia*, πειθὼ, *suada.* ἠχὼ, *Echo*, & similia. Posterioris generis duo: ἠὼς, *aurora*, & αἰδὼς, *pudor, verecundia*, quorum hoc est paradigma. B

Sing. ἡ λητὼ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητώ. ὦ λητοῖ. C

Dualis & pluralis vt in tertia simplicium, τὰ λητὼ, αἱ λητοὶ, nec fit vlla in duali & plurali contractio.

ANNOTAT.

ALIQVI accusatiuum circumflectunt τὴν λητόα, λητῶ, *sed alij rectius acuunt: vt & illum à nominibus in* ως, τὴν αἰδόα, αἰδώ. *Ionicè desinit accusatiuus in* οῦν, σαπφοῦν,

A *φῶν, & Æolicè in ῶν, sicut genitiuus Æolicè & Laconicè in ῶς.*

QVINTA DECLINATIO.

COMPLECTITVR tantum neutra in ας, Genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit crasis Attica ως; vt vides in hoc exemplo.

B

Sing. τὸ κρέας, *caro*. τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως. τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ. τὸ καὶ ὦ κρέας.

Dual. τὼ κρέατε, κρέαε, κρέα. τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῷν.

Plur. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα. τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, vt in nominatiuo.

C

ANNOTAT.

Videtur κρέας *etiam contrahi in nominatiuo Doricè, in* κρῆς *apud Theocritum Idyll. 1.*

SVBSTITVVNT *quoque Iones interdum* ε *in locum* α. *Hinc apud Herodotum* γέρεα *pro* γέρα *à* γέρας, munus.

Datiuus pluralis poëticè γεράτεσι, *& aliquando* γεράεσι, *à* γέρα, *quasi esset* γέρες.

Caput

A

Caput ſextum.

DE NOMINIBVS SIMPLICIVM DECLINATIONVM CONTRAHI SOLITIS.

IN OMNIBVS declinationibus ſimplicibus, præter quartam, inueniuntur nomina, quæ vel in omnibus, vel certis quibuſdam caſibus contrahi ſolent, vt in prima, ὁ ἑρμέας vel ἑρμείας, ἑρμῆς, *Mercurius*, ἑρμέου, ἑρμοῦ. ἑρμέᾳ, ἑρμῇ, τὸν ἑρμέαν, ἑρμῆν. Et ita deinceps per omnes numeros & caſus. ἑρμέα, ἑρμᾶ, in duali; ἑρμέαι, ἑρμαῖ, in plurali. B C

Sic ὁ ἀπελλέης, *Apelles*, ἀπελλῆς, τοῦ ἀπελλέου, ἀπελλοῦ, ἀπελλῆ. Nam circumflexa in ης, vt multis placet, formant genitiuum ablato σ.

CONTRACTIO ſecundæ ſimplicium fit in ᾶ & ῆ. In ᾶ dupliciter, primò ex άα, vt μνάα, *mina*, μνᾶ. Ἀθηνάα, *Minerua*, Ἀθηνᾶ. Ναυσικάα, *Nauſicaë*, Ναυσικᾶ. Secundò ex έα, ſi

ante

A ante ε præcedat vocalis aliqua, aut liquida
ρ: vt ἐρεέα, *lanea*, ἐρεᾶ. ἀργυρέα, *argentea*, ἀρ-
γυρᾶ. πορφυρέα, *purpurea*, πορφυρᾶ.

CONTRACTIO in ῆ itidem fit dupli-
citer. Primò ex έα, ſi ante ε præcedat alia
conſonans quàm ρ: vt γέα, γῆ, *terra*, χρυσέα,
aurea, χρυσῆ. λεοντέα, *leonina*, nempe *pellis*, λε-
οντῆ. Secundò ex όη, vt ἁπλόη, *ſimplex* vel *ſim-*
B *pla*, ἁπλῆ. διπλόη, *duplex* vel *dupla*, διπλῆ, &
alia huius modi. contrahuntur autem in
omnibus numeris & caſibus.

NOMINA in οος tertiæ declinationis
per omnes caſus & numeros contrahun-
tur: ὁ νόος, νοῦς, *mens*. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν
νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ.

Dual. τὼ καὶ ὦ νόω, νώ, acuto accentu, τοῖν
C νόοιν, νοῖν.

Plural. οἱ καὶ ὦ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις,
νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς.

Sic compoſita ἄνοος, ἄνους, *amens*. εὔνοος,
εὔνους, *beneuolus*. ἀνόου, ἀνοῦ.

EADEM eſt ratio huius vocis ῥόος, *flu-*
xus, πλόος, *nauigatio*, χνόος, *lanugo*, χρόος,
cutis, ſeu *corpus amictum cute*, cum compo-
ſitis, καταῤῥοος, καταῤῥους, *defluxus*, καλίῤῥοος,
pulchra

pulchra fluenta habens. ἔκπλοος, *enauigatio,* A
ἐπίπλοος, *nauigatio aduersus aliquem.* ἄχνοος,
ἄχνους, *expers lanuginis.* ῥοδόχροος, ῥοδόχρους,
roseo colore infectus. Quibus adde ἁπλόος,
simplex, ἁπλοῦς. ἁπλόη, ἁπλῆ: ἁπλόον, ἁπλοῦν.
τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ, sic διπλόος, *duplex,* διπλόη,
διπλόον: τριπλόος, *triplex,* τετραπλόος, *quadruplex.* Et composita ex Ionico μνέα pro
μνᾶ, *mina.* δίμνους, τρίμνους, τετράμνους, *duarum,* B
trium, quatuor minarum.

Spectant etiam huc χρύσεος, ἀργύρεος,
χάλκεος, *aureus, argenteus, æreus.* χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς. σιδήρεος, σιδηροῦς, *ferreus.* φοινίκεος, φοινικοῦς, *puniceus.* ὑάλεος, ὑαλοῦς, *vitreus,* & alia multa in εος.

Fœm. χρυσέη, χρυσῆ. χρύσεον, χρυσοῦν. ἀργυρέα,
ἀργυρᾶ. ἀργύρεον, ἀργυροῦν. C

Excipe ὄγδοος, ὀγδόη, ὄγδοον, *octauus.* Nusquam enim contrahitur.

Σάος, *saluus, integer,* contrahitur contractione Attica in nominatiuo singulari,
σάος, σῶς, & in accusatiuo plurali σάους, σῶς.
& in neutro τὸ σάον, σῶν, *saluum.* In plurali τὰ
σάα, σᾶ, apud Suidã. Dicitur etiam pro σάος,
σῶος, καὶ τὸ σῶον. In plurali σῶοι, per contra-

A ctionem σοῖ, teste Suida. In accusatiuo plurali generis fœminini σῶς pro σῶας, teste Thoma in Eclogis Atticis. At verò σόος, non contrahitur; nisi quis neutrum illud τὰ σῶ, & τὰς σῶς, hinc deducere velit, pro σόα & σόας.

Contrahuntur præterea in tertia declinatione neutra in εον, idq; ad hunc
B modum.

Sing. τὸ καὶ ὦ ὀστέον, ὀστοῦν, *os ossis*. τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ. τῷ ὀστέῳ, ὀστῷ.

Dual. τὼ καὶ ὦ ὀστέω, ὀστώ, accentu acuto: τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν.

Plur. τὰ καὶ ὦ ὀστέα, ὀστᾶ. τῶν ὀστέων, ὀστῶν. τοῖς ὀστέοις, ὀστοῖς.

In Qvinta declinatione contrahun-
C tur in nominatiuo & reliquis casibus, ὁ πλακόεις, πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta*. ὁ σιμόεις, *Simois*. σιμοῦς, σιμοῦντος. sic ἡ ὀποῦς, *Opus*. ἡ ἀμαθοῦς, *Amathus*. Item ὁ τιμῆς, τιμῆντος, à τιμήεις, *honoratus*, & *similia*.

Item participia præsentis temporis à verbis circumflexis, ποιέων, ποιῶν, ποιέον, ποιοῦν, *faciens*. His adde circumflexa in ηρ, τὸ ἔαρ, *ver*, ἦρ. τὸ στέαρ, στῆρ, *adeps*. τὸ κέαρ, κῆρ, *cor*, *animus*.

mus. Genitiuus ἔαρος, ἦρος. στέαρος, στῆρος. A
κέαρος, κῆρος, accentu circumflexo in penultima. Contrahitur etiam ὁ λᾶας, *lapis*, λᾶς. τοῦ λάαος, λᾶος. τῷ λάαϊ, λᾶϊ.

ANNOTAT.

L E G I M V S *tamen* κηρὸς, στηρὸς, *acuto in vltima, & sunt genitiui ab illis Rectis*, κῆρ, στῆρ, *horum enim regularis genitiuus est* κηρὸς, *sicut huius* θὴρ, fera, θηρὸς, B
at ἡ κὴρ, τῆς κηρὸς, fortem *&* fatum *&* mortem *significans, non est contractum. sic* λᾶς *contractum declinatur etiam more non contractorum*, τοῦ λαὸς, λαΐ, λᾶν.

S Y N C O P E N patiuntur nonnulla oxytona & barytona quintæ in plerisque obliquis; ὁ πατὴρ, *pater*, πατέρος, πατρὸς, πατρὶ. πατέρα tantùm, non πάτρα, ad differentiam Dorici nominis, πάτρα pro πάτρη, quod pa- C
triam significat. Sic ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, μητέρα. & ἡ γαστὴρ, *venter*, γαστέρος, γαστρὸς, γαστέρα, *tantùm*, vt distinguantur à nomine ἡ μήτρα, μήτρας, *matrix*, & ἡ γάστρα (quod & γάστρη) *vas amplum & capax*.

E O D E M modo syncopen subeunt, ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς, ἀνέρες, ἄνδρες. ἀνέρων, ἀνδρῶν. ὁ vel ἡ κύων, *canis*. κύονος, κυνὸς. κύονι, κυνί.

A ἡ θυγάτηρ, *filia*, θυγατέρος, θυγατρὸς. θυγατέρι, θυγατρὶ. θυγατέρα, θύγατρα. ὦ θύγατερ. Et ſic in aliis numeris.

ANNOTAT.

Πατὴρ, γαστὴρ, μήτηρ, tantùm habent ſyncopen in genitiuo & datiuo ſingulari; vt plerique rectè volunt: licet, vt inquit Renatus Guillonius, *ſint qui diſſentiant,*
B *aſſerentes, poſſe dici in duali, τὼ & ὦ πατέρε, πάτρε, πατέροιν, πατροῖν, & in plurali πατέρες, πάτρες. In genitiuo & accuſatiuo πατέρων & πατέρας tantùm, ad differentiam genitiuorum & accuſatiuorum nominis πάτρα*, patria. *Eademque ratio eſt nominum μήτηρ & γαστήρ.*

NEVTRA in υ per εος contrahuntur in datiuo ſingulari; ἄστυ, *vrbs*, ἄστεος, ἄστεϊ, ἄστει,
C & in accuſatiuo plurali ἄστεα, ἄστη, apud Iſocratem in Paneg. & apud Euripidem in ſuppl.

ACVTA in υς, εος, contrahuntur in datiuo ſingulari, nominatiuo, accuſatiuo, & vocatiuo plurali maſculini generis, ὁ ἡδὺς, ἡδέος, ἡδέϊ, ἡδεῖ, ἡδέες καὶ ἡδέας, ἡδεῖς, *ſuauis*; ſic ὀξὺς, *acutus*, ὁ δριμὺς, *acerbus*, & ſimilia. Neutra horum non contrahuntur in plurali.

NOMINA in υς, υος, contrahuntur in nomi-

nominatiuo, accuſatiuo & vocatiuo plu- A
rali: ὁ βότρυς, *racemus*, βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες, βότρυας, βότρυς. craſi facta in υ, ſic ςάχυς, *ſpica*, νέκυς, *mortuus*. In iiſdem caſibus contrahitur βοῦς, οἱ καὶ ὦ βόες, τοὺς βόας, βοῦς, & Doricè βῶς. Item ναῦς, *nauis*, αἱ καὶ ὦ καὶ τὰς ναῦς, *naues*. ſic γραῦς, *anus*, *vetula*.

Comparativa in ων contrahuntur in accuſatiuo ſingulari maſculini & fę- B
minini generis, & in nominatiuo, accuſatiuo & vocatiuo plurali, & in genere neutro plurali, ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*. τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω. οἱ αἱ καὶ ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους. τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Aliquando truncantur per ſyncopen; ὁ χερείων, *deterior*. Dat. χερείο- C
νι, χέρει, & mutato ε in η, χέρηι. Iliad. 1. ἀνδρὶ χέρηι, *viro deteriori*, *inferiori*. Sic χέρηα, pro χερείονα.

Cæterum nomina, quę in omnibus caſibus contrahuntur, appellant Grammatici ὁλοπαθῆ, quæ verò tantùm in quibuſdam, ὀλιγοπαθῆ.

A

Caput septimum.

DE HETERO-CLITIS.

VÆDAM Heteroclita variant genere, quædam declinatione, quædam terminatione, quæ-

B damaliis modis.

GENERE variant hæc: δεσμὸς, *vinculum*, ἐρετμὸς, *remus*, ζυγὸς, *iugum*, κύκλος, *circulus*, λύχνος, *lucerna*, μοχλὸς, *vectis*, νῶτος, *dorsum*, σταθμὸς, *statio*, τράχηλος, *collum*. In singulari enim masculina sunt; neutra in plurali, τὰ δεσμὰ, ἐρετμά.

C ANNOTAT.

VSVRPANTVR tamen in masculino quoque genere, οἱ δεσμοὶ, ἐρετμοὶ, κύκλοι, λύχνοι, μοχλοὶ, τράχηλοι. *Leguntur etiam apud Poëtas* μηρὰ *pro* μηροὶ, humeri, δόρπα *pro* δόρποι, cænæ. *Masculinis prædictis addendum est* ὁ δίφρος, currus, biga, *quamuis multi velint esse fœmininum.*

FOEMININVM, κέλευθος, *via*, & commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος, neutra sunt in plurali, κέλευθα, τάρταρα. Inuenias etiam κελεύθους.

ἡ γυ-

ἡ γυνὴ, ὁδὸς, πόλις, χεὶρ, *mulier, via, ciuitas, manus*, masculina sunt in nominatiuo, & accusatiuo dualis numeri, τὼ γυναῖκε, ὁδώ, πόλιε, χεῖρε. A

ANNOTAT.

IDEM in aliis quoque accidit; legimus enim τὼ φύσεε, τὼ ἡμέρα, τὼ τέχνα, *imò Euripides in singulari* τοῦ δόξης *& Synesius*, τοῦ συμφορᾶς *& Sophocles* τοῦ σάλπιγγος *dixit. Quidam putant hæc & similia vocabula verè esse & manere generis fœminini; & tantùm in articulo esse mutationem generis. Atticos enim vsurpare articulum masculinum* τὼ *pro fœminino* τά. B

HETEROCLITA quæ declinatione variant, vel vnius sunt in nominatiuo terminationis vel diuersæ.

Vnius terminationis: ὁ δάρης, δάρου, δάρητος, *Dares*. ὁ λάχης, λάχου, λάχητος, *Laches*. ὁ θαλῆς, θαλοῦ, vel θάλης, θάλητος, *Thales*. sic ὁ χρέμης, *Chremes*, ὁ μύκης, *fungus*. ὁ Ἄρης, ἄρου Ionicè Ἄρεω, *Mars*. Ἄρης, ἄρητος. Ἄρης, ἄρεος, ἄρειος, ἄρους, ἄρευς. ὁ νοῦς, *mens*, τοῦ νοῦ, καὶ τοῦ νοός, νοΐ. ὁ δίπους, δίπου, δίποδος, *bi-* C

 pes.

A *pes.* τρίπους, τρίπου, τρίποδος, *tripes*. ſic cætera à ποὺς compoſita, vt οἰδίπους, *Oedipus*, οἰδίπου, οἰδίποδος, dicitur etiam ὁ οἰδιπόδης. ὁ μίνως, *Minos*, τοῦ μίνω, μίνωος. ὁ γέλως, *riſus*, γέλω, γέλωτος. ὁ πάρις, *Paris*, πάριδος & πάριος. τὸ

B γάλα, *lac*, γάλακτος, ab inuſitato γάλαξ.

Vnius terminationis: ἡ γυνὴ, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, ὦ γύναι. Dat. Plur. γυναιξὶ ab inuſitato γύναιξ, *Mulier*.

Μέγας & πολύς *magnus* & *multus*, accipiũt ſuos obliquos

C per omnia genera, omneſque numeros ab inuſitatis, μεγάλος & πολλὸς, præter accuſatiuum ſingularem maſculinum; nominatiuumq; & accuſatiuum neutrum, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν.

Fœm. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, τῇ μεγάλῃ, τὴν μεγάλην.

Neu.

Vnius terminationis

Neut. τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου. A

ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, τὸν πολύν.

Fœm. ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς.

Neut. τὸ πολὺ, τοῦ πολλοῦ. Vsurpant tamen poëtæ rectos, πολλὸς & πολλόν. iidem regulariter declinant ὁ πολὺς, τοῦ πολέος. B Hinc accusatiuus τοὺς πολέας, *multos.*

ἡ χεὶρ, *manus*, χειρὸς, poëticè χερός. Vnde datiuus pluralis χερσὶ, & genitiuus dualis τοῖν χεροῖν.

ὁ ζεὺς, διὸς, διὶ, δία, ὦ ζεῦ, *Iupiter.*

τὸ ὕδωρ, ὕδατος, *aqua.* C

ὁ Ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνεος, τὸν ἀριστοφάνην, οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. Nam quædam propria nomina primæ cõtractorum, habent interdum casus parisyllabicos primæ simplicium, vt diximus cap. 5. quod etiam accidit compositis ab ἔτος,

A

Vnius terminationis { *annus*, ἑπταέτης, *septennis*. οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. διέτης, *biennis*. τριέτης, *triennis*. ἑξέτης, *sexennis*, vel διετὴς, τριετὴς. Vtroq; enim modo à doctis scribitur.

ANNOTAT.

B PROPTER *hanc diuersitatem Heteroclitorum sub vna terminatione, nascitur etiam apud Latinos quædam diuersitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem, Daretem, seu Dareta, et ô Dares, vel Dare vsurpant. Sic Chremes, Chremæ, vel Chremis, Chremetis. Et idem iudicium esto de aliis his similibus.*

SIC *composita nonnulla à* πους, *dupliciter declinant, Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis, polypus, polypi, polypodis.*

C HETEROCLITA diuersæ terminationis hæc sunt.

ὁ { Μωσῆς, τοῦ μωσοῦ, *Moyses*.
μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ.
μωσεὺς, τοῦ μωσέως.
μωϋσεὺς, μωϋσέως. }

τὸ { γόνυ, γόνυος, *genu*, & metathesi, γουνός.
γόνας, γόνατος.
Δόρυ, *hasta*, δόρυος, metathesi δουρός. }

δόρας,

τὸ { δόρας, δόρατος. A
δοῦρας, δούρατος.
δόρος, δόρεος, δόρους. }

ὁ { λᾶας, *lapis*, λάαος, & craſi λᾶος.
λᾶος, τοῦ λάου, τὸν λᾶον.
λάας, τοῦ λάα, τῷ λάᾳ, per primam ſim-
plicium. }

τὸ λᾶος, τοῦ λάεος, ὁ λᾶϊς, λᾶϊος, ὁ λᾶς, τοῦ
λαός. B

ὁ { ὑὸς, τοῦ ὑοῦ, *filius*.
ὗις, τοῦ ὑῗος, ὗος.
ὑεὺς, τοῦ ὑέως. }

ὁ { μάρτυρ, μάρτυρος, *Martyr, teſtis*.
μάρτυρος, μαρτύρου.
ψίθυρ, ψίθυρος, *ſuſurro*. }

ὁ ψίθυρος, ψιθύρου, ſæpe enim à genitiuo
impariſyllabo, formatur nominatiuus, C
qui declinetur pariſyllabicè: genere non-
nunquam diuerſus; ἡ κάλυξ, κάλυκος, ἡ κα-
λύκη, καλύκης, *calyx, flos roſæ non expanſus.*
folliculus. ὁ χιτὼν, χιτῶνος, ἡ χιτώνη, *tuni-
ca.* τὸ δάκρυ, *lachryma*, τοῦ δάκρυος, τὸ δά-
κρυον.

Tribus caſibus flectitur, ἀλλήλων, ἀλλή-
λοις, ἀλλήλους. Fœm. ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλή-

 λας.

A λας. Neut. ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἄλληλα. Exponitur per aduerbia, *inuicem*, *mutuò*; per nomina, *alter alterum*, *alij alios*.

Plurima alia apud Græcos ſunt, quæ cũ idem ſignificent, duplicem tamen terminationem, & ſæpe duplex genus habent, ὁ θρῆνος, θρήνου, *luctus*. τὸ θρῆνος, θρήνεος. τὸ δῶμα, δώματος, ὁ δόμος, δόμου, *domus*. ἡ νείκη, ης, τὸ
B νεῖκος, εος, *rixa*. ὁ ἀσπασμὸς, καὶ τὸ ἄσπασμα, *ſalutatio*. Et alia huius notæ.

ANNOTAT.

Ζεὺς, τοῦ Διὸς, ſunt qui decem huius nominis nominatiuos adferant, ζεὺς, ζλὼ, τοῦ ζλωὸς, ζὰν, τοῦ ζανὸς, ζῆς, ζὰς, Δεὺς, βδεὺς, δὶς, à quo propriè Διὸς, Δλὼ, Δάν.

DE LICENTIIS POETICIS
C CIRCA MVTATIONES declinationum.

Poetæ datiuum ſingularem ſecundæ declinationis ſimplicium, & datiuum ſingularem & pluralem tertiæ, & accuſatiuum ſingularem eiuſdem per metaplaſmum ſæpe immutant, ut in ſubiectis exemplis cernere licet.

τῇ	ὑσμῖνι	pro	ὑσμίνῃ,	ὑσμίνη,	bellum, pugna.
	ἀλκὶ		ἀλκῆ,	ἀλκὴ,	robur.
τῷ	κλαδὶ		κλάδῳ,	ὁ κλάδος,	ramus.

πολυ-

τῷ	πολυπλά-ταγι	pro	πολυπλα-τάγῳ.	πολυπλάταγος, multistrepus. A
	μελίκρατι		μελικράτῳ,	μελίκρατον, mulsum.
	τῇ παρθέ-νι		παρθένῳ,	παρθένος, virgo.
	λιτὶ		λιτῷ,	λιτὸν, pannus lineus.
	τὸν ἴκτινα		ἴκτινον,	ἴκτινος, miluus. reperitur tamen ὁ ἰκτίν. B
τοῖς	ἄστρασι	pro	ἄστροις,	ἄστρον, sidus.
	ἔγκασι		ἐγκάτοις,	ἔγκατον, intestinum.
	πρόβασι		προβάτοις,	πρόβατον, ouis.
τοῖς	πέταλσι	pro	πετάλοις,	πέταλον, folium. C
	ἀνδραπό-δεσσι		ἀνδραπό-δοις,	ἀνδράποδον, mancipium.
	προσώπα-σι		προσώποις,	πρόσωπον, persona.
	δένδρεσι		δένδροις,	δένδρον, arbor
	κλάδεσι		κλάδοις,	ὁ κλάδος, ramus.

Reperitur quoque τὰ κρίνεα, lilia, ὰ κρίνον, τά προσώ-

πατα,

A πατα, τῶν προσωπάτων, personæ, facies, à πρόσωπον, τῶν μηλάτων, pro μήλων à μῆλον, ouis, *seu* malum.

Ætoli pro datiuis quintæ, vsurpant datiuos tertiæ, τοῖς γερόντοις, *pro* γέρυσι, senibus, τοῖς διλημμάτοις, παθημάτοις, *pro* διλήμμασι, παθήμασι. *Quos Latini videntur imitari dum dicunt, Dilemmatis, Epigrammatis.*

B *Quædam nomina nullam declinationem sequuntur, vt diminutiua circumflexa in* ῦς, ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν, Camylus, ὁ διονῦς, Bacchulus, *&* SACROSANCTVM NOMEN, ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, ὦ Ἰησοῦ. *Et hæc de Heteroclitis.*

Caput octauum.

C DE FORMATIONIBVS ADIECTIVORVM.

MASCVLINA in ος, faciunt fœmininum in η, neutrum in ον, ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *pulcher, pulchra, pulchrum.*

EXCIPE finita in ος purum, aut ρος, hæc enim habent fœmininum in α, ὁ ἅγιος, *sanctus*, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ὁ ἀνθηρὸς, *floridus*, ἡ ἀνθηρὰ,

τὸ ἀν-

τὸ ἀνθηρὸν, *præter.* ὁ ὄγδοος, *octauus*, ἡ ὀγδόη, τὸ A
ὄγδοον. ὁ ἁπλόος, *ſimplex*, ἡ ἁπλόη, τὸ ἁπλόον, &
reliqua à πλόος compoſita.

EXCIPE ſecundò, ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *alius*, & alia nonnulla, quorum neutrum in o exit, de quibus ſuprà cap. 4.

ANNOTAT.

ALIQVI excipiunt etiam ὁ χρύσεος, aureus, ἡ B
χρυσέη, τὸ χρύσεον. ὁ χάλκεος, æreus, ἡ χαλκέη, τὸ χάλκεον. *Verùm alij rectè volunt, non eſſe communes terminationes, ſed Ionicas;* χρυσέα *enim &* χαλκέα *ſunt communia fœminina; Illa verò* χρυσῆ, aurea, ὑαλῆ, vitrea, χαλκῆ, ærea, *& ſimilia, regularia ſunt à contractis* χρυσοῦς, χαλκοῦς, ὑαλοῦς.

APVD Atticos nomina in ος, habentur communia, maximè ſi ſint compoſita, & C
deriuata, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *Philoſophus.* πάμφιλος, *omnibus charus.* εὔπορος, *parabilis, diues.* ὁ καὶ ἡ κόσμιος, à κόσμος, *modeſtus, mundus.* ὁ καὶ ἡ φρόνιμος, *prudens*, χρήσιμος, *vtilis*, ἔνδοξος, *glorioſus.*

ANNOTAT.

POETÆ *plus ſibi permittunt; prædictis enim non contenti pleraque etiam ſimplicia vſurpant tanquam communia ſub eadem terminatione*, ὁ καὶ ἡ κλυτὸς, illuſtris,

A ſtris, inclytus & inclyta. φαῦλος, piger, nauci, κοινὸς, communis. δυστηνότατος, miſerrimus & miſerrima, *apud Euripidem in ſuppl.*

QVARTÆ declinationis commune ως, neutrum habet ων, ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile.*

NOMINA quintæ in ας, fœmininum habēt in αινα, neutrum in αν, ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*. τάλας, τάλαινα, τάλαν, *miſer*.

B Excipe cum compoſitis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. Et participia in ας, τύψας, τύψασα, τύψαν. ἱστὰς, ἱστᾶσα, ἱστάν. μέγας, tertię ſimplicium, fœmininum habet, μεγάλη, neutrum, μέγα.

NOMINA in ην, fœmininum εινα, neutrum εν, ὁ τέρην, ἡ τέρεινα, τὸ τέρεν, *tener*. Quamuis ſub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ ἄρσην ſeu

C ἄῤῥην vſurpetur, neutrum, τὸ ἄῤῥεν, ſicut etiam ὁ καὶ ἡ τέρην.

PARTICIPIA paſſiua & actiua in εις, fœmininum εισα, neutrum εν; τυφθεὶς, τυφθεῖσα, τυφθέν. τυπεὶς, τυπεῖσα, τυπὲν, *verberatus*. τιθεὶς, τιθεῖσα, τιθέν. θεὶς, θεῖσα, θὲν, *ponens*.

COMMVNE in ης, neutrum ες, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus*.

MASCVLINA εις, fœmininum εσσα, neu-

neutrum εν; ὁ χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν, *gratiosus*. τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, *honoratus, pretiosus*. Et per contractionem τιμῆς, τιμῆσσα, τιμῆν. μελιτοῦς, μελιτοῦσσα, μελιτοῦν, *melleus*, pro μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτόεν. Excipe εἷς, μία, ἕν, *vnus, vna, vnum*. A

COMMVNE ις, neutrum ι, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, *amans patriæ*. ὁ καὶ ἡ τὶς, τὶ, *quis, quæ, quid*. B

PARTICIPIA præteriti temporis actiua vel media in ως, fœmininum in υια, neutrum in ος, τετυφώς, *qui verberauit*, τετυφυῖα, τετυφός. τετυπώς, τετυπυῖα, τετυπός.

MASCVLINA in υς, fœmininum εια, neutrum υ, ὁ γλυκὺς, γλυκεῖα, γλυκύ, *dulcis & dulce*. ὀξὺς, ὀξεῖα, ὀξύ, *acutus*. ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ, *dimidius*. C

COMMVNE υς, neutrum υ, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, *sine lachrymis*, τὸ ἄδακρυ.

COMMVNE ων, neutrum ον, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, *fœlix*, τὸ εὔδαιμον.

Sic comparatiua ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior, maius*. ὁ καὶ ἡ καλλίων, καὶ τὸ κάλλιον, *pulchrior*. ἄκων tamen facit ἄκουσα, τὸ ἄκον, *inuitus, a, um*. sic ἑκών, *lubens*, ἑκοῦσα, ἑκόν.

COM-

A COMMVNE ους, neutrum ουν, ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*. ſic ὁ καὶ ἡ εὔνους, τὸ εὔνουν, *beneuolus*.

COMMVNE ωρ, neutrum ορ, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *ſine patre*, τὸ ἀπάτορ. ſed hoc neutrum rarum eſt. ὁ καὶ ἡ φιλόπαις, *amans liberorum*, & ſimilia, carent neutro.

OMNIS generis ſub vna terminatione
B dicitur eſſe, ὁ, ἡ, τὸ, μάκαρ, *beatus*.

Alij putant nulla huius generis reperiri. Apud Orpheum legitur fœmininum μάκαιρα.

Caput nonum.

C
DE FORMATIONE SVBSTANTIVORVM.

SVBSTANTIVIS quibuſdam maſculinis formantur quædam ſubſtantiua fœminina, idq; in pluribus declinationibus.

A NOMINIBVS primæ ſimplicium hæc & ſimilia in ια, ὁ ψάλτης, *cantor*, ψάλ-

τρια, *cantatrix*, ὁ ποιητὴς, ἡ ποιήτρια, *poëtria*, vel ἡ ποιητὶς, ποιητίδος, *poëtis, poëtidos*. ὁ τυμπανιστὴς, *qui tympana pulsat*, ἡ τυμπανίστρια. αὐλητὴς, *tibicen*, ἡ αὐλήτρια, vel αὐλητρὶς, *tibicina*. A

VEL in τις, ὁ προφήτης, *Propheta*, ἡ προφῆτις, ιδος, *Prophetissa*, *Prophetis*. ὁ παρακοίτης, *maritus*, ἡ παράκοιτις, *vxor*. ὁ δεσπότης, *dominus*, ἡ δεσπότις, *domina*. ὁ μάντης, *vates*, ἡ μάντις, *vates mulier*. ὁ Σκύθης, ἡ Σκυθὶς, *mulier ex Scythia*. B

VEL in εια. ὁ προφήτης, ἡ προφητεία, *prophetia*. λάτρης, *cultor, seruus*, λατρεία, *seruitus, cultus*, δεσπότης, *dominus*, δεσποτεία, *dominatio*.

VEL in αινα & οινα: ἰχθυοπώλης, *piscium venditor*, ἰχθυοπώλαινα, *piscium venditrix*. δεσπότης, δέσποινα, *herus, hera*. C

A NOMINIBVS tertiæ simplicium fiunt hæc & similia in αινα, ὁ μάγειρος, *cocus*, μαγείραινα, *coqua*. ὁ Σκόρπιος, ἡ Σκορπίαινα, *scorpius*. θεὸς, *Deus*, θέαινα, *dea*. λύκος, λύκαινα, *lupus, lupa*, vel in α, & η, θεὸς, *Deus*, θεὰ, *dea*. δοῦλος, *seruus*, δούλη, *serua*. vel in ις, ἀμνὸς, *agnus*, ἀμνὶς, *agna*. κυνηγὸς, *venator*, κυνηγὶς, *venatrix*.

A VEL in εια, ὁ δοῦλος, δουλεία, *seruus, seruitus.* ὁ μοῖχος, μοιχεία, *adulter, adulterium.*

A NOMINIBVS quintæ declinationis hæc & alia huiusmodi, in αινα, ὁ τέκτων, τέκταινα, *fabricator, fabricatrix:* ὁ λέων, λέαινα, *leæna.* ὁ θεράπων, *famulus*, θεράπαινα, *famula*, vel θεραπαινὶς. ὁ λάκων, ἡ λάκαινα, *Lacæna.*

VEL in σσα, ὁ ἄναξ, *rex.* ἄνασσα, *regina.* πέ-
B νης, *pauper*, ἡ πένησσα, *pauper.* Et gentilia, ὁ θρᾷξ, ἡ θρᾷσσα, *Thrassa* vel *Thressa.* κρῆς, κρῆσσα, *Cretensis, Cressa.* λίβυς, λίβυσσα, *Libys, Libyssa.* φοίνιξ, φοίνισσα, *Phœnix, Phœnissa.*

VEL in ειρα, ὁ δοτὴρ, *dator*, ἡ δότειρα, *datrix*, quamuis etiam formari possit à δότης.

A NOMINIBVS tertię contractorum varia quoq; formantur substantiua: ὁ βασι-
C λεὺς, *rex*, βασίλισσα, βασίλιννα, βασίλεια, *regina*, & βασιλεία, *regnum.* ἱερεὺς, *sacerdos vir*, ἱέρεια, *sacerdos fœmina.*

AB ADIECTIVIS primæ declinationis contractæ fiunt vsitatissima substantiua in εια proparoxytona: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, *veritas.* ὁ καὶ ἡ ἀσελγὴς, ἀσέλγεια, *impuritas.* ἀσεβὴς, ἀσέβεια, *impietas.* ἀμαθὴς, *indoctus*, ἀμάθεια, *inscitia* & ἀμαθία: sicut ab ἀτυχὴς

καὶ

καὶ εὐτυχὴς, *infœlix, fœlix.* ἀτυχία, *infœlicitas,* A
εὐτυχία, *fœlicitas.*

AB ADIECTIVIS in ους tertiæ, fiunt substantiua proparoxytona in οια. εὔνους, εὔνοια, *beneuolentia.* ἄνους, ἄνοια, *amentia.* διάνους, διάνοια, *mens.* διάῤῥους, διάῤῥοια, *profluuium.*

DE FORMATIONE POSSESSIVORVM ET SIMILIum nominum. B

FORMANTVR præterea adiectiua à substantiuis, quorum alia possessionem significant, alia materiam & similitudinem seu affectionem quandam, alia copiam; & hæc exeunt partim in κὸς acutum, ἄνθρωπος, ἀνθρωπικός, *humanus.* ὁ πλάτων. C πλατωνικός, *Platonicus.* Ἀχαϊκός, *Achaicus.* ῥητορικός, *Rhetoricus.* partim in ειος, ἀνθρώπειος, Ἀχίλλειος, *Achilleus.* ἡσιόδειος, *Hesiodeus.* partim in εος, ἑκτόρεος, *Hectoreus.* χρύσεος, ἀργύρεος, *aureus, argenteus.* Partim in ινος, ὁ λίθος, *lapis.* λίθινος, *lapideus.* τὸ ξύλον, *lignum.* ξύλινος, *ligneus.* θάλασσα, *mare.* θαλάσσιος, *marinus.* Partim in ωδης, λιθώδης, *lapideus.* Item in ῷος & μος, πατρῷος, *paternus.* νόμιμος, *æquus, iustus.*

A SPECTANT huc etiam quæ denominatiua à Grammaticis appellātur, ὁ φίλος, *amicus*, à quo, ὁ Φίλων, *Philo*, φιλία. φιλότης, *amicitia*. σώφρων, *temperans*, à quo σωφροσύνη, *temperantia*.

AB ADIECTIVIS fiunt quoque alia adiectiua, ἄπειρος, *immensus*, ἀπειρέσιος, vel ἀπειρέσιος.

B A SVBSTANTIVIS verò ſubſtantiua, ὁ οἶκος, οἰκέτης, *ſeruus, domeſticus*. δῆμος, *populus, tribus*. δημότης, *popularis, tribulis*.

Nomina quæ gentem, nationem, patriámue ſignificant, formantur partim ſubſtantiua à ſubſtantiuis: σπάρτη, *Sparta*, σπαρτιάτης, *Spartiata*. ἤπειρος, *Epirus*, ἠπειρώτης, *Epirota*. Σαμάρεια, *Samaria*, Σαμαρείτης, *Samari-*
C *tanus*. Νεάπολις, *Neapolis*, Νεαπολίτης, *Neapolitanus*, partim verò adiectiua à ſubſtantiuis ῥώμη, *Roma*, ῥωμαῖος, *Romanus*. Ἀθῆναι, *Athenæ*, Ἀθηναῖος, *Athenienſis*.

DE DIMINVTIVIS.

FORMANTVR ab appellatiuis, variasque habent terminationes, ων, αξ, ας, σκος, λος, ῦς. βάκχων, *bacchulus*, μωρίων, *ſtultulus*,

tulus, ῥόδαξ, *Rhodiolus*. ὁ λίθαξ, *lapillus*. ζηνᾶς, à ζηνόδωρος, *Zenodorulus*. νεανίσκος, *adolescentulus*, ναυτίλος, *nautula*. διονῦς, *Dionysulus*. A

FOEMININA desinunt in ων, ις, σκη, vel generalius, η, ὕψων, ab ὑψιπύλη, *Hypsipylula*, ἡ κρηνὶς, *fonticulus*, παιδίσκη, *puellula*, πολίχνη, *ciuitatella*.

FORMATIO in ιον neutrorum est, & vsitatissima τὸ κοράσιον, κοράσιον, κορίσκιον, & κοράσιον, *puellula*. ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, *homuncio*, *homulus*, γνωμίδιον, *sententiola*. Πολίχνιον, *paruula ciuitas*. χιτώνιον, χιτωνάριον, χιτωνισκάριον, *tunicella*. Et sic de cæteris: à multis enim non vnum duntaxat oritur diminutiuum, sed plura, tria scilicet, aut etiam quatuor: ὁ ἄνθρωπος, *homo*: ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, ἀνθρωπίσκος, *homulus*, *homuncio*, *homunculus*, sic à κόρη, præter quatuor paulò antè dicta, fit etiam κορίσκη, & à χιτὼν, χιτωνίσκος. B C

ANNOTAT.

CIRCA *has nominum formationes obserua non quoduis à quouis deduci, sed videndum esse, quid vsus ferat; dari tamen subinde noua quoque fingendi licentiam sed pudenter sumptam.* Diligenter *porrò addiscendæ sunt*

A *istæ nominum deriuationes, vt vno vocabulo in plura diducto, copiam Græcanicarum vocum nobis paremus. Et quamuis alij nonnulli multo plures diminutorum species adferant, istæ tamen iuuentuti sufficient. De verbalibus agemus suo loco, & de patronymicis lib. 3.*

B

Caput decimum.

DE GRADIBVS COMPARATIONIS.

OMPARATIO duplex est, regularis & irregularis. REGVLARIS habet has in positiuo terminationes, ας, ης, υς, εις, ος, ους, ων.

C Comparatiuus masculinus in τερος, superlatiuus in τατος; Fœmininus in τέρα & τάτη; Neuter in τερον & τατον exit, vt in sequentibus exemplis apparet.

Μέλας, μελάντερος, μελάντατος, *niger.*
Μέλαινα, μελαντέρα, μελαντάτη, *nigra.*
Μέλαν, μελάντερον, μελάντατον, *nigrum.*

Eodē modo comparatur ὁ τάλας, *miser.*

Ἀληθὴς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος, *verus.*
Εὐρὺς, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus.*

Χαρίεις.

Χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratiosus.* A
Σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens.*
Ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex.*
Εὐδαίμων, εὐδαιμονέστερος, εὐδαιμονέστατος, *fœlix.*

PLVRES adiectiuorum quæ regulariter comparantur, non sunt terminationes. Nam μακαρτάτη à μάκαρ, rarum & extraordinarium est. B

ANNOTAT.

Ex ος *cum vocalis longa natura vel positione, aut diphthongus præcedit, fit* οτερος, οτατος, *per* ο μικρὸν. ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, gloriosus. πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος, mitis.

At si vocalis breuis præcedat, fit, ωτερος *&* ωτατος, *per* ω μέγα, σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens. C

Excipe, κενὸς, κενότερος, κενότατος, vacuus. στενὸς, στενότερος, στενότατος, angustus. *Reperitur tamen* στενώτερον *&* κενώτερον.

Sunt & alia nonnulla quæ vtroque modo scribuntur, cùm scilicet vocalis, quæ præcedit ος, *anceps est, id est, modò breuis, modò longa in eadem dictione:* ἴσος, ἰσότερος, *vel* ἰσώτερος, æqualis. *sic* ἄνισος, inæqualis. ἱκανὸς, aptus, sufficiens, ἱκανώτερος, *&* ἱκανότερος, *quia horum vocalis, modò breuis est, modò longa, quod tamen non fit in omnibus.*

A Irregvlaris comparatio illa dicitur, quæ non tantùm in nominibus adiectiuis, sed etiam in aliis fit modo non consueto, & certa lege; cuiusque comparatiuus cum superlatiuo sæpe aliter quàm in τερος & τατος exit. Exempla nominum adiectiuorum hæc sunt.

Ἀγαθὸς, *bonus*. Comparat. ἀμείνων, ἀρείων,
B βελτίων, κρείττων, λωΐων, *melior*.

Superlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus*.

Κακὸς, *malus*. Comparat. κακίων, χείρων, χερείων, *peior*. Superlat. κάκιστος, χείριστος, *pessimus*. Inuenitur etiam κακώτερος. κακὴ, κακίων, κακίστη. Neut. κακὸν, κάκιον, κάκιστον.

Μικρὸς, *paruus*. ἐλάττων, ἥττων, μείων, *minor*,
C & quandoque μικρότερος, μικρότατος, ἐλάχιστος, *minimus*.

Καλὸς, *pulcher*, καλλίων, κάλλιστος, *pulcherrimus*, aliquando etiam καλλιώτερον.

Αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος, *turpis*.

Ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus*. Nonnũquam ἐχθρότερος, ἐχθρότατος.

Φίλος, φίλτερος, φίλτατος, *amicus*. poëticè, φίλιστος, pro φιλώτερος, φιλώτατος. Atticè

ticè φιλαίτερος, φιλαίτατος, quæ termina- A
tio in aliis quoque vsitata est, vt ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *proprius*. ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, ἡσυχαίτατος, *quietus*. Sic ἴσος, *æqualis*, μέσος, *medius*, πλησίος, *propinquus*, ὄψιος, *serus*.

Μέγας, μείζων, μέγιστος, *magnus*.
Πολὺς, πλείων, πλεῖστος, *multus*.
ῥάδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος, *facilis*, Ionicè ῥηΐδιος. B
Λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax*.

ANNOTAT.

ATTICI multa alia per ιστερος *&* ιστατος *comparant:* λάγνος, λαγνίστερος, λαγνίστατος, libidinosus, ὀλίγος, ὀλιγίστερος, ὀλιγίστατος, & ὀλίγιστος, paucus, ἀλαζὼν, ἀλαζονίστερος, ἀλαζονίστατος, superbus.

NONNVLLA *etiam in* εστερος *&* εστατος *exeunt* C
apud Atticos, pro τερος *&* τατος. ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος, abundans, ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, purus. σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, studiosus.

QVÆDAM in υς oxytona, vt βαθὺς, *profundus*, βραδὺς, *tardus*, γλυκὺς, ἡδὺς, *dulcis*. *suauis*, παχὺς, *crassus*, ὠκὺς, *celer*, comparantur per υτερος, & υτατος, & per ιων & ιστος: βαθὺς, *profundus*, βαθύτερος, βαθύτατος, vel βα-

A θίων, βάθιστος. Fœm. βαθεῖα, βαθυτέρα, βαθυτάτη, vel βαθίων, βαθίστη. Neut. βαθὺ, βαθύτερον, βαθύτατον, vel βάθιον, βάθιστον.

FIVNT quoque à comparatiuis & superlatiuis alia comparatiua & superlatiua: χείριστος, *pessimus*, χειριστότερος. κύδιστος, *maximus, illustrissimus*, κυδιστατος. ἔσχατος, *ultimus*, ἐσχατώτατος. ἐλάχιστος, *minimus*, ἐλα-
B χιστότερος. λωΐων, λωΐτερος, *melior*.

Πρότερος, *prior*, προτεραίτερος.

ῥάων, *facilior*, ῥαότερον, Ionicè ῥηΐτερον.

NEQVE tantũ adiectiua, sed & substantiua comparantur, κέρδος, κερδίων, κέρδιστος, *lucrum, lucrosior, lucrosissimus*.

ὁ κλέπτης, *fur*, κλεπτίστατος, *furacissimus*. ὁ
C βασιλεὺς, *rex*, βασιλεύτερος, *regalior*, βασιλεύτατος, *regalissimus*.

SECVNDO, verba: βάλλω, *mitto*, βέλτερος, vel βελτίων, βέλτιστος, βέλτατος, *melior, optimus*.

Φέρω, *fero*, φέρτερος, *præstantior*, φέρτατος, φέριστος, φέρτιστος, *præstantissimus*.

TERTIO, pronomina: αὐτὸς, αὐτότατος, *ipsissimus*.

QVARTO, participia: ἐῤῥωμένος, *robustus*,

stus, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος, *robustissimus*. A

Deducuntur etiam ab aduerbiis nomina comparatiua & superlatiua: ἄνω, *supra*, ἀνώτερος, *superior*, ἀνώτατος, *supremus*.

Κάτω, *infra*, κατώτερος, *inferior*, κατώτατος, *infimus*.

ἐγγὺς, *prope*, ἐγγύτερος, *propior*, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *proximus*. B

Et à præpositionibus, ὑπὲρ, *supra*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *supremus*.

Πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, πρῶτος, *primus*.

Caput vndecimum. C

DE NVMERALIBVS.

VMERALIVM quædam sunt cardinalia, quædam ordinalia.

PRIORI genere censentur εἷς, *vnus*, δύο vel δύω, *duo*, τρεῖς, *tres*, τέσσαρες, *quatuor*, quæ sic inflectuntur.

Mascul. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, *vnus*.

Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν, *vna*.

Neut.

A Neut. ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἓν, *unum*.

Eodem modo declinantur composita ab εἷς, οὐδεὶς, καὶ μηδεὶς, *nemo*, *nullus*, μηδεμία, οὐδεμία, οὐδὲν, μηδέν.

ΔΥΟ.

Δύο, *duo*, dualis numeri, Atticè δύω, genitiuo & datiuo δυοῖν & δυεῖν, inuenitur etiam

B in plurali δυῶν & δυσὶ, poëtæ Δοιὼ & δοιοὶ vsurpant.

Τρεῖς.

Plur. Gen. com. τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *tres*.
Neut. τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, *tria*.

Τέσσαρες.

Plur. οἱ, αἱ, τέσσαρες, *quatuor*. Neut. τὰ τέσσαρα, τῶν τεσσάρων, τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τέσσαρας. Io-

C nicè τέσσερες. Doricè τέτορες. Poëticè πίσυρες.

A QVATVOR vſque ad centum non declinantur numeralia, niſi conſtent particulis declinabilibus, πέντε, ἓξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *decem*. ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, εἴκοσι, *viginti*. εἰκοσιὲν, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, *triginta*, τεσσαράκοντα, *quadraginta*. πεντήκοντα, *quinquaginta*. ἑξήκοντα, *ſexaginta*. ἑβδομήκοντα, *ſeptuaginta*. ὀγδοήκοντα,

κοντα, *octoginta*. ἐννενήκοντα, *nonaginta*. ἑκατὸν, *centum*. A

Qvæ numerum centenarium ſequuntur declinabilia ſunt: οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti*. τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, *mille*. δισχίλιοι, *bis mille*. τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, *decies* B
mille. δισμύριοι, τρισμύριοι, & ſic deinceps.

Ordinalia illa ſunt, quæ non abſolutè numerum, ſed numerum cum ordine ſignificant, & ad interrogationem πόστος, *quotus*, aptè reſpondentur, πρῶτος, *primus*, δεύτερος, *ſecundus*, τρίτος, *tertius*, τέταρτος, *quartus*, πέμπτος, *quintus*, ἕκτος, *ſextus*, ἕβδομος, C
ſeptimus, ὄγδοος, *octauus*, ἔννατος, *nonus*, δέκατος, *decimus*, ἑνδέκατος, *vndecimus*, δυοκαίδεκατος, *duodecimus*, τρισκαιδέκατος, *decimus tertius*, τεσσαρεσκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, *vigeſimus*, εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, *centeſimus*, διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, *milleſimus*, δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, *decies milleſimus*,

δισμυ-

A δισμυριοστὸς, *vicies millesimus*, & sic deinceps. Ab his non multum discrepant illa numeralia, quæ à nõnullis temporalia vel dialia appellantur, τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, quæ interdum idem significant quod τρίτος, τέταρτος. interdum triduanũ, quartanum; τριταῖος ἀφίκετο, tertianus, id est, tertio die venit, τριταῖος πυρετός, tertiana febris. Et hęc aptè
B redduntur ad interrogationem ποσταῖος, quoto die.

Deriuantur ex numeralibus alia quoq; nomina in πλοῦς, πλάσιος, ας, διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, *duplex, triplex, quadruplex*, quæ respondent interrogationi ποσαπλοῦς, *quotuplex*. Διπλάσιος, *duplus*, τριπλάσιος, *triplus*,
C τετραπλάσιος, *quadruplus*, & similia, quibus respondetur interrogationi ποσαπλάσιος, *quotuplus*.

Quæ in ας exeunt substantiua sunt abstracta, μονὰς, μονάδος, δυὰς, δυάδος, τριὰς, τριάδος, *Trinitas*, τετρὰς, ἑβδομὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, & similia, χιλιὰς, μυριάς. De notis Arithmeticis Græcorum dicemus in Prosodia.

Caput

A

Caput duodecimum.

DE PRONOMINE.

TRIA ſunt pronomina primitiua, ἐγὼ, *ego*, σὺ, *tu*, οὗ, *ſui*.

PRIMAE PERSONAE PARADIGMA.

B

Sing. ἐγὼ, *ego*. ἐμοῦ, *mei*. ἐμοὶ, *mihi*. ἐμὲ, *me*. per aphæreſin, μοῦ, μοὶ μέ.

Dual. νῶ, *nos duo*. νῶν, *noſtrum duorum vel nobis duobus*.

Plur. ἡμεῖς, *nos*. ἡμῶν, *noſtram vel noſtri*. ἡμῖν, *nobis*. ἡμᾶς, *nos*.

C

DIALECTI HVIVS PRONOMINIS.

*A*TTICE ἔγωγε, *quod fit in omnibus caſibus ſingularis numeri, retracto accentu in antepenultimam*, ἔμουγε, ἔμοιγε. *Doricè*, ἐγὼν, ἐγώνη, ἐγώθην, ἐγώνγα. *Bœoticè* ἰώγα *&* ἰώνγα. *Æolicè*, ἐγῶν. *apud Poëtas inuenitur etiam* 'γὼ *per aphæreſin* τοῦ ε. *Genitiuo Ionicè* ἐμέο *& poëticè* ἐμεῖο, *& aphæreſi* μέο, μεῖο, ἐμεόθεν, μεόθεν, *& o ſublato* μέθεν. *Doricè*, ἐμεῦ, *vel* μεῦ. *Datiuo Doricè*, μίν.

Dual.

A • *Dual.* νῶϊ; *Doricè vel Æolicè*, ἄμμε, Nos duo. *Genitiuo & Datiuo* νῶϊν,

Plur. ἡμέες, ἡμέων. *Poëticè*, ἡμεῖες, ἡμείων. *Doricè*, ἅμες, ἅμμες. ἄμμες *leni spiritu Æolicè. Sic* ἁμῶν, ἁμέων, ἁμῖν, ἁμᾶς, *vel* ἄμμων, ἀμμέων, ἄμμιν, *vel* ἄμμι, ἄμμας. *Dat.* ἡμίν *Poëticè, acuta vltima. Atticè verò* ἧμιν.

PARADIGMA SECVNDAE PERSONAE.

B Sing. σὺ, *tu.* σοῦ, *tui.* σοὶ, *tibi.* σὲ, *te.*

Dual. σφῶ, *vos duo.* σφῷν, *vestrum duorum vel duobus vestrum.*

Plur. ὑμεῖς, *vos.* ὑμῶν, *vestrum vel vestri.* ὑμῖν, *vobis.* ὑμᾶς, *vos.*

DIALECTI HVIVS PRONOMINIS.

C DORES *in omnibus casibus singularis numeri mutant* σ *in* τ. τὺ, τεῦ, τοὶ, τέ. *Item pro* σὺ, τύνη, & τύγα. *Genitiuo*, σέο, σεῖο, σέθεν, σεόθεν. *Doricè*, σεῦ, τεῦ *vel* τεοῖο.

Datiuo, Doricè, τοὶ, τὶν, τεΐν.

Accusatiuo, τὲ, & τύ.

Dual. σφῶϊ, *vel* ὔμμε, σφῶϊν.

Plur. ὑμμέες, *Ionicè. Poëticè*, ὑμεῖες. *Doricè*, ὕμες, *Æolicè* ὕμμες. & *sic in cæteris casibus*, ὑμέων, ὑμείων, ὔμμων.

Datiuo ὑμίν, *Poëticè. Æolicè*, ὔμμι, ὔμμιν.

Additur

Additur quoq; omnibus casibus singularis numeri syllaba γε, σύγε, σοῦγε, σοίγε. A

PARADIGMA TERTIAE PERSONAE.

Sing. οὗ, *sui.* οἷ, *sibi.* ἓ, *se.*
Dual. σφὲ, σφῷν, *sui duorum, vel sibi duobus.*
Plur. σφεῖς, σφῶν, *sui.* σφίσι, *sibi.* σφᾶς. *se.*

ANNOTAT.

B

CVM sui *apud Latinos careat nominatiuo, non possunt* σφὲ *&* σφεῖς *propriè Latinè reddi. Vsurpantur tamen à Græcis sæpè loco pronominis pluralis numeri* ipsi; *nam & reliqui casus huius pronominis adhiberi solent loco casuum pronominis* αὐτὸς ipse. *Vtimur autem primitiuis pronominibus in duali propriè cum de duobus sermo est,* νὼ τυπτόμεθον, nos duo verberamur. σφὼ τύπτεσθον, vos duo verberamini. νῷν ἢ σφῷν δώσει ἄρτον, nobis vel vobis duobus dabit panem. σφὶν βούλεσθον δίδοσθαι ἐσθῆτα, sibi duobus volunt dari vestem. *Et sic in cæteris, nam hæc exempli causa sufficit attulisse.* C

DIALECTI HVIVS PERSONÆ.

HOC *Pronomen caret nominatiuo sicut apud Latinos sui, licet nonnulli pro recto adferant* ὅς. *Genitiuus easdem Dialectos admittit, quas alia Pronomina* ἕο, εἷο, ἑόθεν, ἕθεν, εὗ.

A *Datiuo poëticè ἕοι. Accuſ. ἕε, & poëticè ἕθεν. Doricè μὶν ſeu νὶν, ab inuſitato nominatiuo ἶ, præpoſito ν.*

Duali poëticè σφεὲ, item σφωὲ, & σφὼ, σφῶϊν, pro σφίν.

Plural. σφέες Ionicè. Doricè σφές, σφέων, σφείων, σφέας & ψὲ, pro σφᾶς Doricè. Datiuo σφὶν, σφὶ & φὶν, pro σφίσι.

Eſt autem μὶν & νὶν, omnis numeri & generis, & non tantùm ſignificat ſe, *ſed etiam*, ipſum, ipſam,
B ipſum, ipſos, ipſas, ipſa.

DE POSSESSIVIS PRONOMINIBVS.

OCTO ſunt poſſeſſiua, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, *meus, mea, meum* : σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, tua, tuum* : ὅς, ἥ, ὅν, *ſuus* : νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον, *noſter, noſtra, noſtrum, de duobus*: σφωΐτερος, σφωϊτέρα,
C σφωΐτερον, *veſter, veſtra, veſtrum, de duobus.* ἡμέτερος, *noſter, de pluribus.* ὑμέτερος, *veſter, de pluribus.* σφέτερος, *ſuus.* Maſculina declinantur vt λόγος, fœminina vt τιμὴ vel ἡμέρα, neutra vt ξύλον.

DERIVANTVR poſſeſſiua ἐμὸς, σὸς, ὅς, à tribus primitiuorum genitiuis, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: νωΐτερος verò & σφωΐτερος à genitiuis dualibus νῶϊν & σφῶϊν. Reliqua tria ἡμέτερος, ὑμέτερος,

περος, σφέτερος, à genitiuo plurali, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν. Vsurpantur autem sæpissimè primitiua pro possessiuis in omnibus numeris & generibus. A

DIALECTI HORVM PRONOMINVM.

EAsdem Dialectos recipiunt, quas declinationes, quibus declinantur. Præterea Dores & poëtæ in possessiuo, σὸς, mutāt σ in τ, interposito ε, τεὸς, τεὰ, τεὸν, τεῶ, τεᾶς, τεῶ, sic pro ὅς, dicunt iidem, ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, ἑοῖο. B

ÆOLES articulum cum pronomine ita coniungunt, vt ex vtroque vnum fiat vocabulum ὁ σὸς, ὅσος; ἡ σὴ, ἥση; τὸ σὸν, τόσον.

FORMANT itidem Dores alia possessiua à pluralibus primitiuorum casibus Doricis: ἁμὸς, meus, ἁμὰ, ἁμὸν, ὑμὸς, ὑμὴ, *seu* ὑμὰ, ὑμὸν, vester, σφὸς, σφὴ *seu* σφὰ, σφὸν, suus, *pro* ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. C

DE PRONOMINIBVS DEMONSTRATIVIS.

DEMONSTRATIVA duo sunt οὗτος, *hic*, ἐκεῖνος, *ille*, & hoc modo inflectuntur.

Mascul. Sing. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος, *heus tu.*

Dual. τούτω, τούτοιν.

A Plur. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι, *heus vos.*

Fœm. Sing. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη.

Dual. ταύτα, ταύταιν.

Plur. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται.

Neut. Sing. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο.

Dual. τούτω, τούτοιν.

Plur. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

B Masc. ἐκεῖνος, *ille.* Fœm. ἐκείνη. Neutrum ἐκεῖνο, vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

DIALECTI.

Recipiunt *inprimis hæc pronomina easdem Dialectos, quas tertia et secunda declinatio simplicium. Præterea Attici demonstratiuis adiiciunt iota,* οὑτοσὶ, τουτοὶ, τουτωὶ, τουτονί. *In neutro* τουτοΐ, *& sæpius*
C τουτί. *In plurali pro* ταῦτα, ταυτί. *sic* ἐκεινοσί, ἐκεινουί. *In fœminino* αὑτηΐ, ταυτησί.

Id quod etiam in nonnullis fit nominibus, τοιουτοσὶ, talis, τοσουτοσὶ, τηλικουτοσὶ, tantus, *quæ tria ex* τοῖος, τόσος, τηλίκος, *&* οὗτος, *componuntur, vnde etiam eodem modo, quo* οὗτος, *declinantur.*

Iones ante vocales longas vltimæ syllabæ horum pronominum interponunt ε, οὗτος, τουτέου, τουτέῳ. *Duali* τουτέω, τουτέοιν. *Genitiuo plurali* τουτέων, τουτέοισι, τουτέους. *sic* αὐτέη, ταυτέης. *sic* αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ.

Pro ἐκεῖνος *dicunt poëtæ & Æoles* κεῖνος, κείνη, κεῖνο, *& Dores* τῆνος, τήνη, τῆνο, *vel* τῆνος *sine iota.* A

RELATIVVM pronomen vnum est, αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, *ipse.*

AB hoc tria nascuntur composita, ἐμαυτοῦ, *meiipsius*, σεαυτοῦ *tuiipsius*, ἑαυτοῦ, *suiipsius.* Carent nominatiuo, & ita declinantur.

Masc. Sing. ἐμαυτοῦ, *meiipsius*, ἐμαυτῷ, *mihiipsi*, ἐμαυτὸν, *meipsum.* B

Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν.

Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

SECVNDÆ personæ σεαυτοῦ, σαυτοῦ, *tuiipsius*, σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτὸν, σαυτόν.

Fœm. σεαυτῆς, σαυτῆς, σεαυτῇ, σαυτῇ, σεαυτὴν σαυτήν.

Neut. σεαυτοῦ, σαυτοῦ, σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτὸ, σαυτό. C

TERTIÆ personæ, ἑαυτοῦ, αὑτοῦ, ἑαυτῷ, αὑτῷ, ἑαυτὸν, αὑτόν.

Fœ. ἑαυτῆς, αὑτῆς, ἑαυτῇ, αὑτῇ, ἑαυτὴν, αὑτήν.

Neutrum vt masculinum.

Plur. ἑαυτῶν & σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς & σφίσιν αὐτοῖς, ἑαυτοὺς, & σφᾶς αὐτούς.

Fœm. ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς.

Neut. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά.

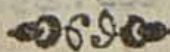
A DVO priora carent plurali, hoc nequaquam, imo plurale ipsius in omnes personas conuenit, ἑαυτῶν, *nostrum, vestrum, suiipsorum*, ἑαυτοὺς, *nos, vos, seipsos*. sic interdum singulariter ἑαυτοῦ, *tuiipsius*, ἑαυτὸν, *teipsum*.

DIALECTI HORVM PRONOMINVM.

B EÆDEM *Dialecti accidunt his, quæ pronomini* αὐτὸς. *Ionicè* ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ, *& verso* αυ *in* ωυ, *quod Ionibus familiare est:* ἐμωϋτέου, ἐμωϋτέῳ, σεαυτέου, σεωϋτέου, ἑωϋτέου, *sicut ipsum simplex*, αὐτὸς, ὠϋτὸς, τοῦ αὐτοῦ *& per crasin*, ταυτοῦ. *Ionicè* τωϋτέου. *Accusatiuo* τὸ αὐτὸ, *crasi* ταυτὸ *&* ταυτὸν, idem.

INFINITVM pronomen est, ὁ δεῖνα, *quidam*, cuius hæc est inflexio.

C Masc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœm. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.
Item hoc modo, ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα apud Poëtas.

A

Caput XIII.

DE CONIVGATIONIBVS VERBORVM BARYTONORVM.

ERBA *Barytona illa dicuntur, quæ graue habent accentum in vltima syllaba præsentis temporis indicatiui modi,* τύπτω, verbero, λέγω, dico, παίζω, ludo. B

NAM *in omni syllaba quæ non notatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id accentus syllabicus vocari solet.*

SVNT *autem in vniuersum sex coniugationes verborum Barytonorum, distinctæ literis characteristicis, seu figuratiuis tanquam notis quibusdam: Vnde etiam quæ cuiusuis coniugationis characteristicæ sint, diligenter est attendendum, & hoc in præsenti, futuro, & præterito; ab his enim tribus temporibus reliqua ferè omnia pendent, ac proinde ab illis non magno labore formari & deduci poterunt, non tantùm in actiuo, sed etiam in paßiuo & medio. Quod planum apertumq́ fiet, cùm infrà singulorum temporum formationes explicabimus. Nunc quæ cuiusuis coniugationis characteristica sit, sequens tabula tibi subiicit.* C

A

CHARACTERISTICAE PRIMAE CONIVGATIONIS.

	Præs.		Fut.		Præt.
π	τέρπω	ψω	τέρψω	φα	τέτερφα, delecto.
β	λείβω		λείψω		λέλειφα, libo.
φ	γράφω		γράψω		γέγραφα. scribo.
πτ	τύπτω		τύψω		τέτυφα, verbero.

B

CHARACTERISTICAE SECVNDAE CONIVGATIONIS.

	Præs.		Fut.		Præt.
γ	λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα, dico.
κ	πλέκω		πλέξω		πέπλεχα, plecto.
χ	τρέχω		θρέξω		τέτρεχα, curro.
κτ	τίκτω		τέξω		τέτεχα, pario.

C

CHARACTERISTICAE TERTIAE CONIVGATIONIS.

	Præs.		Fut.		Præt.
δ	ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ᾖκα, cano.
τ	ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα, pficio.
θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα, impleo.

CHARACTERISTICAE QVARTAE CONIVGATIONIS.

ζ παίζω

ζ	παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα, ludo.
σσ	ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα, fodio.
ζ	φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα, dico.
σσ	πλάσσω		πλάσω		πέπλακα, fingo.

A

QVÆDAM huius coniugationis habent duplex futurum in eadẽ ſignificatione: vt *ἁρπάζω, rapio, βαστάζω, porto, παίζω, ludo*. Futurum *ἁρπάσω*, & *ἁρπάξω*. B

Attici pro gemino σσ vſurpant geminum ττ, *ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio*.

CHARACTERISTICAE QVINTAE CONIVGATIONIS. C

λ	ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα, cano, pſallo.
μ	νέμω		νεμῶ		νενέμηκα, diſtribuo.
ν	φαίνω		φανῶ		πέφαγκα, oſtendo.
ρ	σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα, ſero.
μν	τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα, ſcindo.

A CHARACTERISTICAE SEXTAE CONIVGATIONIS.

α	γελάω	σω	γελάσω	κα	γεγέλακα, rideo.
ε	τελέω		τελέσω		τετέλεκα, finio.
ι	τίω		τίσω		τέτικα, honoro.
B ο	ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα, iuro.
υ	δύω		δύσω		δέδυκα, ingredior.
ω	ῥώω		ῥώσω		ἔῤῥωκα, roboro.
αι	παίω		παίσω		πέπαικα, ferio.
C αυ	ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα, tango.
ει	σείω		σείσω		σέσεικα, quatio.
ευ	ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα, equito.
οι	οἴω		οἴσω		ᾦκα, fero.
ου	κρούω		κρούσω		κέκρουκα, pulso.

η { ὀπυίω } σω { ὀπυίσω } κα { ὤπυικα, uxorem *habeo.* } A

SVNT igitur primæ coniugationis characteriſticæ, β, π, φ.

Secundæ, γ, κ, χ.

Tertiæ, δ, τ, θ.

Quartæ, ζ, duplex σσ aut ττ.

Quintæ, λ, μ, ν, ρ. B

SEXTÆ omnes vocales, pręter η, niſi in verbo δήω, *inuenio*, quod tamen ferè futuri ſignificationem habet, & omnes diphthongi propriæ, & vna impropria υι.

VERBA in ωω, poëtica tantummodo ſunt, facta à verbis in εω, αω, οω, πλώω à πλέω, *nauigo.* ζώω à ζάω, *viuo.* ἡβώω ab ἡβάω, *pubeſco.* διώω à δόω, *do.* ὑπνώω ab ὑπνόω, *dormio.* C

IN terminationibus πτ, κτ, μν, prior conſonans cenſetur characteriſtica.

CHARACTERISTICÆ futuri ſunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro quintę coniugationis æquè maneant, vt in præſenti.

Circum-

A CIRCVMFLECTITVR autem vltima quintæ & penultima corripitur: quod fit si aut abiiciatur altera immutabilis, vt ψάλλω, *cano*, ψαλῶ; aut altera vocalis subiunctiua, σπείρω, *sero*, σπερῶ. φαίνω, *appareo*, φανῶ, aut si anceps præsentis, breuietur in futuro: κρίνω, κρινῶ, *iudico*.

B ANNOTAT.

QVOD si quis quærat, quomodo penultima corripiatur, si in præsenti sit η *vel* ω, *dicendum est id nunquam accidere. Neq; etiam alia est diphthongus in præsenti nisi* αι *&* ει, *neque aliæ consonantes quæ positionem efficiant, præter* λλ *&* μν.

Illa autem ἐλαύνω, agito, pello, βούλομαι, volo, *& similia, vltra imperfectum non coniungantur, sed aliunde futurum & reliqua tempora mutuantur.*

C

PARADIGMA VERBI ACTIVI PRIMAE CONIVGATIONIS.

Indicatiui præsens.

Sing. τύπτω, τύπτεις, τύπτει, *verbero, as, at.*
Dual. τύπτετον, τύπτετον.
Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

NV-

NVMERI tres sunt, vt in nominibus. A

TRES itidem personæ, τύπτω, *ego verbero*, τύπτεις, *tu verberas*, τύπτει, *ille verberat*.

QVANDO prima pluralis desinit in μεν, tunc dualis caret prima persona. Secunda & tertia persona dualis sunt similes terminatione, quando tertia pluralis exit in ι, & in passiua voce in αι, alioqui sunt dissimiles. B

ALII his verbis hanc regulam tradunt. In voce actiua, in Aoristis passiuis, & præterito medio, desideratur prima dualis. In præsenti, perfecto, futuris, cuiuscunque vocis, ac toto subiunctiuo, secunda & tertia dualis sunt similes, in cæteris dissimiles. C

ANNOTAT.

QVAMVIS sex dicantur esse Barytonorum coniugationes, differunt tamen solis characteristicis literis, & in terminationibus conueniunt; quod secus fit apud Latinos. Vnde qui verbum τύπτω, *nouit inflectere, facile quoduis aliud Barytonorum inflectet. Quæ causa est, cur vnicum duntaxat paradigma præscribi soleat.*

Imper-

A *Imperfectum.*

S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε, *verberabam, as, at.*
D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην; *verberabatis, bant,* duo.
P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, , ἔτυπτον.

DE AVGMENTO VERBORVM.

B AVGMENTVM duplex est, syllabicum & temporale, syllabicum conuenit verbis à consonante cœptis, hæc enim initio præteriti imperfecti assumũt ε, τύπτω, *verbero,* ἔτυπτον. λέγω, ἔλεγον, *dico.* πλήθω, *impleo,* ἔπληθον, & quia necessariò numerus syllabarum augetur additione literæ ε, ideo augmentum syllabicum appellatur.

C TEMPORALE augmentum conuenit illis verbis, quæ incipiunt à vocali aut diphthongo mutabili. Nam vocalium & diphthõgorum aliæ sunt mutabiles, quod mutentur in prçteritis, & aliis temporibus augmentum recipere solitis; aliæ sunt immutabiles, quòd non mutentur.

CAETERVM quæ mutentur, & in quas; & quæ non mutentur hæc tabula ostendit.

- Vocales
  - Mutabiles α, ε, ο in
    - η, ἀνύω, ἤνυον, perficio, bam, sic α in η, ᾄδω, cano, ᾖδον. A
    - η, ἐλεύθω, ἤλευθον, venio, bam.
    - ω, ὀπάζω, ὤπαζον, præbeo, bam. B
  - Immutabiles
    - η, ἠχέω, ἤχεον, sono, sonabam.
    - ι, ἰξεύω, ἴξευον, visco, aues capio.
    - υ, ὑβρίζω, ὕβριζον, iniuria afficio.
    - ω, ὤθω, ὦθον, impello. C
- Diphthongi
  - Mutabiles αι, αυ, οι, ᾳ in
    - η, αἴρω, ᾖρον, tollo, bam.
    - ηυ, αὐξάνω, ηὔξανον, augeo, bam.
    - ῳ, οἰκίζω, ᾤκιζον, ædifico, bam.
    - η, ᾄδω, ᾖδον, cano, bam.

Diph-

A

Diphthongi { Immutabiles. {
- ει, εἰκάζω, εἴκαζον, *aßimilo, bam.*
- εὐθύνω, εὔθυνον, *dirigo, bam.*
- οὐτάζω, οὔταζον, *vulnero, bam.*

ANNOTAT.

B AVGMENTVM *temporale fit tantummodo ex vocali breui aut ancipiti, quæ tamen in præsenti sit breuis. Nam si* α *longum sit in præsenti, quomodo fiet ex eius mutatione augmentum, cùm in præsenti duo tempora habuerit, vt ex prosodia constat, quæ docet omnem syllabam longam constare duobus temporibus? Nullum ergo ex eius mutatione existit augmentum, nisi quis syllabæ longæ tria tempora dare velit. Idemque de diphthongis dicendum est. Cùm enim* οι *aut* αυ *æquè sit diphthongus atque* ῳ *aut* ηυ*,*
C *sequitur æquè esse duo tempora in præsenti.,* οἰκίζω *&* αὐλίζω*, atque in imperfecto,* ᾤκιζον, ηὔλιζον. *Potius igitur mutatio quàm augmentum temporale fuerit.*

EXCEPTIONES, A COMMVNI REGVLA DE AVgmento temporali.

QVATVOR verba seruant in imperfecto, & reliquis temporibus α præsentis,

ſentis, ἄω, ἄον, *ſpiro*, ἀΐω, ἄϊον, *audio*, ἀηθέσσω, A
ἀήθεσσον, *inſuetus ſum*, ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior*.

IN QVIBVSDAM ε pro augmento aſſumit iota, ἔχω, εἶχον, *habeo*. ἔπω, εἶπον, *dico*. ἕλω, εἷλον, *capio*. Sic ἕλκω, ἑλκύω ſiue ἑλκύζω, *traho*: ἕρπω, ἑρπύζω, *ſerpo*: ἑστήκω, *ſto*: ἕπομαι, *ſequor*: ἐρέω, *dico*: ἑστιάω, *conuiuio excipio*: ἕζω, *ſedeo*, vel *ſedere facio*: ἐάω, *ſino*: ἕω, *induo*: ἐρύω, B
traho: ἔθω, *aſſueſco*: ἐθίζω, *aſſuefacio*: ἐργάζομαι, *operor*: & eadem eſt ratio compoſitorum ab his verbis, ſi quæ compoſita habent. At ἑορτάζω, *ferior*, ἑώρταζον, augetur in ſecunda ſyllaba.

ANNOTAT.

ἔπω, εἶπον, *augmentum hoc ſuum extra indicatiuum* C
ſeruat. Hinc in imperatiuo εἰπὲ, dic. *Optatiuo*, εἴποιμι. *Subiunctiuo*, ἐὰν εἴπω. *Infinitiuo*, εἰπεῖν. *Participio*, εἰπών.

ἔθω *pro* εἶθα *præterito medio facit* εἴωθα, *interpoſito* ω. *Sic in pluſquamperfecto*, εἰώθειν. *Iones alia quoque verba augent per* ει, *vt* ἐρωτάω, εἰρώτων, *pro* ἠρώτων, interrogo. *Dores autem prædicta verba augent mutatione literæ* ε *in* η: ἔχω, ἦχον.

EX DIPHTHONGIS mutabilibus non mutatur ſemper οι in ῳ, vt videre eſt in

A his verbis, οἰόομαι, οἰώθην, *solus ago*: οἰμέω, vel οἰμάω, οἴμεον, *concito*: οἰνόω, *in vinum verto, inebrio*: οἰνίζω, *vinum oleo*: οἰνοποτάζω, *vinum poto*: οἰνίζομαι, *vinum emo*: οἰστρόω seu οἰστρέω, *furo, æstro concitor*: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror, augurium ex auibus capto*: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno, seu clauum moderor*: οἰδαίνω, *tumeo*: οἰκου-
B ρέω, *domum custodio*: οἰνοχοέω, *vinum infundo*: οἰμώζω, *ploro*: οἴμωζον & ᾤμωζον, vnde ᾤμωξα, *ploraui*.

ANNOTAT.

Ex his *satis apparet verba quæ* οι *non mutant in* ῳ, *esse fermè vel deriuata vel composita ab his vocabulis* οἶος, solus, οἶνος, vinum, οἰωνὸς, auis, augurium, οἶκος, domus, οἶαξ, temo, clauus nauis.

C Diphthongi εὐ & εἰ communi quidem vsu immutabiles sunt, Atticè tamen mutantur, illa quidem in ηυ, εὔχομαι, ηὐχόμην, *oro, orabam*: Hæc verò in ῃ; εἰκάζω, *assimilo*: ᾔκαζον; εἴκω, *cedo*: ᾖκον. εἴδω, *scio*. Plusquamperfectum, εἰδήκειν, per syncopen, εἴδειν, & Atticè ᾔδειν, *sciueram*.

ου mutatur nonnunquã in ω, οὐτάζω, *vulnero*, ὤταζον, *vulnerabam*.

Syl-

SYLLABICVM augmentum vertitur apud Atticos in temporale, *μέλλω, futurus sum*, ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*. βούλομαι, *volo*, ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: δύναμαι, *valeo, possum*, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. A

LITERA ρ duplicatur propter syllabicum augmentum, ῥίπτω, *proiicio*, ἔρριπτον, ἔρριψα, ἔρριφα, *proieci*.

B

ANNOTAT.

HOC tamen poëtæ versui seruientes non semper obseruant. Hinc ῥίπτω, ἔριπτον, ῥέζω, ago, facio, ῥέξω, ἔρεξα, *& cum* κατὰ, κατέρεξα.

IIDEM poëtæ modò adhibent, modò omittunt augmentum temporale & syllabicum, prout carminis ratio exigere, & voluntas videtur ferre, imo longam vocalem aut diphthongum augmenti in duas vocales resoluunt, ἄγω, duco, ἦγον, ἔαγον. C

DE AVGMENTO VERBORVM COMPOSITORVM.

VERBA composita aut componuntur ex præpositione & verbo; aut ex nomine & verbo; aut ex pronomine & verbo; aut ex aduerbio & verbo.

A PRÆPOSITIONES in compositis præfixæ vocalibus abiiciunt propriam vocalem vltimam, tam in præsenti, quàm in imperfecto, perfecto, aliisque temporibus, quæ augmentum recipiunt; παρακούω, *perperam audio, obaudio*, παρήκουον, παρήκουσα, παρήκουκα; μεταφέρω, *transfero*, μετέφερον, *transferebam*, μετήνεγκα, *transtuli*.

B EXIPE περὶ & πρὸ, quæ suam vocalem retinent, περιέχω, περιεῖχον, *contineo, complector*: προάγω, προῆγον, *produco, procedo*, quod interdum etiam fit in præpositione ἀμφὶ, ἀμφιέννυμι, *induo*, ἀμφιελίσσω, *circumuoluo*.

PRÆPOSITIO πρὸ sæpe contrahitur; προὔδωκας, pro προέδωκας, *prodidisti*. à
C προδίδωμι, *prodo*: προέχω, προὔχω, *præcedo, emineo*.

QVOD si in compositione præpositionum cum verbo, verbum incipiat ab aspirata litera, tunc præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam, καθάπτομαι, à κατὰ & ἅπτομαι, *attingo*, ἀφαιροῦμαι, ab ἀπὸ & αἱροῦμαι, *capio*, vel *eligo*.

ANNOTAT.

A

HOC tamen non est perpetuum. Nam apud Poëtas legimus ὀπέπομαι pro ἐφέπομαι, sequor, *ex ἐπὶ & ἕπομαι. Quod ipsum etiam Ionica dialectus in vsu habet.*

Poëtæ quoque non rarò ex præpositionibus κατὰ, ἀνὰ, παρὰ, auferunt literam α, quamuis consonans sequatur, παρμένω, maneo, *pro παραμένω, ἀνστὰς, pro ἀναστὰς,* resurgens, *κάτθεο, pro κατάθεο, seu κατάθου, à κατατίθημι,* depono. B

NON solùm autem intra et extra compositionem abiicitur nonnunquam vocalis præpositionis, sed & consonans immutatur, & ν quidem præpositionis ἀνὰ mutatur ante κ & χ in γ, ante λ in λ, ante β, μ, π, φ, in μ, vt hæc exempla ostendunt.

ἀγκαλέω	pro	ἀνακαλέω,	reuoco.
ἀγκλίνας		ἀνακλίνας,	reclinans.
ἀγχαλάω		ἀναχαλάω	relaxo.
ἀλλύω		ἀναλύω,	dissoluo.
ἄλλεγον		ἀνέλεγον,	collegi.
ἀμβαίνειν		ἀναβαίνειν,	ascendere.
ἀμμέσον		ἀνὰ μέσον,	per medium.
ἀμμίξας		ἀναμίξας,	miscens.
ἀμπαύομαι		ἀναπαύομαι,	quiesco.
ἀμφέρω		ἀναφέρω,	sursum fero.

C

IAM verò τ præpositionis κατὰ, plurimis modis variari solet. Nam ante aspiratas φ, χ, mutatur in earum tenues π, κ. Ante θ & τ, seruatur ipsum τ. Ante alias conson-

A *sonantes, & ante immutabiles* λ, μ, ν, ρ, *mutatur in consonantem sequenti similem, quæ omnia in his exemplis vides.*

κάββαλε	pro	κατάβαλε, *seu* κατέβαλε, deiecit.
καδδῦσαι		καταδῦσαι, demersisse, à καταδύω.
καδδύναμιν		κατὰ δύναμιν, pro viribus.
κακκείοντες		κατακείοντες, dormituri.
B κάκχαρτος		κατάχαρτος, lætabundus.
καλλείπειν		καταλείπειν, relinquere.
καμμίξας		καταμίξας, miscens.
καννεύσας		κατανεύσας, annuens.
καππνείουσα		καταπνείουσα, incendens.
κάππεσεν		κατέπεσεν, cecidit.
κάπφαγε		κατέφαγε, comedit.
καῤῥέζειν		καταῤῥέζειν, peragere.
κάσχεθε		κατάσχεθε, continete.
C κάτθανε		κατέθανε, mortuus est.
καττύπτεσθαι		κατατύπτεσθαι, vapulare.

P *in præpositione* παρὰ *nunquam mutatur*, πάρφασις, παράφασις, deceptio, admonitio, παρφέρομαι, παραφέρομαι, transuersus agor.

LITERA ν *præpositionis* σὺν *ante* β, μ, π, φ, ψ, *mutatur in* μ; *sed ante* γ, κ, χ, *in* γ, *ante* ζ & σ *abiicitur, ante* λ & ρ *mutatur in* λ & ρ, *vt hæc exempla docent.*

συμβαίνω, contingo, commeo.
συμμανθάνω, condisco.

συμπαίζω, collludo. A
σύμφημι consentio, approbo.
συμψαύω, contingo, attingo.
συγχαίρω, gratulor.
συγγράφω, conscribo.
συγκάμνω, collaboro.
συζάω, ἀ σὺν & ζάω, conuiuo.
συστέλλω, contraho.
συλλέγω, colligo. B
συῤῥέω, confluo.

ACCIDIT interdum similis mutatio in præpositione ὑπὸ; ὑββάλλειν, *pro* ὑποβάλλειν, subiicere.

VERBA in quibus compositio nō mutat significatū simplicis, augentur in principio: καθίζω, *sedeo*, ἐκάθιζον. ἐνέπω, *dico*, ἤνεπον. καθεύδω, ἐκάθευδον. Nam hæc composita idem significant quod simplicia, ἵζω, ἕπω, εὕδω, *dormio*. C

Si verò significatio mutetur, augmentum erit in medio: παραμένω, *maneo*, παρέμενον, παρακούω, *obaudio*, παρήκουον.

ANNOTAT.

LEGITVR tamen apud Platonem in Sympos. καθηῦδον, *aucta vel potius mutata media syllaba. Augetur quoque in medio* διεγγυάομαι, διηγγυώμην, *licet idem significet quod simplex* ἐγγυάομαι, despondeo. *Augent*

 itidem

A *itidem Poëtæ nonnulla in principio, licet aliquid ad sim-*
plicis significationem addant, βάλλω, mitto, iacio, ἀμ-
φιβάλλω, dubito, *vel* coniicio, ἤμφιβαλλον.

COMPOSITA cum nominib. & pro-
nominibus augentur initio, sicut & com-
posita ex particula priuatiua α, ὁμῶς, vel ὁ-
μοῦ. φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφεον, *philosophor.* βιβλιο-
πωλέω, ἐβιβλιοπώλεον, *libros vendo.* αὐτομολέω,
B ηὐτομόλεον, *sponte venio.* sic ναυμαχέω, *pugnam*
naualem committo, λιθοβολέω, *lapides iacio.* χει-
ραγωγέω, *manu duco.* ἀφρονέω, ἠφρόνεον, ἠφρό-
νουν, *insipiens sum.* ὁμολογέω, *fateor, confiteor,* ὁ-
μοφρονέω, *consentio.* ἀτυχέω, *infœlix sum.* ἠτύ-
χουν. ἀγνοέω, ἠγνόεον, ἠγνόουν, *ignoro.*

QVÆDAM composita ex præpositio-
C nibus, quorum simplicia aut in nullo aut
in raro vsu sunt, augentur initio: ἀμφισ-
βητῶ, *dubito, hæreo,* ἠμφισβήτουν: ἀντιβολῶ,
supplico, ἠντιβόλουν: ἐμμελῶ, ἠμμέλουν, *curo:* ἀντι-
δικέω, *contra aduersarium ago,* ἠντιδίκεον, ἠντι-
δίκουν.

QVÆDAM augentur in medio: ἀπο-
λαύω, *fruor,* ἀπέλαυον, & ἀπήλαυον: ἐπιχειρῶ,
conor, ἐπεχείρουν: ἐγχειρῶ, *in manus trado,* ἐνεχεί-
ρουν. προσκυνέω, *adoro,* προσεκύνουν: ἐγκωμιάζω,
ἐνεκω-

ἐνεκωμίαζον, *laudo, celebro*. προφητεύω, *vaticinor*, προεφήτευον. A

NONNVLLA augentur vtrinq; ἐνοχλῶ, *turbo*, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo*.

COMPOSITA cum particulis δυς & ευ sequente vocali mutabili, augentur in medio: δυσαρεστέω, *displiceo, morosus sum*, δυσηρέστουν: εὐεργετέω, *benefacio*, εὐηργέτουν: δυσαπιστέω, *diffido*, δυσηπίστουν: εὐαγγελίζομαι, *fausta nuncio*, εὐηγγελιζόμην. B

At si post δυς vel ευ non sequatur vocalis aut diphthongus mutabilis, augmentum fiet initio, δυστυχέω, ἐδυστύχουν, *infelix sum*: εὐτυχέω, εὐτύχουν, vel Atticè ηὐτύχουν, *fœlix sum*: δυσχεραίνω, *ægre fero*, ἐδυσχέραινον, *ægre ferebam*.

C

DIALECTI IMPERFECTI.

IONES *formant tertiam singularem à persona secunda addita syllaba* κε, *ablatoque augmento*: ἔτυπτες, verberabas, τύπτεσκε, verberabat. *Quod etiam fit in Aoristo primo & secundo vocis actiuæ*: ἔτυψας, verberasti, τύψασκε, verberauit, ἔτυπες, τύπεσκε. *Porrò in circumflexis & in verbis in* μι, *aliqua mutatione opus est. Nam ex diphthongo circumflexorum tollere oportet vocalem subiunctiuam, & in verbis in*

A *μι, mutanda est vocalis longa in suam breuem,* ἐποίεις, faciebas, ποίεσκε, faciebat, ἐτίθης, ponebas, τίθεσκε, ponebat. *Quæ omnia in subiectis exemplis videre licet.*

Personæ secundæ communes	Tertiæ personæ Ionicæ.
ἔτυπτες	τύπτεσκε.
ἐφίλεις	φίλεσκε.
ἐτίμας	τίμασκε.
ἐδήλους	δήλοσκε.
B ἐτίθης	τίθεσκε.
ἵστης	ἵστασκε.
ἐδίδως	δίδοσκε.
ἐδείκνυς	δείκνυσκε.
ἔτυψας	τύψασκε.
ἔτυπες	τύπεσκε.
ἔθης	θέσκε.
ἔστης	στάσκε.
ἔδως	δόσκε.
ἔδυς	δύσκε.

C

Poetæ verò à secunda persona prædictorum temporum totum singularem in σκον *formant:* ἔτυπτες, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, *& in tertia plurali,* τύπτεσκον, verberabant. *In paßiuo* τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκετο. *Sic in Aoristo primo* τύψασκον, verberaui, τύψασκες, τύψασκε. *In Aoristo secundo,* τύπεσκον, τύπεσκες, τύπεσκε.

Præteritum perfectum.

Sing. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberaui.*

Dual.

Dual. τετύφατον, τετύφατον, *verberastis duo.* A
Plur. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

DE AVGMENTO PRÆTERITI.

SI VERBVM inchoetur à vocali, aut diphthongo, idem est initium perfecti & imperfecti, imo & plusquãperfecti, omniumque Aoristorum cuiusque vocis, indicatiui modi, & denique paulò pòst futuri. ἀνύω, *perficio*, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν; ᾄδω, *cano*, ᾖκα, ᾔκειν. B

IDEM fit in verbis inchoatis à duabus consonantibus, quarum secunda non sit liquida, vel à duplici, nimirum, ζ, ξ, ψ: σπείρω, *sero*, ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ζέω, *ferueo, bullio*, ἔζεον, ἔζεκα.

NAM si verbum inchoetur ab vna consonãte simplici, aut à muta & liquida, tum in præterito iteratur prima cõsonans præsentis. τύπτω, *verbero*, ἔτυπτον, τέτυφα. γράφω, *scribo*, ἔγραφον, γέγραφα. C

EXCEPTIS quibusdam, quæ cùm inchoentur à muta & liquida, modò tamen repetunt consonantem præsentis, modò non repetunt: βλακεύομαι, *torpeo*, βεβλάκευμαι & ἐβλάκευμαι: βλάπτω, *noceo*, βέβλαμμαι

&

A &ἔβλαμμαι, *damno affectus sum*, διαγλύφω, *insculpo*, διαγέγλυπται & διέγλυπται: θλάω, *frango*, τέθλασμαι & ἔθλασμαι.

Verba inchoata à γν aut γρη, non repetunt in præterito primam præsentis, licet inchoentur à muta & liquida: γνόω, γνώσω, ἔγνωκα, *nosco*: γνωρίζω, *notum facio*, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα: γρηγορέω, *vigilo*, ἐγρηγόρηκα. Videtur
B hoc fieri cacophoniæ vitandæ gratia; durum enim esset γέγνωκα.

Verba quæ inchoantur à κτ, πτ, μν, repetunt primam præsentis secundùm communem regulam syllabici augmenti ante mutam & liquidam. Nam licet κτ & aliæ non sint mutæ & liquidæ, faciunt tamen
C apud Poëtas syllabam communem: κτάομαι, *possideo*, κέκτημαι; πτόω, pro quo vtimur, πίπτω, *cado*, πέπτωκα; μνάομαι, *reminiscor*, μέμνημαι.

A N N O T A T.

Invenitvr *tamen à* κτίζομαι, condor, creor, ἔκτισμαι, *&* *à* κτάομαι, ἔκτημαι: κτείνω, occido, *facit* ἔκτακα. *Cæterum verba quædam habent in præterito augmentum temporale & syllabicum*, παροινέω, debacchor,

chor, πεπαρῴνηται: Διαιτέω, *arbiter ſum*, δεδιῃτημένος. A

VERBA quæ ab aſpirata inchoantur, repetunt in præterito perfecto tenuem eius: θύω, *ſacrifico*, ἔθυον, τέθυκα: χρίω, *vngo*, κέχρικα, *vnxi*.

DE AVGMENTO ATTICO. B

ATTICI pro incrementis λε & με vſurpant diphthongum ει: λέγω, *dico*, λέξω, λέλεχα, εἴλεχα: λαμβάνω, λήψω, λέληφα, εἴληφα, *accipio*: μείρομαι, *ſortior*, *partior*, μέμαρμαι, Atticè, εἵμαρμαι. Hinc εἱμαρμένη, *ſors*, *fatum*.

VERBIS quibuſdam in præterito ω vel ῳ habentibus præponunt Attici ε, manente ſpiritu præſentis. ὁράω, *video*, ὥρακα, ἑώρακα. ὠθοῦμαι, *pellor*, ὦσμαι, ἔωσμαι. ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἐώνημαι. οἴγω, *aperio*, ᾦχα, ἔῳχα. Idem fit in imperfecto, ἑώρων, *videbam*, ἐωνούμην, *emebam*, & in Aoriſto primo, ᾦξα, ἀνέῳξα, *aperui*. ὠσάμην, ἐωσάμην, *impuli*. C

ACCIDIT hoc in aliis quoque verbis, εἴκω, *aſsimilo*, præter. medio, οἶκα, ἔοικα. ἔπω,

A *dico*, Aoristo primo, εἶπα, ἔειπα. ἧκα, *miſi*, ἕηκα.

COMMVNI præterito verborum inchoatorum ab α breui, vel ε & ο, præponunt Attici duas priores literas præſentis, ἐρείζω, *contendo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι; ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego*, ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα, *perij*, præteritum medium.

B QVOD ſi præteritum exceſſerit numerum trium ſyllabarum, tũc corripitur tertia ſyllaba hoc modo:

η, ω } vertitur in { ε, ο

ει, ευ } abiiciunt { ε

C οι, ου } abiiciunt ſubiunctiuam.

Breues & ancipites, itemq; longæ poſitione retinentur ſine vlla mutatione, quæ omnia in his exemplis apparent:

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*.
ἐρωτάω, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*.
ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, *vngo*.
ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα, *venio*.
ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα, *præparo*.

ἀκούω

ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*. A

ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego*.

EXCIPITVR ἐρείδω, *firmo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρειδα, ἐρήρεισμαι, vt differat ab ἐρήρικα, præterito verbi ἐρίζω, *contendo*.

IRREGVLARE quoque est ἔδω, *edo*, & ἄγω, *ago*, *duco*, quorum illud ἦκα, ἔδηκα, & interposito δο, ἐδήδοκα, facit: Alterum ἦχα, ἄγηχα, & interiecto ο, ἀγήοχα habet. B

DE PENVLTIMA SYLLABA PRÆTERITI PERFECTI.

PENVLTIMA perfecti, & futuri eadem est, τύψω, τέτυφα.

EXCIPE primò disyllaba quintæ coniugationis, quæ ε futuri mutant in α; στέλλω, *mitto*, στελῶ, ἔσταλκα; σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπαρκα. C

EXCIPE secundò disyllaba vocali aut diphthongo mutabili constantia: ἄγω, *ago*, ἄξω, ἦχα; ᾄδω, *cano*, ᾄσω, ᾖκα.

VOCALEM ε in penultima primæ & secundæ coniugationis mutant Attici in ο: πέμπω, *mitto*, πέπεμφα, πέπομφα; βρέχω, βρέξω, βέβροχα, *rigo*.

A λ & ρ characteristicæ quintæ coniugationis manent in præterito vt in futuro, ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *cano*; σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπαρκα.

μ seruatur quidem, sed adsciscit sibi η euphonię gratia. δέμω, *ædifico*, δεμῶ, δεδέμηκα; νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, *distribuo*. Sic βρέμω, τέμνω, *fremo*, *seco*, τετέμηκα, & syncope, τέτμηκα; Sic

B δέδμηκα pro δεδέμηκα; κάμνω, *laboro*, καμῶ, κεκάμηκα, & κέκμηκα.

Additvr quoq; in nonnullis ad literam ν vocalis η. μένω, μενῶ, *maneo*, μεμένηκα. Interdum conuertitur ν in γ: φαίνω, *ostendo*, *appareo*, φανῶ, πέφαγκα. μολύνω, *maculo*, μολυνῶ, μεμόλυγκα.

C Interdvm omnino abiicitur, idque in verbis disyllabis in εινω, ινω & υνω: κτείνω, *occido*, κτενῶ, ἔκτακα; κρίνω, *iudico*, κρινῶ, κέκρικα; θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *ruo*.

Tertia persona pluralis numeri præteriti perfecti Doricè desinit in αντι: τετύφαντι pro τετύφασι.

Præteritum plusquamperfectum.

Sing. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *verberaueram*.

Dual.

Dual. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. A
Plur. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

FORMATVR à perfecto, mutando α, in ειν. Si perfectum incipiat à consonante, tunc præponitur ε: τέτυφα, ἐτετύφειν, aliàs idem est vtriusque principium: ἤνυκα, *perfeci*, ἠνύκειν. Et hoc intelligendum est de verbis simplicibus. Nam si sit compositum: tunc interiicitur ε inter præpositionem & verbum: συντάττω, B *construo*, συντέταχα, συνετετάχειν. συμβάλλω, *confero*, *coniicio*, συμβέβληκα, συνεβεβλήκειν.

INTERDVM idem habet augmentum ac præteritum, τεθεμελίωτο à θεμελιόομαι, *fundor*, δεδύκει, pro ἐδεδύκει, à δύω, *ingredior*, *subeo*; & hoc non tantùm apud Atticos, sed etiam apud Ionas & Poëtas; C δέδεκτο pro ἐδέδεκτο à δέχομαι, *capio*, *suscipio*.

PRIMA vocalis præteritorum Atticè reduplicatorum, accipit augmentum in plusquam perfecto: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, præteritum medium, ab ἀκούω, *audio*, ὀρώρυχα ὠρωρύχειν, ab ὀρύττω, *fodio*.

A EXCIPE ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα, & ἐλήλυθα.

ILLA verò, ἔολπα, ἔοργα, ἔοικα, augentur in secunda syllaba, ἐώλπειν, *speraueram*, ἐώργειν, *feceram*; ἐῴκειν, *similis fueram, aßimilaueram.*

ANNOTAT.

B DERIVANTVR *hæc verba, primum quidem ab* ἔλπω, *quod est*, spero, *seu* in spem induco, *cuius præteritum medium est Atticè, vel Ionicè*, ἔολπα, *pro* ἦλπα. *Secundum, à verbo* ῥέζω, facio, patro, *præteritum medium est* ἔρροργα, *ablatoq́ vno* ρ, *& facta metathesi*, ἔοργα, *pro* ἔεργα. *Alij tamen simplicius ab* ἔργω *seu* ἐέργω *deducunt. Tertium fit ab* εἴκω, similis sum, asimilo, *cuius præteritum medium Atticum est* ἔοικα.

C

DIALECTI PLVSQVAMPERFECTI.

PRIMA *& tertia persona singularis Atticè exit in* η *sine* ν; ἐτετύφη ἐγώ, verberaueram ego, ἐτετύφη ἐκεῖνος, verberauerat ille. *Hinc* ἐκεχήνη, *Plusquamperfectum medium à* χαίνω, hio: *&* ᾔδη *pro* εἴδειν, scieueram, *ab* εἴδω, *fitq́ hoc imitatione Ionum, qui primam personam plusquamperfecti actiui, & medij per* εα, *& tertiam per* εε *efferunt:* ᾔδεα, scieueram, ᾔδεας, ᾔδεε,

ᾔδεε, *quas Attici, & ipsi quoque Iones, deinceps in η contrahunt.* A

*T*ERTIA *pluralis Atticè finitur in* εσαν, ἐτετύφεσαν, verberauerant; ἐλελοίπεσαν, dereliquerant; ᾔδεσαν, sciuerant; ἀκηκόεσαν, audiuerant.

Aoristus primus.

S. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberaui.*
D. ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν. B

ANNOTAT.

DICIMVS *Aoristus & Aoristum, illud subintelligendo* χρόνος, *hoc subintelligendo tempus, & nihil aliud significat ex vi nominis* χρόνος ἀόριστος, *quàm tempus indefinitum. Respondent Aoristi præteritis Latinorum. Licet enim nonnulli tradant incertam esse significationem, paulóne antè res præterierit an multò, id tamen vix obseruatur ab auctoribus, vt exemplis paßim obuiis ostendi potest. Nam cùm Isocrates principio Panegyrici ait:* πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων εὐεξίας, οὕτω μεγάλων δωρεῶν ἠξίωσαν, *quis hos & alios in eadem periodo sequentes Aoristos, non idem significare dicat, quod præteritum perfectum? & si quis omnes illos Aoristos in præteritum mutet, an aliam orationis significationem efficiet? Probabilius est quod alij dicunt, hæc tem-* C

A *pora vocari Aorista seu indefinita, quòd habeant signifi-
cationem, interdum quidem præteritam, aliquando fu-
turam, nonnunquam præsentem. Præteritam, vt in ex-
emplis allatis: præsentem præcipuè in infinitiuo, vt apud
Isocratem eodem loco, & millies aliâs:* ἐπειδὴ δὲ οἱ λόγοι
τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥσθ' οἷόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν
πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τά τε μεγάλα, ταπεινὰ ποιῆσαι,
καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος περιθεῖναι. *Hîc certè omnes Aori-
sti idem significant quod* ἐξηγεῖσθαι, ποιεῖν, περιθεῖναι.

B EANDEM *notionem habet interdum Aoristus in
indicatiuo: Isocrates ad Demonic.* κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος
ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Pulchritudinem quidē
vel tempus absumit, vel morbus corrumpit, *pro*
ἀναλίσκει, *&* μαραίνει. *Nisi quis dicat esse enallagen. In
Imperatiuo & Subiunctiuo sæpè subit Aoristus vicem fu-
turi,* τύψον, verberato tu, vel verberabis, τυψάτω,
verberato ille, vel verberabit. ἐὰν τύψω, si verbe-
rauero, *quamuis frequenter eiusdem prorsus sit signifi-*
C *cationis cum præsenti* τύψον, verbera, ἐὰν τύψω, si ver-
berem. *Eadem quoque vis & notio vsitatissimè est Ao-
ristis, quæ temporum modi potentialis, permissiui seu con-
cessiui, vt infrà docebimus, maximè cum particula* ἄν. *I-
taque non semper eodem modo latinè reddendus est Aori-
stus, sed videre oportet, quid tota periodi structura & sen-
tentiæ ratio requirat.*

Idem augmentum habet vterque Aori-
stus quod imperfectum: ἔτυπτον, ἔτυψα, ἔτυ-
πον. ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα.

CHA-

CHARACTERISTICA Aoristi primi eadem est quæ futuri, à quo etiam formatur, conuerso ω in α, & præposito augmento, τύψω, ἔτυψα. A

EXCIPE primò ἔπω, εἶπα, *dico*; ἐνέγκω, *fero*, ἤνεγκα; τίθημι, *pono*, ἔθηκα; δίδωμι, *do*, ἔδωκα; ἵημι, *mitto*, ἧκα.

EXCIPE secundò hæc verba: χέω, *fundo*, ἔχεα, vel ἔχευα; καίω, *vro*, vel κάω, ἔκηα; σεύω, *moueo*, ἔσευα; ἀλεύω, *vito*, ἤλευα; quæ in α purum exeunt, sublata futuri consonante, χεύσω, καύσω, quamuis reperiatur quoq; Aoristus, ἔχευσα & ἔκαυσα. B

PENVLTIMA Aoristi primi eadem est quæ futuri, semperque natura aut positione longa. παίω, *offendo*, ἔπαισα; λέγω, ἔλεξα, *dico*. C

IN TERTIA tamen coniugatione, itemq; in quarta & sexta, modò breuis, modò longa est penultima: φράζω, *dico, loquor*, φράσω, ἔφρασα; κυλίω, *voluo, voluto*, κυλίσω, ἐκύλισα; τελέω, τελέσω, ἐτέλεσα, *finio*, γελάω, γελάσω, ἐγέλασα, *rideo*, ἀνύτω, *perficio*, ἀνύσω, ἤνυσα.

A Poetæ carmini seruientes, sæpè geminant σ, ἐτέλεσσαν, ἐγέλασσαν.

In Qvinta coniugatione, quæ penultimam futuri breuem habet, sic producenda est eadem penultima in Aoristo.

A futuri mutatur in η, si in præsenti α simplex fuerit: ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.

Si in præsenti fuerit αι, tunc α futuri
B Atticè mutatur in η; communiter verò retinetur: *μιαίνω, maculo, μιανῶ, ἐμίηνα*, Atticè, communiter ἐμίανα; φαίνω, *appareo, ostendo*, φανῶ, ἔφηνα, ἔφανα. Est autem hîc α longum, quod in futuro fuerat breue.

Ex ε futuri facienda est diphthongus addito iota, σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, *sero*; στέλλω,
C *mitto*, στελῶ, ἔστειλα. ι & υ in futuro breues, hîc ferè habentur longæ, κρίνω, *iudico*, κρινῶ, ἔκρινα; ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *impello*.

Aoristus secundus.

S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
D. ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Fit hic Aoristus ab imperfecto, cuius etiam augmentum habet.

TERTIA pluralis eſt æqualis primæ A
ſingulari.

PENVLTIMA breuis eſt, ac fermè vna ex ancipitibus, *α, ι, υ.*

η & *ω* præſentis & imperfecti mutantur in *α*: λήβω, inuſitatum, ἔληβον, Aoriſto ſecundo, ἔλαβον, *accepi*; τρώγω, *comedo*, ἔτρωγον, ἔτραγον, *comedi*.

αι, αυ & *ου* abiiciunt ſubiunctiuam: καίω, B
vro, ἔκαον. παύω, *ſedo*, ἔπαον. ἀκούω, *audio*, ἤκοον. *ει, ευ*, abiiciunt præpoſitiuam ε. λείπω, *relinquo*, ἔλιπον. φεύγω, *fugio*, ἔφυγον.

DISYLLABA quintæ coniugationis mutant ε & ει in α, σπείρω, ἔσπαρον, *ſero*; δέρω, *excorio*, ἔδαρον; στέλλω, ἔσταλον, *mitto*. τέμνω, *ſcindo*, ἔταμον & ἔτεμον. Idem quoque in aliarum C
coniugationum verbis diſyllabis contingit, pręcipuè ſi habent liquidam ante ε. τρέπω, *verto*, ἔτραπον; τρέφω, ἔτραφον, *nutrio*. κλέπτω, ἔκλαπον, *furor*.

HÆC tamen tria, λέγω, *dico*; φλέγω, *vro*; βλέπω, *video*; non mutant ε in *α*.

TRISYLLABA quintæ abiiciunt iota ex *ει*, ὀφείλω, *debeo*, ὤφελον; ἐγείρω, *excito*, ἤγερον. Si penultima præſentis & imperfe-

A cti longa ſit poſitione, abiicitur litera illa, quæ non eſt characteriſtica: *κάμνω, laboro, ἔκαμον. τίκτω, pario, ἔτεκον,* quaſi à *τέκω. ἀγγέλλω, nuncio, ἤγγελον.*

PENVLTIMAM in hoc Aoriſto longam habent multa diſyllaba, eò quòd in eandem ſyllabam cadat augmentum temporale, vel litera longa loco augmenti: *ᾄδω, cano, ᾖδον: ἕλκω, traho, εἷλκον;*
B *ἕλω, capio, εἷλον; ἕπω, dico, εἶπον; ἔχω, habeo, εἶχον; ἥκω, venio, ἧκον; ἄγω, ago, duco, ἦγον;* & Atticè *ἤγαγον; εἴδω, video, εἶδον.* Nam *ἴδον* poëticum eſt, licet aliis quoque ſcriptoribus vſitatum; *ἐλεύθω, ἦλθον, venio.* per ſyncopen, pro *ἤλυθον.*

INVENITVR etiam triſyllabi Aoriſti
C penultima longa: *ἐνέγκω, ἤνεγκον, fero; πέρθω, deuaſto, ἔπαρθον; δέρκω, ἔδαρκον, video,* & metatheſi, *ἔπραθον, ἔδρακον.*

LONGAM quoque habent penultimam multa circumflexa primæ & ſecundæ coniugationis, ſiue duarum, ſiue plurium ſyllabarum. *σχέω, ἔσχον, habui; εὑρέω, εὗρον, inuenio; βλαστέω, ἔβλαστον, germino; δουπέω, ſono, ἔδουπον; ὀλισθέω, cado, ὤλισθον; σπάω.*

ἔσπον, *vello*, *traho*. Nihil enim in his mutatur propter Aoristum. A

DE CHARACTERISTICA AORISTI SECVNDI.

CHARACTERISTICA eadem est huius Aoristi, præsentis, & imperfecti, loquendo de characteristica, quæ sit consonans, τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον. B

EXCIPITVR primò, βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον, κρύπτω, *abscondo*, ἔκρυβον, καλύπτω, *tego*, ἐκάλυβον, per β. & βάπτω, *tingo*, ἔβαφον, θάπτω, *sepelio*, ἔταφον, σκάπτω, *fodio*, ἔσκαφον, ῥάπτω, *suo*, ἔῤῥαφον.

EXCIPIVNTVR secundò verba quartæ coniugationis, quorum futurum habet characteristicam ξ, habent enim characteristicam γ: quorum verò futurum habet σ, characteristicam habent δ. ὀρύττω, *fodio*, ὀρύξω, ὤρυγον: φράζω, *loquor*, φράσω, ἔφραδον. C

ANNOTAT.

DESINENTIA *in* ϰω *vel* ευω *ferè carent Aoristo secundo. Non enim dicimus à* παιδεύω, ἐπαίδυον, instituo.

A Nec à βασιλεύω, regno, ἐβασίλυον, nec à κρέω, pulso, ἔκροον. A verbo tamen ἀκέω vsurpatur ἤκοον, sed magis apud Poëtas, quàm Oratores, qui Aoristum primum ἤκουσα frequentant. Et quamuis in quarta coniugatione à quolibet verbo formari possint Aoristi secundi, non omnes tamen vsitati sunt. Quis enim audiuit vnquam ἐφρόντιδον, à φροντίζω, curo, aut ἐβάδιδον, à βαδίζω, vado, aut ἐφύλαγον, à φυλάττω, custodio, caueo? Idem autem significat Aoristus secundus, quod primus, neque necessitatis, sed
B copiæ causa inuentus & vsurpatus est à Græcis.

DIALECTI AORISTI SECVNDI.

TERTIAM personam pluralem faciunt Bœoti in imperfecto, & in vtroque Aoristo parem syllabis, primæ pluralis numeri: ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. Hinc illa: εἴδοσαν, sciue-
C runt: ἤλθοσαν, venerunt: ἐμάθοσαν, didicerunt: pro εἶδον, ἦλθον, ἔμαθον.

SOLENT etiam Iones & Poëtæ secundo Aoristo & hic & in aliis modis, sæpe præponere augmentum præteriti: κέκαδον, pro ἔχαδον, à verbo χάζω, cōtineo, mutatione τοῦ χ in κ, hinc Aoristus secundus participij κεκαδὼν pro καδὼν, & medius, κεκαδόμην, pro ἐκαδόμην: κεκάμω pro κάμω, Aoristus secūdus subiunctiui, à κάμνω. τεταγὼν pro ταγὼν, à themate τάζω, quod est λαμβάνω, accipio, apprehendo, vt annotat Eustathius in illud Iliad. 1.

Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. A
Deiecit me de cœlo pede apprehensum.
Similia multa exempla paßim occurrunt apud Poëtas.

Futurum primum.

S. τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo.*
D. τύψετον, τύψετον.
P. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

FIT à præsenti mutata characteriſtica præſentis in characteriſticam futuri, λέγω, λέξω, *dico*: ᾄδω, ᾄσω, *cano*. B

PENVLTIMA futuri eadem eſt quæ præſentis, λέγω, λέξω.

EXCIPE verba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, abiiciendo vel poſteriorem conſonantem, vel vocalem ſubiunctiuam ex diphthongo, στέλλω, *mitto*, στελῶ: σπείρω, σπερῶ, *ſemino*. C

EXCIPE ſecundò verba contracta, φιλέω, *amo*, φιλήσω. τιμάω, τιμήσω, *honoro*. δηλόω, *manifeſto*, δηλώσω. Quamuis quædam conueniant cum præſenti, πονέω, *laboro*, πονέσω: γελάω, γελάσω, *rideo*: ὀμόω, *iuro* ὀμόσω.

EXCIPE tertiò Barytona nonnulla, quæ futurum à circumflexis mutuantur:

θέλω,

A *θέλω, volo, θελήσω: ὀφείλω, debeo, ὀφειλήσω: αὔξω, augeo, αὐξήσω: ἕψω, ἑψήσω, coquo, concoquo: ἀλέξω, arceo, ἀλεξήσω.* Sic *βούλομαι, volo, βουλήσομαι: οἴομαι, puto, οἰήσομαι*, quaſi à *θελέω, ὀφειλέω, αὐξέω.*

EXCIPE quartò *πλέω, nauigo: ῥέω, fluo: πνέω, ſpiro: νέω, annuo: χέω, fundo*: quorum futurum exit in *ευσω: πλεύσω, ῥεύσω, πνεύσω,*
B *νεύσω* & *νήσω, χεύσω.* Sic *κλάω, fleo, κλαύσω: καίω, vro*, vel *κάω, καύσω.*

TRIA quoque futura non retinent literam aut ſpiritum præſentis, *τρέφω, nutrio, θρέψω, τρέχω, curro, θρέξω; ἔχω, ἕξω, habeo*, ad differentiam aduerbij *ἔξω, extra.*

DE DIALECTIS
C
FVTVRI.

ATTICI *futurum polyſyllabum quartæ coniugationis in ισω circumflectunt, ſublato σ: νομίζω,* puto, *νομίσω, νομιῶ: βαδίζομαι,* vado, *βαδίσομαι, βαδιοῦμαι. Hinc primum futurum medium horum verborum ſemper circumflectitur νομιοῦμαι.*

DORICE verba quartæ coniugationis in ζω exeunt in σδω: κωμάσδω pro κωμάζω, laſciuio, *συρίσδω pro συρίζω,* ſibilo, fiſtula cano.

Futurum in σω non tantùm horum verborum, ſed

aliorum itidem mutant Dores in ξω, βαδίζω, βαδίσω, βαδιξῶ. κλείω, claudo, κλείσω, κλαξῶ *&* κλασῶ. A
Circumflectunt enim futurum primum Dores in omnibus personis & numeris, τυψῶ, τυψεῖς, τυψεῖ, τυψεῖτον.

*Æ*OLES *futurum quintæ coniugationis verborum in* ρω *efferunt per* σω, ὄρω, concito, *futurum* ὀρῶ, *Æolicè*, ὄρσω. σπείρω, sero, σπερῶ, σπέρσω, *retracto accentu.*

*I*N *futuro sextæ coniugationis sæpe abiiciunt poëtæ* σ, δήω, δήεις, inueniam, δήομεν, inueniemus, *pro* δήσω, δήσεις, δήσομεν, ἀ δήω. *sic* ἔδηα *pro* ἔδησα, inueni. B
Reperitur etiam κλείω, laudabo, *pro* κλείσω, *&* κέω *seu* κείω, cubabo, *pro* κέσω, ἀ κέω, *&* κέων, *pro* κέσων, cubiturus.

Futurum secundum.

Sing. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
Dual. τυπεῖτον, τυπεῖτον.
Plur. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. C

IDEM significat quod futurum primum, fitque ab Aoristo secundo, mutato ον in ῶ circumflexum, augmentoque abiecto.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τύπτε, τυπτέτω, *verbera, verberet.*

D. τύ-

A D. τύπτετον, τυπτέτων.
P. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

ANNOTAT.

ET HVIVS *& reliquorum omnium modorum tempora formantur à temporibus indicatiui, exigua mutatione facta, vt quiuis per se deprehendere poterit.* τύπτε à τύπτω: τέτυφε à τέτυφα: τύψον à τύψω.

B TERTIAS *plurales Imperatiui faciunt Attici similes genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis,* τυπτόντων *pro* τυπτέτωσαν: τυψάντων *pro* τυψάτωσαν: τετυφότων *pro* τετυφέτωσαν. *Hinc historiola illa apud Laërtium in Socrate: Nam in iudicio Socratis aiunt,* τῶν πλάτωνα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ εἰπεῖν, Νεώτατος ὢν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβάντων, τοὺς δικαστὰς ἐκβοῆσαι, καταβάντων, τουτέστι, κατάβηθι: Descende.

C SVNT *qui putent subaudiri verbum* ἔστωσαν, *hoc sensu,* ἔστωσαν τῶν τυπτόντων *vel* τυψάντων, sint ex verberantibus, *id est,* τυπτέτωσαν, verberent.

Præteritum perfectum, & plusquam perfectum.

S. τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris.*
D. τετύφετον, τετυφέτων.
P. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψον, τυψάτω, *verberato tu vel verberabis.*

D. τύψα-

D. τύψατον, τυψάτων. A
P. τύψατε, τυψάτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπε, τυπέτω, *verberato tu, vel verberabis.*
D. τύπετον, τυπέτων.
P. τύπετε, τυπέτωσαν.

PRÆTERITVM perfectum vbiq; seruat suum augmentum, siue syllabicum siue temporale, Aoristi illud amittunt extra indicatiuum, excepto verbo εἶπον, de quo suprà dictum est. B

AORISTVS secundus vltimam habet grauem, τύπε, sed acuuntur, ἐλθέ, *veni*: εὑρέ, *inueni*: εἰπέ, *dic*. sic Atticè, λαβέ, *cape*; ἰδέ, *vide*: Communiter, λάβε, ἴδε.

IMPERATIVVS caret vtroq; futuro, vt & subiunctiuus. Vtriusque vicem subeunt Aoristi, qui tamen præsentis quoque significationem & hîc & in subiunctiuo admittunt. C

ANNOTAT.

IMPERATIVVM apud Latinos carere præterito doctè ostendit ex Varrone Emmanuel lib. 1. suæ Grammat. vbi de prima verborum Coniugatione agit. Quærat autem meritò quis, cùm Latini naturam & rationem

imitati

A imitati, præteritum ab Imperatiuo excluserint; (Nemo enim præteritum vel agendum vel cauendum imperat) cur Græci præteritum imperatiuo tribuerint, non tantùm in actiua, verùm etiam in paßiua voce. Respondeo huius rei eandem reddi posse causam, quam reddimus cùm quæritur, cur Græci duplices Aoristos & duplex futurum habeant: Dicimus enim non diuersitatem significationis, sed copiam idem pluribus quoque modis efferendi causam esse. Ita planè hic τέτυφε, & quodcunque aliud præteritum
B actiuum imperatiui, idem omnino significat, quod vel præsens vel futurum. τέτυφε, verbera vel verberato tu. Neque præteritam significationem feceris, licet τέτυφε per verbum verberaueris, interpretere. Nam & hoc futurum est, non præteritum, quamuis cum respectu ad præteritum, sensus enim est, verberaueris, id est, fac, vt futuro tempore verum sit dicere, te verberasse. De significatione præteriti perfecti paßiui imperatiui modi, dicemus suo loco.
C

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, utinam verberarem.

D. τύπτοιτον, τυπτοίτην, utinam verberaretis vos duo.

P. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Perfe-

Perfectum & plusquamperfectum. A

S. εἴθε τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *vtinam verberauerim, vel verberauissem.*

D. τετύφοιτον, τετυφοίτην.

P. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

ANNOTAT.

PRAETERITVM *perfectum & plusquam perfectum optatiui plerique coniungunt apud Latinos Græcorum imitatione: Noster autem Emmanuel lib. 1. Grammat. qua parte de prima coniugatione agit, rectè disiungit hæc duo tempora, vt perfectum sit;* vtinam amauerim; *plusquamperfectum,* vtinam amauissem. *Hinc cum eadem vox Græca* τετύφοιμι, *vtrumq; tempus significet, per vtrumq; latinè reddenda est.* B

Aoristus primus.

S. εἴθε τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *vtinam verberauerim.* C

D. τύψαιτον, τυψαίτην.

P. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τύποιμι, τύποις, τ[illegible], *vtinam verberauerim.*

D. τύποιτον, τυποίτην.

P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

A *Futurum primum.*

S. εἴθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *utinam verberē.*

D. τύψοιτον, τυψοίτην.

P. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

D. τυποῖτον, τυποίτην.

B P. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

SICVT Latini suo optatiuo aduerbium optandi *utinam*, præponunt; sic & Græci suo aduerbium εἴθε.

IN PRIMO Aoristo penultima est αι. In reliquis temporibus est οι. Futurum secundum circumflectitur, vt à secundo Aoristo differat.

C *Aoristus Aeolicus.*

S. εἴθε τύψεια, τύψειας, τύψειε, *utinam verberauerim.*

D. τυψείατον, τυψειάτην.

P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Vsitatissimus est hic Aoristus apud omnes scriptores tam Poëtas, quàm Oratores, maximè in secunda & tertia singulari, & in tertia plurali.

CON-

CONIVNCTIVVS. A

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *si verberem.*
D. τύπτητον, τύπτητον.
P. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Inflexioni subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐάν.

OMNIA tempora pluralis numeri pro ωσι faciunt Doricè ωντι, τύπτωντι, τετύφωντι. B

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberauerim vel verberauissem.*
D. τετύφητον, τετύφητον.
P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aoristus primus.

S. ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *si verberauero.* C
D. τύψητον, τύψητον.
P. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ.
D. τύπητον, τύπητον.
P. τύπωμεν, τύπητε τύπωσι.

IN secunda & tertia singulari omnium temporum est ῃ diphthongus impropria.

A In duali & plurali est tantùm vocalis η. In prima & tertia plurali est ω.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τύπτειν, *verberare.*

Perfectum & plusquamperfectum, τετυφέναι, *verberasse.*

Aoristus primus, τύψαι, *verberasse.*

Aoristus secundus, τυπεῖν, *idem.*

B *Futurum primum*, τύψειν, *verberaturum esse.*

Futurum secundum, τυπεῖν, *idem.*

ANNOTAT.

GERVNDIIS *& supinis carent Græci. Eorum loco vtuntur verbis infinitiui modi, interdum cum præpositione & articulo, interdum sine his:* πορεύομαι δειπνεῖν, πονεῖν, vado cænare, laborare, *seu* cænatum, laboratum; πορεύομαι πρὸς τὸ δειπνεῖν, eo cænatum. ἐν
C τῷ δειπνεῖν, in cænando *vel* inter cænandum. χρόνος τοῦ δειπνεῖν, tempus cænandi. *Cùm ergo tot modis Latinorum gerundia & supina exprimere poßint Græci, non difficulter carent gerundiis & supinis.*

DIALECTI INFINITIVI.

INFINITIVI *Doricè*, τύπτεν, τύψεν, τυπέν. *Doricè item & Æolicè* τύπτω, τύψω, *vel per* η. *Nam apud Theocritum legitur*, κοσμῆν, καθεύδην.

ÆOLIS *quoque verba in αν vel ουν, per αις & οις, efferunt; γελαῖς, ridere, pro γελᾷν; πεινᾷς, esurire, pro πεινᾷν; ὑψοῖς, eleuare, pro ὑψοῦν; ὀρθοῖς, corrigere, pro ὀρθοῦν. Iones Aoristo & futuro secundo in εῖν interserunt ε, τυπέειν pro τυπεῖν, βαλέειν pro βαλεῖν.* A

EX INFINITIVIS *in* ειν, ουν, ναι *desinentibus formant Attici & Dores sequentes terminationes.*

Communiter	*Atttice. Dorice.*	*Ionice.*
τύπτειν,	τυπτέμεναι,	τυπτέμεν.
τύψειν,	τυψέμεναι,	τυψέμεν.
τετυφέναι,	τετυφέμεναι,	τετυφέμεν.
τετυπέναι,	τετυπέμεναι,	τετυπέμεν.
τυπεῖν,	τυπέμεναι,	τυπέμεν.
τυφθῆναι,	τυφθήμεναι,	τυφθῆμεν.
τυπῆναι,	τυπήμεναι,	τυπῆμεν.
δηλοῦν,	δηλόμεναι,	δηλόμεν.
τιθέναι,	τιθέμεναι,	τιθέμεν.
θεῖναι,	θέμεναι,	θέμεν.
ἱστάναι,	ἱστάμεναι,	ἱστάμεν.
στῆναι,	στήμεναι,	στῆμεν.
διδόναι,	διδόμεναι,	διδόμεν.
δοῦναι,	δόμεναι,	δόμεν.
εἶναι,	ἔμεναι & ἔμμεναι,	ἔμεν.

B C

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, *verberans.*

A ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, *qui verberauit, vel verberauerat.*
ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Aoristus secundus.

B ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, *qui verberauit.*
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος, *idem.*
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Futurum primum.

C ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, *verberaturus.*
ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Futurum secundum.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, *idem.*
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

AORISTVS secundus acuitur, τυπών, secundum futurum circumflectitur, τυπῶν.

Participia masculina & neutra pertinēt ad quintam, fœminina ad secundam declinationem simplicium. A

QVOMODO PARTICIPIA ACTIVA LATINE sint reddenda.

Omne *tempus apud Græcos suum habet participium, non item apud Latinos. Hinc multa non nisi periphrasi adhibita, latinè exprimere possumus. Licet enim præsens & imperfectum,* ὁ τύπτων, *rectè interpretemur per præsens latinum,* verberans, *quod itidem imperfecti significationem habet: & similiter futurum primum & secundum, per futurum latinum, tamen præteritum & Aoristos necessariò circumloqui debemus:* ὁ τετυφὼς, ὁ τύψας, ὁ τυπὼν, qui verberaui, vel qui verberasti, vel qui verberauit, *per omnes casus & personas, prout locus & sententiæ ratio exigit.* B C

Interdvm *substituitur nomen:* ὁ τετυφὼς, *percussor, verberator. Interdum & quidem frequenter & eleganter, per participium passiuum vim Aoristi & præteriti exprimimus,* τύψας λίθον εὗρον τὸ πῦρ, percusso lapide inueni ignem, *vel* cùm lapidem percussi, *vel* cùm percussissem lapidem, *vel alio simili modo.*

Qvorvndam *significationem ad verbum reddimus per participia præterita verborum deponentium vel*

A *communium*, ὁ κλέψας, ὁ κεκλοφὼς, furatus: λαλήσας, λελαληκὼς, locutus.

INTERPRETANTVR *nonnulli præteritum & Aoristos per præsens latinum; hoc licet nonnunquam fieri poßit, haud tamen semper est licitum, cùm vt sunt à præsenti distincta tempora, ita aliquando quoque distinctas significationes habeant. Est autem participiorum creber vsus apud Græcos, & quod nos non nisi longis verborum ambagibus significamus, illud ipsi breuiter et eleganter*

B *per participium efferunt.*

DIALECTOS *porro easdem admittunt participia quas declinationes, quibus declinantur. Et præterea Dores & Æoles pro* τύψας, τύψαις *dicunt.*

INDICATIVI VERBI PASSIVI PRÆSENS.

S. τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται, *verberor.*

C D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.

P. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

SECVNDA persona passiui præsentis & futuri desinit in η, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ.

EXCIPE primò, βούλομαι, βούλει, *volo:* οἴομαι, οἴει, *puto:* ὄψομαι, ὄψει, *videbo*, ab ὄπτομαι, quæ secundam personam in ει habent more Attico.

EXCI-

EXCIPE secundò verba nonnulla Barytona, quæ in præsenti vel futuro habent terminationem præteriti perfecti in σαι, καυχάομαι, καυχῶμαι, *glorior*, καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ. ὀδυνάομαι, ὀδυνάεσαι, ὀδυνᾶσαι, *cruciaris*, apud Æschylum, & in futuro φάγομαι, φάγεσαι, *comedes*, pro φάγῃ.

DE DIALECTIS.

SECVNDA persona singularis Ionicè exit in εαι, τύπτεαι, τυφθήσεαι, τυπήσεαι, τετύψεαι, *formant enim Iones secundam personam à tertia, ablato* τ, τύπτεται, τύπτεαι: τυφθήσεται, τυφθήσεαι.

PRIMA pluralis Ionicè finitur in μεσθα, τυπτόμεσθα, *idq́ non tantùm in præsenti, sed in omnibus temporibus in* μεσθα: *Æolicè in* μεσθε *vel* μεσθεν, τυπτόμεσθε *vel* τυπτόμεσθεν.

Imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *verberabar.*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

DIALECTI.

SECVNDA persona Ionicè in εο *desinit, à tertia* ἐτύπτετο, *ablato* τ, ἐτύπτεο.

A *Præteritum perfectum.*

S. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum vel fui.*

D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.

P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Fit ab actiuo extrema syllaba aut litera in μαι conuersa.

Secunda persona exit in σαι, actu scilicet aut potestate. Actu, vt κέκριμαι, *iudicatus sum*, κέκρισαι, *iudicatus es.*

B

Potestate & valore, vt τέτυψαι, λέλεξαι. Nam ψ & ξ valent etiam σ.

Excipitur præteritum μέμνημαι, *memini*, quod in secunda persona habet terminationem præsentis μέμνῃ. Licet etiam legatur μέμνησαι. Tertia persona exit in ται.

C

DE FORMATIONE PRAETERITI PRIMAE CONIVGATIONIS.

In prima coniugatione mutatur φα actiui in μμαι, τέτυφα, τέτυμμαι: γέγραφα, γέγραμμαι.

In secunda & tertia singulari est π tenuis actu vel potestate. Actu, τέτυπται, potestate, τέτυψαι. Nam ψ, valet πσ.

Secvn-

SECVNDA & tertia dualis & ſecunda A
pluralis, fiunt in omni coniugatione Barytona, à tertia ſingulari mutatis tenuibus in aſpiratas, & αι in ον vel ε, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

TERTIAM pluralem circumloquimur per participium præteriti, & verbum ſubſtantiuum εἰμὶ, quoties tertia ſingularis non deſinit in ται purum, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί. Cùm verò ται purum fuerit, B
tunc fit tertia pluralis ſine circumlocutione interponendo ν, ante ται, νενέμηται, νενέμλωται, *diſtributi ſunt*: κέκριται, κέκρινται, *iudicati ſunt*.

DIALECTI PRÆTERITI.

EX TERTIIS ſingularibus formant Iones tertias C
plurales poſito ante ται vocali α, & præcedentem tenuem mutando in aſpiratam.

τέτυπται,	τετύφαται	verberati ſunt.
λέλεκται,	λελέχαται.	dicti ſunt.
τέτακται,	τετάχαται,	ordinati ſunt.

IN TERTIA & quarta coniugatione mutatur σ in characteriſticã præteriti medij, πέπληςαι, ἀ πλήθω, πεπλήθαται, impleti ſunt: πέφραςαι ἀ φράζω, πεφράδαται, locuti ſunt, ἧςαι *ab* ᾄδω, ἥδαται, cantati ſunt.

In

A *IN quinta coniugatione tantùm interponitur α re-liquis omnibus integris.*

ἔψαλται, ἐψάλαται, cantati ſunt.

ἔσπαρται, ἐσπάρεαται, ſati ſunt.

ἔφθαρται, ἐφθάρεαται à φθείρω, corrupti ſunt.

IN ſexta coniugatione ponitur α ante ται purum, & longa corripitur.

πεφίληται, πεφιλέαται, amati ſunt.

δεδήλωται, δεδηλόαται, manifeſtati ſunt.

B τέθειται, τεθέαται, poſiti ſunt.

Si verò ſit anceps, hoc ipſo cenſebitur breuis.

εἴρυται, εἰρύαται, tracti ſunt.

κέκλιται, κεκλίαται, reclinati ſunt.

QVÆDAM *tamen vocalem longam vel diph-thongum retinent,* δεδαίαται, diuiſi ſunt, βεβλήαται, iacti ſunt. *Et in pluſquamperfecto,* βεβλήατο; κεχολώ-ατο, irati ſunt.

C *EXEMPLVM PRAETERITI PASSIVI SECVNDAE Coniugationis.*

S. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus ſum.*

D. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.

P. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

FORMATVR à voce actiua, mutando χα in γμαι, λέλεχα, λέλεγμαι.

DISYLLABA primæ & ſecundæ con-iuga-

iugationis, quæ in Attico præterito mutant ε in ο, hic repetunt suum ε. κλέπτω, *furor*, κέκλοφα, κέκλεμμαι, inuenitur etiam κέκλαμμαι, *furto ablatus sum*. A

QVÆ ρε habent cum aliqua consonante, vertunt ε in α. στρέφω, *verto*, ἔστρεφα, ἔστραμμαι, *versus sum*: τρέφω, τέθραμμαι, *nutritus sum*. sed βρέχω, *rigo*, βέβρεχα, βεβρεγμένος, *rigatus*.

B

EXEMPLVM TERTIAE CONIVGATIONIS.

S. πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *persuasus sum*.
D. πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
P. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

FORMATVR à πείθω, πέπεικα, *persuadeo*, κα vertendo in μαι, & interposito σ. C

EXEMPLA QVARTAE CONIVGATIONIS.

S. ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum*.
D. ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
P. ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.
S. πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *dictus sum*.
D. πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.

A P. πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Sicvt in actiua voce quædam verba huius coniugationis sequuntur secũdam, quædam verò tertiam, ita etiam in voce passiua.

EXEMPLA QVINTAE CONIVGATIONIS.

B S. ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται, *cantatus sum.*
D. ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον.
P. ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.
S. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται, *satus sum*, à σπείρω.
D. ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.
P. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Vt in actiuo præterito, ita & hîc seruan-
C tur immutabiles λ & ρ. Quæ verò in actiuo η adsciscunt ad ν, aut illud omnino abiiciunt, hîc idem faciunt, vt in his exemplis vides.

S. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, à νέμω, *distribuo.*
D. νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.
P. νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τετέμημαι, à τέμνω, *seco*: βεβρέμημαι, à βρέμω, *fremo*: δεδέμημαι à δέμω, *ædifico.*

S. κέκελ-

S. κέκεϱμαι, κέκεϱσαι, κέκεϱται, à κείνω, *iudico.* A
D. κεκεϱμεθον, κέκεϱσθον, κέκεϱσθον.
P. κεκεϱμεθα, κέκεϱσθε, κέκεϱνται.

SIC ἔκταμαι, ἔκτασαι, *interfectus sum*, à κτείνω: τέθυμαι, τέθυσαι, à θύνω, *feror impetu*, quæ ν præſentis abiiciunt.

Interſeritur autem σ in ſecunda & tertia duali & ſecunda plurali, cùm tertia ſingularis deſinit in ται purum. B

QVORVM actiuum exit in γκα illa formant paſſiuum in μμαι, φαίνω, *oſtendo, appareo*, πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. Attici hæc pręterita formant per σμαι, μιαίνω, *maculo*, μεμίαγκα, μεμίασμαι: μολύνω, *cõtamino*, μεμόλυσμαι, πέφασμαι. Hinc φάσμα, *ſpectrum.*

EXEMPLA SEXTAE CONIVGATIONIS. C

S. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται, *auditus ſum.*
D. ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
P. ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

S. τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
D. τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
P. τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Coniuga-

A Coniugatio hæc interdum habet σ in singulari, interdum non habet, vt patet in allatis exemplis: quæ autem id habeant, quæ non, vſus te docebit.

Præteritum plusquamperfectum.

S. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus eram vel fueram.*

B D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.

P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

TERTIA pluralis exit in ντο, ſi ſingularis deſinat in το purum, vt ſupra de præterito diximus: ἐκέκριτο, ἐκέκριντο, *iudicati erant:* ἐτετόξευτο, ἐτετόξευντο, *iaculis petiti ſunt*, à τοξεύω, *iaculor.*

C DIALECTI PLVSQVAMPERFECTI.

EODEM *modo formant Iones & Poëtæ in hoc tempore tertias plurales, quo ſupra in præterito:* βεβλήατο *ſeu* ἐβεβλήατο, à βάλλω, iacio: κεχολώατο, irati ſunt, à χολόω, iraſcor.

Aoriſtus primus.

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus ſum:*

D. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.

P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

FOR-

FORMATVR à tertia persona singulari præteriti passiui mutatis αι in ην, & tenuibus in aspiratas, assumptoque imperfecti augmento, τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην; πέπεισται, ἐπείσθην. Nam σ præteriti hic quoque seruatur. A

EXCIPE ἐσώθην, *seruatus sum*, à σέσωσται, σώζομαι, *seruor*.

AT in his duobus, ἐμνήσθην, *recordatus sum*. ἐῤῥώσθην, *conualui, confirmatus sum*, adsciscitur σ, cum in præterito, μέμνηται, ἔῤῥωται, non inueniatur, ἐγνώσθην, *cognitus sum*, regulariter fit à γνόω, γνώσω, ἔγνωκα, ἔγνωσμαι. Sic ἐδυνάσθην seu ἠδυνάσθην, *potui, valui*, à δυνάζω, ἐδυνήθην verò seu ἠδυνήθην, à δυνάω, δυνήσω. B

PENVLTIMA huius temporis eadem est cum perfecto ἐτύφθην. C

EXCIPE εὕρημαι, εὑρέθην, *inuentus sum*: ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην, *laudatus sum*, ab ἐπαινέω. Et αἱρέομαι, *eligo, tollo*, cum compositis, καθῄρημαι, καθῃρέθην, *destructus sum*: ἀφῄρημαι, ἀφῃρέθην, *ablatus sum*. sic ἐῤῥέθην & ἐῤῥήθην, *dictus sum*, ab εἴῤῥημαι, ab inusitato ῥέω, *dico*. Excipitur etiam ἐτέθην à perfecto, τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.

A Hic quoq; illa quæ in præterito ε verterant in α, suum ε repetunt, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην, *versus sum*, à στρέφω: τέθραμμαι, ἐθρέφθην, *nutritus sum*, à τρέφω.

ANNOTAT.

Aoristi prædicti formari possunt sine exceptione à verbis in μι, *vt* εὑρέθην, *ab* εὕρημι, *præteritum* εὕρεμαι. *sic* ἐπῃνέθην, *ab* ἐπαίνημι, ἐπῄνεμαι, ἐπῄνεται, *licet hoc*
B *ipsum etiam sit præteritum paßiuum circumflexum, cùm* αἰνέω, αἰνήσω, *&* αἰνέσω, *habeat in futuro. sic* ἐχέθην, habitus sum, *ab* ἔχεμαι, ἔχεσαι, ἔχεται.

DIALECTI AORISTI PRIMI.

Tertia *pluralis Bœoticè & Æolicè*, ἔτυφθεν, *& in Aoristo secundo*, ἔτυπεν.

C *Verba in* νω, *quæ in præterito abiiciebant* ν, *hic illud poëticè recipiunt*, ἐκλίνθην, ἐκρίνθην, *pro* ἐκλίθην, ἐκρίθην, à κλίνω, inclino, *&* κρίνω, iudico, *sic in participio* ὁ κρινθεὶς, iudicatus. *Et à* πνύω, spiro, *quamuis nō desinat in* νω, *fit* ἐπνύνθην. *& sine augmento* πνύνθην, πνύνθης.

Aoristus secundus.

S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, *verberatus fui.*

D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην.

P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

FORMATVR ab actiuo mutato ου in ην, ἔτυπον, ἐτύπην: ἔλεγον, ἐλέγην, *dictus sum.* A

Futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται, *verberabor.*

D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.

P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

FORMATVR à primo Aoristo ablato augmento, ἐτύφθην, τυφθήσομαι: ἐλέχθην, λεχθήσομαι, *dicar:* ὠρύχθην, ὀρυχθήσομαι, *fodiar.* B

Futurum secundum.

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *verberabor.*

D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.

P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

FORMATVR ab Aoristo secundo ablato augmento; ἐτύπην, τυπήσομαι, ἐλέγην, λεγήσομαι, *dicar.* C

Paulò pòst futurum.

S. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, *mox verberabor.*

D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.

P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

ANNOTAT.

CARENT *Latini hoc tempore, quod* μετ' ὀλίγον μέλλων, *id est, paulò pòst futurum Græci nominant, quo tunc*

A *vtimur, cùm actionem iamiam instare significamus;* τετύψομαι, paulò pòst verberabor.

Formatur à secunda præteriti paßiui interposito ομ: τέτυψαι, τετύψομαι: λέλεξαι, λελέξομαι; κέκρισαι, κεκρίσομαι: *vel à tertia plusquamperfecti ablato augmento, & addito* μαι: ἐτέτυψο, τετύψομαι: *seruat augmentum præteriti in omni modo.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

B S. τύπτου, τυπτέσθω, *verberare vel verberator.*

D. τύπτεσθον, τυπτέσθων.

P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Ionicè τύπτεο, Doricè τύπτευ, tertia pluralis Atticè, τυπτέσθων.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυψο, τετύφθω, *verberare, vel verbera-*

C *tus esto.*

D. τέτυφθον, τετύφθων.

P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

SECVNDA persona huius temporis fit à secunda præteriti indicatiui, τέτυψαι, τέτυψο: γέγραψαι, γέγραψο. Vel à secunda plusquamperfecti, ablato augmento, ἐτέτυψο, τέτυψο.

TERTIA fit à tertia duali eiusdem præte-

præteriti, πέτυφθον, τετύφθω: γέγραφθον, γεγράφθω. A

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω, verberare vel verberator.

D. τύφθητον, τυφθήτων.

P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπηθι, τυπήτω.

D. τύπητον, τυπήτων. B

P. τύπητε, τυπήτωσαν.

DE SIGNIFICATIONE HORUM TEMPORUM.

PRAETERITUM *paßiuum & Aoristos primos imperatiui circumloquimur per participium paßiuum verbumque substantiuum*, τέτυψο, τύφθητι, verberatus esto: τετύφθω, τυφθήτω, verberatus sit. *Videntur* C *autem hæc tempora aliquando significare præsens. Vt si quis percutiendo dicat:* verberatus esto, *nihil aliud censetur dicere, quàm* τύπτε, verberare, *vel* verberator tu.

Sæpe significant præteritum cum quadam concessione & permißione, τετύφθω, τυφθήτω, verberatus esto, *seu* verberatus sis. Quid ego moror? *sic* κεκοσμήσθω, ornatus sit vel esto, *quasi dicas:* Quid ad me? sit ornatus hic vel ille: *quamuis etiam futurum interdum in hac ipsa conceßione significetur; vt si quis audiens*

A *ens alterum ornatum iri magnis honoribus addat*, κεκοσμήσθω: ornatus sit, *nihil aliud profectò dicit, quàm ornetur. Sicut & is qui dicit*, ἵλαθι, placatus esto, *futurum innuit, nempe* placeris.

INTERDVM *significant hæc tempora futurum, sed cum respectu ad præteritum*, κεκοσμήσθω ὁ ἵππος, ornetur equus: κεκλείσθω πύλη, clausa sit porta. *Hæc imperatiua sunt non tantùm terminatione, sed etiam sententia, hoc enim imperatur*: *Cura vt hoc vel illo tempore*
B *futuro verum sit dicere, equum esse ornatum, portam clausam aut apertam. Vtrum autem illa verba, quibus Græci in peroratione vtuntur, imperatiui sint modi, si spectes sensum, vt* περὶ μὲν τῆς οὐσίας τοσαῦτα εἰρήσθω, de substantia hæc dicta sint; *& similia, meritò dubitat Emmanuel. Videtur autem eadem esse illorum ratio, quæ aliorum verborum in imperatiuo concessionem aut permissionem significantium. Licet enim imperatiua sint si*
C *syllabas tantùm & terminationem consideremus; non significant tamen imperium, sed vel concessionem vel voluntatem: Perinde enim est ac si quis diceret*: Hæc volui de substantia dicere.

QVANDO *igitur in auctore aliquo verbum huiusmodi interpretandum occurrit, videndum est diligenter quam nam notionem subiectam habeat, vt conuenienter Latinè exprimatur.*

OPTA-

OPTATIVVS. A

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *utinam verberarer.*

D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.

P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη, *utinam verberatus essem.* B

D. τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.

P. τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴτησαν.

ANNOTAT.

CLENARDVS *& alij quidam velle videntur, omnia verba Barytona in optatiuo & subiunctiuo per participium & verbum substantiuum* εἰμὶ *circumscribenda esse.* C

Alij tamen nulla circumlocutione opus esse putant, si præteriti perfecti indicatiui modi tertiam personam non circumloquamur, quod fit si tertia singularis in ται *purum exeat; cuius rei hoc sit exemplum à verbo,* νέμω, νένεμημαι.

S. νενεμῄμην, νενεμῇο, νενεμῇτο.

D. νενεμῄμεθον, νενεμῇσθον, νενεμῄσθην.

P. νενεμῄμεθα, νενεμῇσθε, νενεμῇντο.

NAM *si ante* μαι *primæ personæ præteriti passiui fuerit* η,

A *rit η, vt in allato exemplo, conuertitur in ῃ, si υ, tunc in ῦ, si α, adsciscit iota; at verò iota manet integrum, sed tamen longum hic, etiamsi breue fuerit in præterito Indicatiui.* θύνω, festino, ruo, τέθυμαι. τεθύμην, τεθῦο, τεθῦτο: κτείνω, occido, ἔκταμαι, ἐκταίμην, ἐκταῖο, ἐκταῖτο: κρίνω, iudico, κέκριμαι, κεκρίμην, κεκρῖο, κεκρῖτο. *sic* τέθειμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Si tamen ante μαι *ponatur diphthongus, cuius subiunctiua sit* υ, *tunc circumlocutione opus est:* τετόξευμαι,
B τετοξευμένος εἴην, εἴης, εἴη. *Aliqui eandem adhibent periphrasin cùm præteritum* υ *habet. Sed hanc exceptionem alij non admittunt, vt Renatus Guillonius, ac proinde ita coniugant præteritum verbi* λύομαι:

λελύμην, λελῦο, λελῦτο:

Vel,

λελύμην, λελῦο, λελῦτο.

Aoristus primus.

C S. εἴθε τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *utinam verberatus sim vel fuerim.*

D. τυφθείητον, τυφθειήτην.

P. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τυπείην, τυπείης, τυπείη, *idem.*

D. τυπείητον, τυπειήτην.

P. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

PRIMA pluralis in ημεν contrahitur, τυφθείη-

τυφθείημεν, τυφθεῖμεν: τιθείημεν, τιθεῖμεν: θείημεν, θεῖμεν, à τίθημι, *pono*. A

Hinc tertia pluralis τυφθεῖεν, τυπεῖεν, τιθεῖεν, θεῖεν, pro τυφθείησαν, τυπείησαν, τιθείησαν, θείησαν.

Futurum primum.

S. εἴθε τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *utinam verberer.*

D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην. B

P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.

D. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.

P. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paulò pòst futurum.

S. εἴθε τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *utinam mox verberer.* C

D. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.

P. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

DIALECTI OPTATIVI.

SICVT *à perfecto & plusquam perfecto Indicatiui Poëtæ & Iones suas quasdam personas tertias pluralis numeri formant; ita etiam ab Optatiui paßiui & medij personis tertiis singularibus suas plurales deducunt: interposito* α *ante* τοι: *ut in his exemplis vides:*

A

Personę communes singulares.	τύπτοιτο τυφθήσοιτο τυπήσοιτο τετύψοιτο τύψαιτο τύποιτο τύψοιτο	Ionicæ plurales.	τυπτοίατο. τυφθησοίατο. τυπησοίατο. τετυψοίατο. τυψαίατο. τυποίατο. τυψοίατο.

Sic etiam in indicatiuo quorundam verborum.
B ἕαται, sedent, *pro* ἧνται. ἧντο, ἕατο, sedebant.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τήπτηται, *si verberer vel verberarer.*

D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.

P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

C S. ἐὰν τετυμμένος ὦ, ἦς, ἦ, *si verberatus sim, vel essem.*

D. τετυμμένω ἦτον, ἦτον.

P. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ANNOTAT.

VERBA quæ quorundam iudicio in optatiui præterito circumlocutione non indigent, illa neque hîc per participium & verbum substantiuum efferuntur, vt vides in hoc paradigmate.

S. ἐὰν

S. ἐὰν νενεμῶμαι, νενεμῇ, νενεμῆται. A
D. νενεμώμεθον, νενεμῆσθον, νενεμῆσθον.
P. νενεμώμεθα, νενεμῆσθε, νενεμῶνται.

Id quod etiam fit in verbis circumflexis, & in verbis in μι, *vt ſuo loco conſtabit. Sic* ἔκταμαι, ἐκτῶμαι; τέθυμαι, τεθῶμαι. *Mutant enim vocalem vel diphthongum* μαι *antecedentem in* ω *circumflexum.*

Aoriſtus primus.

S. ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *ſi verberatus ſim vel fuerim vel ero.* B
D. τυφθῆτον, τυφθῆτον.
P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
D. τυπῆτον, τυπῆτον.
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVVS. C

Præſens & imperfectum, τύπτεσθαι, *verberari.*
Perfectum & pluſquamperfectum, τετύφθαι, *verberatum eſſe vel fuiſſe.*

FORMATVR à ſecunda perſona plurali perfecti indicatiui τέτυφθε, τετύφθαι; κέκερσθε, κεκέρσθαι; λέλεχθε, λελέχθαι.

Aoriſtus primus, τυφθῆναι, *verberatum eſſe.*
Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι, *idem.*

A *Futurum primum*, τυφθήσεσθαι, *verberatum iri.*
Futurum secundum, τυπήσεσθαι, *idem.*
Paulò pòst futurum, τετύψεσθαι, *mox verberatum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, *qui verberatur vel*
B *verberabatur.*
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

ANNOTAT.

LATINI *carent participio passiuo præsentis temporis, propterea ad verbum nequeunt hoc participium interpretari.*

C ### *Perfectum & plusquamperfectum.*

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *verberatus.*
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, *verberata.*
τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, *verberatum.*

Aoristus primus.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, *verberatus.*
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, *idem.*

ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.

τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. A

Futurum primum.

ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberandus.*

ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberanda.*

τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, *verberandum.*

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, *idem.*

ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.

τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου. B

Paulò pòst futurum.

ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, *mox verberandus.*

ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.

τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

ADMITTVNT participia eaſdem dialectos, quas declinationes, quibus inflectuntur. C

VERBVM MEDIVM.

VERBVM medium illud dicitur, quod partim paſſiuam, partim actiuam habet terminationem, quò fit vt inter duo illa extrema, rectè conſtituatur medium, quandoquidem cum vtroq; aliquid commune obtinet.

PASSI-

A PASSIVAM terminationem habet in præsenti & imperfecto (quæ tempora voce conueniunt cum verbo passiuo) τύπτομαι, ἐτυπτόμην, & in duobus Aoristis & futuris omnium modorum: ἐτυψάμην, ἐτυπόμην, τύψομαι, τυποῦμαι.

ACTIVAM terminationem habet in B perfecto & plusquamperfecto omnium quoque modorum, τέτυπα, ἐτετύπειν.

ANNOTAT.

HAEC verba non dicuntur media propter significationẽ, quasi vbiuis & in quolibet tempore actiuè vel passiuè, arbitrio vsurpantis, accipi poßint, more communium apud Latinos; sed quod saltem nonnulla & in quibusdam temporibus vtramque significationem admittant. βιάζομαι τὸν φίλον, cogo vel violo amicum, βιάζομαι ὑπὸ C τοῦ φίλου, cogor vel violor ab amico, ἄγομαι, duco & ducor, γράφομαι, scribo & scribor.

Præteritum autem & plusquamperfectum τέτυπα, ἐτετύπειν, *aut Aoristum* ἐτυψάμην, *aut futurum* τύψομαι, *quis paßiuè vel vsurpare vel interpretari audeat? Scio esse verba aliqua quæ paßionem in præterito medio, Aoristis & futuris significent:* τέτηκα à τήκω, contabui; σέσηπα à σήπω, computrui; πέπηγα à πηγνύω, concreui, coalui; μέμηνα à μαίνω, insaniui; ὄλωλα, ἀπόλωλα, perij; *& similia, sed hæc & alia huius generis sunt* αὐτο-

αὐτοπαθητικὰ, id est, per se passiua, seu per se passionem significantia in quacunque verborum forma & inflexione; Et si hæc significationem præteriti perfecti & aliorum temporum redderent ambiguam, nihil obstaret, quo minus diceremus verba quartæ coniugationis actiuæ, verbi gratia, apud Latinos habere significationem actiuam & passiuam. Nam pereo, insanio, & alia huiusmodi, significant passionem in omnibus temporibus, sicut & hæc in aliis coniugationibus: computrui, coalui, contabui, indurui, occallui. *Imo ipsa quoque vox actiua apud Græcos passiuæ significationis non raro fieret, cùm τήκω, verbi gratia, absolutè & intransitiuè positum nihil aliud significet in quacunque coniugatione, nisi contabescere, quod certè passio quædam est.*

A

B

QVOD *si verba aliqua reperiantur, quæ cùm non sint αὐτοπαθῆ, re vera tamen passiuè vsurpantur in aliquo ex prædictis temporibus verbi medij, vt* διέφθορα ἀ διαφθείρω, corrupi, vel corruptus sum; ἔρρωγα, ruptus sum, διέρρωγα, diruptus sum; θρέψομαι, nutriar *à* τρέφω; ἀφαιρήσομαι, tollar; ἐκοσμήσατο, ornatus est; *et similia, id per enallagen fieri putandum est. Sicut etiam apud Latinos,* mutauit, *pro* mutatus est; *quod non raro in ipso verbo actiuo accidit apud Græcos,* μετέβαλεν, mutatus est, translatus est, *pro* μετεβλήθη.

C

ACTIVA igitur significatio tribuenda est verbis mediis in præteritis, Aoristis & futuris. Et actiuè quoque interpretanda sunt, nisi locutio figurata aliud suadeat.

PARA-

A
PARADIGMA VERBI MEDII.

PRÆSENS & imperfectũ omnino conueniunt cum passiuo, vt suprà dictum est.

Perfectum.

S. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *verberaui.*

D. τετύπατον, τετύπατον.

B P. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

FIT à perfecto verbi actiui, substituta characteristica Aoristi secundi actiui, in locum characteristicæ præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα; λέλεχα, λέλογα, *dixi*, πέπληχα, à πλήσσω, *percutio*, πέπληγα. πέφρακα, *dixi*, à φράζω, πέφραδα.

Sic βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον, βέβλαβα. καC λύπτω, ἐκάλυβον, κεκάλυβα, *tego*. κρύπτω, ἔκρυβον, κέκρυβα, *abscondo*. Seruatur enim characteristica Aoristi secundi actiui, vt & in his; τέθαφα à θάπτω, *sepelio*: ἔσκαφα à σκάπτω, *fodio*: βέβαφα, à βάπτω, *tingo*: ἔῤῥαφα à ῥάπτω, *suo*.

IN SEXTA coniugatione characteristica huius præteriti est characteristica actiui præsentis, nisi peculiaris aliqua mutatio interueniat, ἤκουα, ab ἀκούω, *audio*: λύω, λέλυα, *soluo*:

ſoluo: quamuis nonnunquam incidat cum characteriſtica Aoriſti ſecũdi, vt fit in verbo λύω. A

IN VERBIS primæ & ſecundæ coniugationis, quorum characteriſtica eſt φ vel χ, idem eſt medium præteritum & actiuum, cùm ſint eædem figuratiuæ talium verborum in Aoriſto ſecundo, & præterito actiuo: γράφω, *ſcribo*, ἔγραφον, γέγραφα, actiuum & medium: τρύχω, τέτρυχα, in vtroque præterito, in Aoriſto ſecundo, ἔτρυχον, *attero, abſumo*. B

DE PENVLTIMA PRAETERITI MEDII.

PENVLTIMA eadem eſt, quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα. C

EXCIPE diſyllaba, quæ in futuro habent ε, mutant enim illud hîc in ο, in omni coniugatione barytona, τρέπω, *verto*, τρέψω, τέτροπα; λέγω, *dico*, λέξω, λέλογα; σπείρω, *ſero*, σπερῶ, ἔσπορα; μένω, *maneo*, μενῶ, μέμονα. Sic τέτομα à τέμνω, *ſeco, ſcindo*. τέτελα, *finiui*, & μέμελα ſeu μέμηλα, *curaui*; formantur à τελέω & μελέω, ac proinde nihil mutant.

A EXCIPE secundò, quæ in futuro habent ει, mutant enim illud in οι: πείθω, πείσω, πέποιθα, *persuadeo*. εἴδω, *scio*, οἶδα, *sciui*. A, præsentis seruatur interdum: ψάλλω, *cano*, ἔψαλκα, ἔψαλα.

Interdum vertitur in η: θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino*.

DIPHTHONGVS αι præsentis, muta-
B tur in η: φαίνω, πέφηνα, *ostendo, appareo*. Sic δέδηα & κέκηα, à δαίω, *diuido*, & καίω, *comburo*. Sic μιαίνω, *maculo*, μεμίηνα. Neq; enim valet hæc regula tantùm in disyllabis.

Plusquamperfectum.

S. ἐτετύπτειν, ἐτετύπτεις, ἐτετύπτει, *verberaueram*.
D. ἐτετύπτειτον, ἐτετυπτείτην.
P. ἐτετύπτειμεν, ἐτετύπτειτε, ἐτετύπτεισαν.

C Fit à plusquamperfecto actiui.

Aoristus primus.

S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο, *verberaui*.
D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Fit ab Aoristo primo actiuo, addito μην. ἔτυψα, ἐτυψάμην.

DORICE exit secunda persona singularis in αο: ἐτύψαο. Et apud Syracusanos, in α, ἐτύψα.

Aori-

Aoristus secundus. A

S. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο, *verberaui.*
D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Fit ab actiuo, mutando ον in ομην, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

DE CONTRACTIONIBVS QVORVNDAM TEMPORVM. B

IN VERBIS *passiuis, eorumque participiis, & in aliis quoque sæpe fit syncope, carminis vel maioris elegantiæ caussa,* στεῦται, *pro* στεύεται, στεῦτο, *pro* ἐστεύετο, *à* στεύομαι, promitto, asseuero, firmo. ἔπλετο, *pro* ἐπέλετο, erat: ἄνωχθι, *pro* ἀνώχθητι, aperire, *& in Aoristis passiuis tertia plurali:* ἤγερθεν, *pro* ἠγέρθησαν, excitati sunt, ἐκόσμηθεν, *pro* ἐκοσμήθησαν, ornati sunt. *Sunt tamen qui velint non esse syncopen: sed dialectum Bœoticam;* C *Bœotos enim à prima singulari in Aoristis passiuis indicatiui modi formare tertiam pluralem, mutato* η *in* ε, *& accentu retracto:* ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. *Reperitur etiam syncope in participiis* ἄλμενος, *pro* ἀλλόμενος, saliens, ἄρμενος, *pro* ἀρόμενος, aptus: *quod similiter in aliis multis aliorum temporum accidit, maximè in Aoristo primo & secundo verbi medij:* εὑρησάμην, inueni, εὑρόμην, εὑρησάμενος, εὑρόμενος; ἐπειρασάμην, ἐπειράμην, emi. πειράμενος, *pro* πειρασάμενος, *nisi quis dicat hæc non esse contracta, sed legitimè formari à verbo* πείραμαι, *se-*

A *cundæ coniugationis verborum in μι: γεινήσατο, γείνατο, pro ἐγείνατο, seu ἐγεινήσατο,* natus est. *Sic ἔγεντο, pro ἐγένετο, ab ἐγεινόμην,* natus sum.

Futurum primum.

S. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται, *verberabo.*
D. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
P. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

B FORMATVR ab actiuo futuro primo, ω mutato in ομαι; τύψω, τύψομαι.

Futurum secundum.

S. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται, *verberabo.*
D. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
P. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Fit à futuro secundo actiuo ῶ circumflexum vertendo in οῦμαι, τυπῶ, τυποῦμαι.

C HINC in quinta coniugatione primum quoque futurum medium circumflectitur per omnes modos, cùm circumflectatur primum vocis actiuæ per omnes modos: σπείρω, σπερῶ, σπεροῦμαι, *sero*, ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

ANNOTAT.

IDEM porrò futurum est primum & secundum medium in verbis quintæ coniugationis per omnes modos,

quando

quando in primo futuro actiuo est α vel ι, vel υ, κρινῶ, κρινοῦμαι, iudicabo: *ψαλῶ, ψαλοῦμαι*, canam: *θυνῶ, θυνοῦμαι*, impetu ferar. *Hinc etiam in actiuo hæc futura voce conueniunt in omnibus modis. Nam κρινῶ, κρινοῖμι, κρινεῖν, κρινῶν, futura sunt prima & secunda sub eadem voce.* A

Tria hæc futura non circumflectuntur, *ἔδομαι, φάγομαι, edam, πίομαι, bibam*, pro *ἐδοῦμαι, φαγοῦμαι, πιοῦμαι.* B

DIALECTI FVTVRI.

DORES *primum & secundum futurum medium vbique circumflectunt, quia etiam primum futurum actiuum circumflectunt, τυψῶ, τυψοῦμαι.*

In QVARTA *coniugatione circumflectitur primum futurum medium verborum in ίζω polysyllaborum, quæ ex futuro Atticè σ abiiciunt: βαδίζω, βαδίσω, βαδιῶ, βαδιοῦμαι*, vado, *pro βαδίσομαι.* C

Iones dissoluunt tempora circumflexa: τυπτοῦμαι, τυπτέομαι, τυπτῇ, τυπτέῃ, vel τυπτέεαι, τυπτέεται, τυπτεόμεθον, τυπτέεσθον, & sic deinceps. Sic in actiuo pro τυπτῶ, τυπτέω, τυπτῶν, τυπτέων, ἀγγελοῦσα, nunciatura, *ἀγγελέουσα.*

A IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum vt in passiuo.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυπε, τετυπέτω, *verberaueris.*

D. τετύπετον, τετυπέτων.

P. τετύπετε, τετυπέτωσαν.

ANNOTAT.

B *QVID præteritum actiuum significet diximus suprà in verbo actiuo. Eadem est huius præteriti ratio, vt etiam Aoristorum.*

Aoristus primus.

S. τύψαι, τυψάσθω, *verberato tu vel verberabis.*

D. τύψασθον, τυψάσθων.

P. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

C *Aoristus secundus.*

S. τυποῦ, τυπέσθω, *idem.*

D. τύπεσθον, τυπέσθων.

P. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum vt in passiuo.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *vtinam verberauerim vel verberauissem.*

D. τετύ-

D. τετύποιτον, τετυποίτην. A

P. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aoristus primus.

S. εἴθε τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *utinam verberauerim.*

D. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.

P. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. B

D. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.

P. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum primum.

S. εἴθε τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *utinam verberem.*

D. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.

P. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο. C

Futurum secundum.

S. εἴθε τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, *idem.*

D. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.

P. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum idem eſt ac paſsiuum.

Perfectum & pluſquamperfectum.

S. ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *ſi verberauerim vel verberauiſſem.*

A D. τετύπητον, τετύπητον.
P. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoriſtus primus.

S. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, *ſi verberauero.*
D. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
P. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, *idem.*
B D. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
P. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

INFINITIVVS.

Præſens & imperfectum conuenit cum paſsiuo.
Perfectum & pluſquamperfectum, τετυπέναι, *verberaſſe.*
Aoriſtus primus, τύψασθαι, *verberaſſe.*
C *Aoriſtus ſecundus*, τυπέσθαι, *idem.*
Futurum primum, τύψεσθαι, *verberaturum.*
Futurum ſecundum, τυπεῖσθαι, *idem.*

PARTICIPIVM.

Præſens & imperf. non diſtinguitur à paſsiuo.

Perfectum.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, *qui verberauit.*
ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.

Aoristus primus. A

ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, *qui verberauit.*
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Aoristus secundus.

ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, *idem.*
ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Futurum primum. B

ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, *verberaturus.*
ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.

Futurum secundum.

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, *idem.*
ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου. C

Caput XIV.

DE VERBIS CIRCVMFLEXIS.

VERBA circumflexa dicuntur illa, quæ in vltima syllaba præsentis circũflexum

A flexum habent, ex contractione ortum, φι-
λέω, φιλῶ, *amo.*

TRES sunt horum verborum coniu-
gationes: Prima in έω. Secunda in άω. Ter-
tia in όω, quæ à coniugationibus Barytonis
nihil differunt, nisi quod in præsenti & im-
perfecto omnium modorum & generum
B certo quodam modo contrahuntur, pro-
pter tot vocalium & diphthongorum cō-
cursus.

ANNOTAT.

MVTAVIMVS communia illa paradigmata:
ποιέω, βοάω, χρυσόω, *quia duo priora non sunt integra,*
cum Aoristo & futuro secundo, & præterito medio in om-
nibus modis destituantur. Deinde quia difficulter à pueris
C *ediscuntur, & multò difficilius pronunciantur, vt expe-*
rientia & vsu quotidiano constat. Substituimus autem in
illorum locum tria illa: φιλέω, amo, τιμάω, honoro,
δηλόω, manifesto, patefacio, *quorum duo priora om-*
nibus temporibus perfecta sunt, & præterea multò viden-
tur faciliora & planiora pronuntiatu ob pauciores diph-
thongorum & vocalium hiatus. Quamuis verò in paradi-
gmatis omnia tempora exprimantur, non est tamen om-
nibus sine delectu vtendum, sed iis duntaxat, quæ probati
auctores vsurparunt.

PARA-

PARADIGMA PRIMAE CONIVGATIONIS. A

CONTINET hæc verba ſextæ coniugationis in εω, futurum, ησω, præteritum, ηκα.

INDICATIVI.

Præſens.

S. φιλέω φιλῶ, *amo.* φιλέεις φιλεῖς, φιλέει φιλεῖ. B

D. φιλέετον φιλεῖτον, φιλέετον φιλεῖτον.

P. φιλέομεν φιλοῦμεν, φιλέετε φιλεῖτε, φιλέουσι φιλοῦσι.

Imperfectum.

S. ἐφίλεον ἐφίλουν, *amabam.* ἐφίλεες ἐφίλεις, ἐφίλεε ἐφίλει.

D. ἐφιλέετον εῖτον, ἐφιλεέτην είτην. C

P. ἐφιλέομεν οῦμεν, ἐφιλέετε εῖτε, ἐφίλεον ἐφίλουν.

MONOSYLLABIS circumflexis caret hæc coniugatio in præſenti. Non enim dicimus πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, ſed πλέω, *nauigo*: ῥέω, *fluo*: πνέω, *ſpiro*: χέω, *fundo*. Nec contrahuntur in prima & tertia plurali, πλέομεν, non πλοῦμεν: πλέουσι, non πλοῦσι.

Præteritum perfectum, πεφίληκα, *amaui*, vt τέτυφα.

Pluſ-

A *Plusquamperfectum*, ἐπεφιλήκειν, *amaueram*, vt ἐτετύφειν.

Aoristus primus, ἐφίλησα, *amaui*, vt ἔτυψα.

Aoristus secundus.

S. ἔφιλον, *amaui*, ἔφιλες, ἔφιλε.

D. ἐφίλετον, ἐφιλέτην.

P. ἐφίλομεν, ἐφίλετε, ἔφιλον.

Futurum primum, φιλήσω, *amabo*, vt τύψω.

B QVÆDAM retinent in futuro figuratiuam præsentis, τελέω, *perficio*, τελέσω: ἀρκέω, *sufficio*, ἀρκέσω, quod etiam fit in secunda ac tertia coniugatione, γελάω, *rideo*, γελάσω: χαλάω, *laxo*, *remitto*, χαλάσω: ὀμόω, *iuro*, ὀμόσω. Et hæc penultimam Aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, ὤμοσα.

C QVÆDAM duplex futurum habent, αἰνέω, *laudo*, αἰνέσω & αἰνήσω. Sic καλέω, *voco*; κορέω, *satio*; φρονέω, *sapio*; πονέω, *laboro*; φορέω, *fero*.

QVANDO futurum in εσω exit, tunc præteritum perfectum actiuum & passiuum, & tempora, quæ ab illis pendent, ε retinent: τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι, ἐτελέσθην: αἰνέω, αἰνέσω, ᾔνεκα, ᾐνέθην, ἐπῃνέθην. Et eadem est

est ratio verborum, quæ ex his compo- A
nuntur.

Futurum secundum.

S. φιλῶ, *amabo.* φιλεῖς, φιλεῖ.
D. φιλεῖτον, φιλεῖτον.
P. φιλοῦμεν, φιλεῖτε, φιλοῦσι.

DE AORISTO ET FVTVRO SECVNDO. B

AORISTVM secundum, futurum secundum, & præteritum medium omnino non habet tertia coniugatio.

IN prima & secunda tunc reperiuntur hæc tempora, si thema iam contractum in præsenti non desinat in ω purum. Qua regula colligimus, φιλέω, *amo,* & τιμάω, *honoro*, habere per omnes modos & genera, C Aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium; ποιέω verò & βοάω non habere. Nam illa duo contracta desinunt in ω non purum; φιλῶ, τιμῶ, hæc verò desinunt in ω purum, ποιῶ βοῶ.

Fit autem Aoristus à præterito imperfecto, ἐφίλεον, ἔφιλον: ἐτίμαον, ἔτιμον, ablata penultima vocali.

A Ab hoc legitimè formatur futurum ſecundum, ἔφιλον, φιλῶ. ἔτιμον, τιμῶ.

Monoſyllaba circumflexa Aoriſto ſecundo, & futuro ſecundo carent, præter duo: σχέω, σχῶ, *habeo, teneo*, (quod tamen inuſitatum eſt in præſenti) σπάω, σπῶ, *vello, traho*. In Aoriſto ſecundo, ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε; quamuis à σβέω, *extinguo*,
B alij forment etiam ἔσβον, & paſſiuum ἐσβην.

IMPERATIVVS.

Præſens & imperfectum.

S. φίλεε φίλει, *ama*, φιλεέτω φιλείτω.

D. φιλέετον φιλεῖτον, φιλεέτων φιλείτων.

P. φιλέετε φιλεῖτε, φιλεέτωσαν φιλείτωσαν.

Perfectum & pluſquamperfectum, πεφίληκε, *a-*
C *maueris.*

Aoriſtus primus, φίλησον, σάτω, *amato tu.*

Aoriſtus ſecundus, φίλε, φιλέτω, *idem.*

OPTATIVVS.

Præſens & imperfectum.

S. εἴθε φιλέοιμι φιλοῖμι, φιλέοις φιλοῖς, φιλέοι φιλοῖ, *vtinam amarem.*

D. φιλέοιτον οῖτον, φιλεοίτην οίτην.

P. φιλέοιμεν οῖμεν, φιλέοιτε οῖτε, φιλέοιεν οῖεν.

Attici

Attici & Æoles in tribus contractorum coniugationibus proprium sibi formant tempus à prima persona iam cōtracta, mutando μι in ην. φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλοίην. τιμάοιμι, τιμῷμι, τιμῴην: δηλόοιμι, δηλοῖμι, δηλοίην, quod ita coniugatur. A

S. εἴθε φιλοίην, φιλοίης, φιλοίη.

D. φιλοίητον, φιλοιήτην.

P. φιλοίημεν, φιλοίητε, φιλοίησαν. B

Dores verò hoc modo formant.

S. εἴθε φιλῴην, φιλῴης, φιλῴη.

D. φιλῴητον φιλῳήτην.

P. φιλῴημεν, φιλῴητε φιλῴησαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκοιμι, *vtinam amauerim vel amauissem.*

Aor. 1. φιλήσαιμι, *vtinam amauerim.* C

Aor. 2. φίλοιμι, *idem.*

Fut. 1. φιλήσοιμι, *vtinam amem.*

Fut. 2. φιλοῖμι, *idem.*

Aoristus Aeolicus, φιλήσεια, φιλήσειας.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν φιλέω φιλῶ, φιλέῃς φιλῇς, φιλέῃ φιλῇ, *si amem vel amarem.*

D. φιλέητον φιλῆτον, φιλέητον φιλῆτον.

P. φιλέω-

A P. φιλέωμεν ὦμεν, φιλέητε ἦτε, φιλέωσι ὦσι.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκω, *si amauerim vel amauissem.*

Aor. 1. φιλήσω, *si amauerim.*

Aor. 2. φίλω, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλέειν, φιλεῖν, *amare.*

B *Perfectum & plusquamperfectum*, πεφιληκέναι, *amauisse.*

Aor. 1. φιλῆσαι, *idem.*

Aor. 2. φιλεῖν, *idem.*

Fut. 1. φιλήσειν, *amaturum.*

Fut. 2. φιλεῖν, *idem.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

C φιλέων φιλῶν, φιλέοντος φιλοῦντος, *amans.*

φιλέουσα φιλοῦσα, φιλεούσης φιλούσης.

φιλέον φιλοῦν, φιλέοντος φιλοῦντος.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιληκώς, πεφιληκυῖα, πεφιληκός, *qui amauit.*

Aor. 1. φιλήσας, φιλήσασα, φιλῆσαν, *idem.*

Aor. 2. φιλῶν φιλόντος, φιλοῦσα, φιλόν, *idem.*

Fut. 1. φιλήσων, φιλήσουσα, φιλῆσον, *amaturus.*

Fut. 2. φιλῶν φιλοῦντος, φιλοῦσα, φιλοῦν, *idem.*

VERBI PASSIVI INDICATIVVS. A

Præsens.

S. φιλέομαι φιλοῦμαι, φιλέῃ φιλῇ, φιλέεται φιλεῖται, *amor.*

D. φιλεόμεθον φιλούμεθον, φιλέεσθον εῖσθον, φιλέεσθον εῖσθον.

P. φιλεόμεθα ούμεθα, φιλέεσθε εῖσθε, φιλέονται οῦνται. B

Imperfectum.

S. ἐφιλεόμην ούμην, ἐφιλέου οῦ, ἐφιλέετο εῖτο, *amabar.*

D. ἐφιλεόμεθον ούμεθον, ἐφιλέεσθον εῖσθον, ἐφιλεέσθην είσθην.

P. ἐφιλεόμεθα ούμεθα, ἐφιλέεσθε εῖσθε, ἐφιλέοντο οῦντο. C

Perfectum.

S. πεφίλημαι, πεφίλησαι, πεφίληται, *amatus sum vel fui.*

D. πεφιλήμεθον, πεφίλησθον, πεφίλησθον.

P. πεφιλήμεθα, πεφίλησθε, πεφίληνται.

Plusquamperfectum.

S. ἐπεφιλήμην, ἐπεφίλησο, ἐπεφίλητο, *amatus eram vel fueram.*

A D.ἐπεφιλήμεθον, ἐπεφίλησθον, ἐπεφιλήσθην.
P.ἐπεφιλήμεθα, ἐπεφίλησθε, ἐπεφίληντο.
Aor.1. ἐφιλήθην, *amatus sum vel fui.*
Aor.2. ἐφίλην, *idem.*
Fut.1. φιληθήσομαι, *amabor.*
Fut.2. φιλήσομαι, *idem.*
Paulò pòst futurum, πεφιλήσομαι, *paulò pòst amabor.*

B
IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S.φιλέου φιλοῦ, φιλεέσθω φιλείσθω, amare.
D.φιλέεσθον φιλεῖσθον, φιλεέσθων φιλείσθων.
P.φιλέεσθε φιλεῖσθε, φιλεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. πεφίλησο, πεφιλήσθω, *amatus esto vel amator.*
C
D. πεφίλησθον, πεφιλήσθων.
P.πεφίλησθε, πεφιλήσθωσαν.
Aor.1. φιλήθητι, φιληθήτω.
Aor.2. φίληθι, φιλήτω, vt τύπηθι.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε φιλεοίμην οίμην, φιλέοιο οῖο, φιλέοιτο οῖτο, *vtinam amarer.*

D.φιλεοί-

D. φιλεοίμεθον οίμεθον, φιλέοισθον οῖσθον, φιλεοίσθην οίσθην. A

P. φιλεοίμεθα οίμεθα, φιλέοισθε οῖσθε, φιλέοιντο οῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε πεφιλήμην, πεφιλῇο, πεφιλῇτο, *vtinam amatus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. πεφιλήμεθον, πεφιλῇσθον, πεφιλήσθην.

P. πεφιλήμεθα, πεφιλῇσθε, πεφιλῇντο. B

Aor. 1. φιληθείην, *idem.*

Aor. 2. φιλείην, *idem.*

Fut. 1. φιληθησοίμην, *vtinam amer.*

Fut. 2. φιλησοίμην, *idem.*

Paulò pòst futurum, πεφιλησοίμην, *vtinam mox amer.*

CONIVNCTIVVS. C

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν φιλέωμαι ῶμαι, φιλέῃ ῇ, φιλέηται ῆται, *si amer vel amarer.*

D. φιλεώμεθον ώμεθον, φιλέησθον ῆσθον, φιλέησθον ῆσθον.

P. φιλεώμεθα ώμεθα, φιλέησθε ῆσθε, φιλέωνται ῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν πεφιλῶμαι, πεφιλῇ, πεφιλῆται, *si amatus sim vel fuerim.*

A D. πεφιλώμεθον, πεφιλῆσθον, πεφιλῆσθον.
P. πεφιλώμεθα, πεφιλῆσθε, πεφιλῶνται.

ANNOTAT.

Non circumloquimur hoc præteritum, vt nec præteritum optatiui, eò quòd tertia singularis præteriti perfecti, indicatiui modi desinat in ται purum, quod in verbis Barytonis quoque accidere diximus cap. 13. cùm de optatiuo vocis paßiuæ ageremus.

B *Aor. 1.* ἐὰν φιληθῶ, *si amatus fuero.*
Aor. 2. ἐὰν φιλῶ, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλέεσθαι φιλεῖσθαι, *amari.*
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλῆσθαι, *amatum esse vel fuisse.*
Aor. 1. φιληθῆναι, *idem.*
C *Aor. 2.* φιλῆναι, *idem.*
Fut. 1. φιληθήσεσθαι, *amatum iri.*
Fut. 2. φιλήσεσθαι, *idem.*
Paulò pòst futurum, πεφιλήσεσθαι, *mox amatum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

φιλεόμενος οῦμενος, φιλεομένου ουμένου, *qui amatur vel amabatur.*

φιλεομένη

φιλεομένη ουμένη, φιλεομένης ουμένης. A

φιλεόμενον ούμενον, φιλεομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλημένος, *amatus.*

Aor. 1. φιληθεὶς, *idem.*

Aor. 2. φιλεὶς, *idem.*

Fut. 1. φιληθησόμενος, *amandus.*

Fut. 2. φιλησόμενος, *idem.* B

Paulò pòst futurum, πεφιλησόμενος, *mox amandus.*

VERBVM MEDIVM.

INDICATIVVS.

Præsens & imperfectum idem est ac paßiuum in omnibus modis, & participio.

Præteritum perfectum. C

S. πέφιλα, πέφιλας, πέφιλε, *amaui.*

D. πεφίλατον, πεφίλατον.

P. πεφίλαμεν, πεφίλατε, πεφίλασι.

Præteritum medium tam in hac, quàm in ſequenti coniugatione deducitur ab actiuo, πεφίληκα, πέφιλα; τετέλεκα, τέτελα, à τελέω, *finio*; τετίμηκα, τέτιμα, à τιμάω, *honoro*; νενίκηκα, νένικα, à νικάω, *vinco.*

A *Præteritum plusquamperfectum.*

S. ἐπεφίλειν, ἐπεφίλεις, ἐπεφίλει, *amaueram*, vt ἐτετύπειν.

Aor. 1. ἐφιλησάμην, *amaui.*

Aor. 2. ἐφιλόμην, *idem*, vt ἐτυπόμην.

Fut. 1. φιλήσομαι, *amabo.*

Fut. 2. φιλοῦμαι, *idem*, vt τυποῦμαι.

IMPERATIVVS.

B *Perfectum & plusquamperfectum*, πέφιλε, *amaueris*, vt τέτυπε.

Aor. 1. φίλησαι, φιλησάσθω, *ama.*

Aor. 2. φιλοῦ, φιλέσθω, *idem*, vt τυποῦ, τυπέσθω.

OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperf. πεφίλοιμι, *utinam amauerim vel amauissem*, vt τετύποιμι.

C *Aor. 1.* φιλησαίμην, *idem.*

Aor. 2. φιλοίμην, φίλοιο, φίλοιτο, *idem.*

Fut. 1. φιλησοίμην, *utinam amem.*

Fut. 2. φιλοίμην, φιλοῖο, φιλοῖτο, *idem.*

CONIVNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν πεφίλω, *si amauerim vel amauissem*, vt τετύπω.

Aor. 1. ἐὰν φιλήσωμαι, *si amauerim vel amauero.*

Aor. 2. ἐὰν φίλωμαι, *idem.*

A

INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperf. πεφιλέναι, *amasse.*
Aor.1. φιλήσασθαι, *idem.*
Aor.2. φιλέσθαι, *idem.*
Fut.1. φιλήσεσθαι, *amaturum.*
Fut.2. φιλεῖσθαι, *idem.*

PARTICIPIVM.

Perfectum & plusquamper. πεφιλώς, πεφιλυῖα, πεφιλὸς, *qui amauit,* vt τετυφώς. B
Aor.1. φιλησάμενος, *idem.*
Aor.2. φιλόμενος, *idem.*
Fut.1. φιλησόμενος, *amaturus.*
Fut.2. φιλούμενος, *idem.*

SECVNDA CONIVGATIO CIRCVMFLEXORVM.

C

CONTINET verba sextæ coniugationis in αω. Futurum ησω, & interdum ασω. Præteritum ηκα, & interdum ακα. Quædam enim retinent α characteristicam præsentis in vtroque tempore· τιμάω, *honoro*, τιμήσω, τετίμηκα; γελάω, *rideo*, γελάσω, γεγέλακα.

INVENIVNTVR in hac coniugatione monosyllaba contracta in prima perso-

A na, θλάω θλῶ, *contundo*: δράω δρῶ, *facio*; κλάω κλῶ, *frango*, & similia.

INDICATIVI

Præsens.

S. τιμάω τιμῶ, τιμάεις τιμᾷς, τιμάει τιμᾷ, *honoro*.
D. τιμάετον τιμᾶτον, τιμάετον τιμᾶτον.
P. τιμάομεν τιμῶμεν, τιμάετε τιμᾶτε, τιμάουσι τιμῶσι.

B *Imperfectum.*

S. ἐτίμαον ἐτίμων, ἐτίμαες ἐτίμας, ἐτίμαε ἐτίμα, *honorabam*.
D. ἐτιμάετον ᾶτον, ἐτιμαέτην ἐτιμάτην.
P. ἐτιμάομεν ῶμεν, ἐτιμάετε ᾶτε, ἐτίμαον ἐτίμων.
Perfectum, τετίμηκα, *honoraui*, vt τέτυφα.
Plusquamperfectum, ἐτετιμήκειν, *honoraueram*.
Aor. 1. ἐτίμησα, *honoraui*.
C *Aor. 2.* ἔτιμον, ἔτιμες, ἔτιμε, *idem*, vt ἔτυπον.

QVANDO tempus hoc reperiatur, & quomodo formetur, explicatū est in priori coniugatione.

Fut. 1. τιμήσω, *honorabo*.
Fut. 2. τιμῶ, *idem*.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίμαε τίμα, τιμαέτω τιμάτω, *honora*.

D. τιμάετον τιμᾶτον, τιμαέτων τιμάτων. A

P. τιμάετε τιμᾶτε, τιμαέτωσαν τιμάτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, τετίμηκε, *honoraueris.*

Aor.1. τίμησον, *honora vel honoraueris.*

Aor.2, τίμε, τιμέτω, &c. *idem.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιμάοιμι ῷμι, τιμάοις ῷς, τιμάοι ῷ, *vtinam honorarem.* B

D. τιμάοιτον ῷτον, τιμαοίτην ῴτην.

P. τιμάοιμεν ῷμεν, τιμάοιτε ῷτε, τιμάοιεν ῷεν.

Atticè.

S. εἴθε τιμῴην, τιμῴης, τιμῴη.

D. τιμῴητον, τιμῳήτην.

P. τιμῴημεν, τιμῴητε, τιμῴησαν. C

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμήκοιμι, *vtinam honorauerim vel honorauissem.*

Aor.1. τιμήσαιμι, *vtinam honorauerim.*

Aor.2. τίμοιμι, τίμοις, τίμοι, *idem.*

Fut.1. τιμήσοιμι, *vtinam honorarem.*

Fut.2. τιμοῖμι, τιμοῖς, τιμοῖ, *idem,* vt τυποῖμι.

Aoristus Aeolicus, τιμήσεια, τιμήσειας, τιμήσειε.

A CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιμάω τιμῶ, τιμάῃς ᾷς, τιμάῃ τιμᾷ, *si honorem vel honorarem.*

D. τιμάητον ᾶτον, τιμάητον ᾶτον.

P. τιμάωμεν ῶμεν, τιμάητε ᾶτε, τιμάωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τετιμήκω, *si honorauerim vel honorauissem.*

B *Aor.1.* ἐὰν τιμήσω, *si honorauero.*

Aor.2. ἐὰν τίμω, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιμάειν, τιμᾷν. Alij τιμᾶν, *honorare.* Elidunt enim iota ante contractionē; hinc nō ſubſcribūt illud.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμηκέναι, *honorauisse.*

C *Aor.1.* τιμῆσαι, *idem.*

Aor.2. τιμεῖν, *idem.*

Fut.1. τιμήσειν, *honoraturum.*

Fut.2. τιμεῖν, *idem.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

τιμάων τιμῶν, τιμάοντος ῶντος, *honorans.*

τιμάουσα ῶσα, τιμαούσης ώσης.

τιμάον ῶν, τιμάοντος ῶντος.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμηκὼς, A
qui honorauit.

Aor.1. τιμήσας, τιμήσασα, τιμῆσαν, *idem.*

Aor.2. τιμῶν, τιμῦσα, τιμὸν, *idem.*

Fut.1. τιμήσων, τιμήσουσα, τιμῆσον, *honoraturus.*

Fut.2. τιμῶν, τιμοῦσα, τιμοῦν, *idem.*

INDICATIVI VERBI PASSIVI B

Præsens.

S. τιμάομαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάεται ᾶται, *honoror.*

D. τιμαόμεθον ώμεθον, τιμάεσθον ᾶσθον, τιμάεσθον ᾶσθον.

P. τιμαόμεθα ώμεθα, τιμάεσθε ᾶσθε, τιμάονται ῶνται.

Imperfectum. C

S. ἐτιμαόμην ώμην, ἐτιμάου ἐτιμῶ, ἐτιμάετο ᾶτο, *honorabar.*

D. ἐτιμαόμεθον ώμεθον, ἐτιμάεσθον ᾶσθον, ἐτιμαέσθην ἐτιμάσθην.

P. ἐτιμαόμεθα ώμεθα, ἐτιμάεσθε ᾶσθε, ἐτιμάοντο ῶντο.

Perfectum.

S. τετίμημαι, τετίμησαι, τετίμηται, *honoratus sum vel fui.*

D. τετι-

A D. τετιμήμεθον, τετίμησθον, τετίμησθον.
P. τετιμήμεθα, τετίμησθε, τετίμηνται.

Plusquamperfectum.

S. ἐτετιμήμην, ἐτετίμησο, ἐτετίμητο, *honoratus eram vel fueram.*
D. ἐτετιμήμεθον, ἐτετίμησθον, ἐτετιμήσθην.
P. ἐτετιμήμεθα, ἐτετίμησθε, ἐτετίμηντο.
Aor.1. ἐτιμήθην, *honoratus sum vel fui.*
B *Aor.2* ἐτίμην, *idem.*
Fut.1. τιμηθήσομαι, *honorabor.*
Fut.2. τιμήσομαι, *idem.*
Paulò pòst futurum, τετιμήσομαι, *mox honorabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

C S. τιμάου τιμῶ, τιμαέσθω άσθω, *honorare.*
D. τιμάεσθον ᾶσθον, τιμαέσθων άσθων.
P. τιμάεσθε ᾶσθε, τιμάεσθωσαν άσθωσαν.
Perfectum & plusquamperfectum, τετίμησο, τετιμήσθω, *honoratus esto.*
Aor.1. τιμήθητι, *honorator tu vel honoraberis.*
Aor.2. τίμηθι, τιμήτω, *idem.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε

S. εἴθε τιμαοίμην ῴμην, τιμάοιο τιμῷο, τιμάοιτο ῷτο, *vtinam honorarer.* A

D. τιμαοίμεθον ῴμεθον, τιμάοισθον ῷσθον, τιμαοίσθην τιμῴσθην.

P. τιμαοίμεθα ῴμεθα, τιμάοισθε ῷσθε, τιμάοιντο ῷντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετιμήμην, τετιμῇο, τετιμῇτο, *vtinam honoratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.* B

D. τετιμήμεθον, τετιμῇσθον, τετιμήσθην.

P. τετιμήμεθα, τετιμῇσθε, τετιμῇντο.

Aor. 1. τιμηθείην, *idem.*

Aor. 2. τιμείην, τιμείης, τιμείη, vt τυπείην, *idem.*

Fut. 1. τιμηθησοίμην, *vtinam honorer.*

Fut. 2. τιμησοίμην, *idem.*

Paulò pòst futurum, τετιμησοίμην, *vtinam mox honorer.* C

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιμάωμαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάηται ᾶται, *si honorer vel honorarer.*

D. τιμαώμεθον ώμεθον, τιμάησθον ᾶσθον, τιμάησθον, ᾶσθον.

P. τιμαώμεθα ώμεθα, τιμάησθε ᾶσθε, τιμάωνται ῶνται.

Per-

A *Perfectum & plusquamperfectum.*

S. ἐὰν τετιμῶμαι, τετιμῇ, τετιμῆται, *si honoratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. τετιμώμεθον, τετιμῆσθον, τετιμῆσθον.

P. τετιμώμεθα, τετιμῆσθε, τετιμῶνται.

Aor.1. ἐὰν τιμηθῶ, *si honoratus ero vel fuero.*

Aor.2. ἐὰν τιμῶ, *idem.*

B INFINITIVUS.

Præsens & imperfectum, τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι, *honorari.*

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμῆσθαι, *honoratum esse vel fuisse.*

Aor.1. τιμηθῆναι, *idem.*

Aor.2. τιμῆναι, *idem.*

Fut.1. τιμηθήσεσθαι, *honoratum iri.*

C *Fut.2.* τιμήσεσθαι, *idem.*

Paulò pòst futurum, τετιμήσεσθαι, *mox honoratum iri.*

PARTICIPIUM.

Præsens & imperfectum.

τιμαόμενος ώμενος, τιμαομένου ωμένου, *qui honoratur vel honorabatur.*

τιμαομένη ωμένη, τιμαομένης ωμένης.

τιμαόμενον ώμενον, τιμαομένου ωμένου.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμημένος, A
honoratus.
*Aor.1.*τιμηθεὶς,*idem.*
*Aor.2.*τιμεὶς,*idem.*
*Fut.1.*τιμηθησόμενος,*honorandus.*
*Fut.2.*τιμησόμενος,*idem.*
Paulò pòst futurum, τετιμησόμενος, *mox honorandus.*

B

VERBVM MEDIVM.

INDICATIVVS.

Præsens & imperfectum idem est cum passiuo in omnibus modis & participio.

Præteritum perfectum.

S. τέτιμα,τέτιμας,τέτιμε,*honoraui.*
D. τετίματον,τετίματον. C
P. τετίμαμεν,τετίματε,τετίμασι.

Præteritum plusquamperfectum.

ἐτετίμειν,ἐτετίμεις, ἐτετίμει, *honoraueram*, vt ἐτετύπειν.
*Aor.1.*ἐτιμησάμην,*honoraui.*
*Aor.2.*ἐτιμόμην,*idem*, vt ἐτυπόμην.
*Fut.1.*τιμήσομαι, *honorabo.*
*Fut.2.*τιμοῦμαι,*idem*, vt τυποῦμαι.

IMPE-

A IMPERATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τέτιμε, *honoraueris*, vt τέτυπε.

Aor.1. τίμησαι, *honorato tu vel honorabis*, τιμησάσθω.

Aor.2. τιμοῦ, τιμέσθω, *idem.*

OPTATIVVS.

B *Perfectum & plusquamperf.* τετίμοιμι, *utinam honorauerim vel honorauissem*, vt τετύποιμι.

Aor.1. τιμησαίμην, *utinam honorauerim.*

Aor.2. τιμοίμην, τίμοιο, τίμοιτο, *idem.*

Fut.1. τιμησοίμην, *utinam honorem.*

Fut.2. τιμοίμην, τιμοῖο, τιμοῖτο, *idem.*

CONIVNCTIVVS.

C *Perfectum & plusquamperfectum*, ἐὰν τετίμω, *si honorauerim vel honorauissem*, vt τετύπω.

Aor.1. ἐὰν τιμήσωμαι, *si honorauero.*

Aor.2. ἐὰν τίμωμαι, *idem.*

INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμέναι, *honorasse.*

Aor.1. τιμήσασθαι, *idem.*

Aor.2. τιμέσθαι, *idem.*

Fut.1.

Fut.1. τιμήσεσθαι, *honoraturum.* A

Fut.2. τιμεῖσθαι, *idem.*

PARTICIPIVM.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμηκὼς, τετιμηκυῖα, τετιμηκὸς, *qui honorauit.*

Aor.1. τιμησάμενος, *idem.*

Aor.2. τιμόμενος, *idem.*

Fut.1. τιμησόμενος, *honoraturus.* B

Fut.2. τιμούμενος, *idem.*

DIALECTI HVIVS CONIVGATIONIS.

DORES *pro* τιμᾷς, τιμᾷ, *dicunt* τιμῇς, τιμῇ *per* η *vocalem, sic* διψῆν, πεινῆν, *pro* διψᾷν, πεινᾷν. *Alij iota subscribunt* πεινῇν, διψῇν.

Ex his transierunt quædam in linguam communem, χρῆται *pro* χρᾶται, χρῆσθαι *pro* χρᾶσθαι, ἀ χράομαι, vtor. ζῇ *pro* ζᾷ, viuit. ζῆ, viue, *pro* ζᾶ *&* ζάε. ζήτω *pro* ζάτω, *ex* ζαέτω, viuat. C

POETÆ *facta contractione in* α, *interserunt aliud* α: τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι, τιμάασθαι. μηχανάεσθαι, μηχανᾶσθαι, μηχανάασθαι, machinari: ἀγοράεσθαι, ἀγορᾶσθαι, ἀγοράασθαι, concionari: μνάεσθαι, μνᾶσθαι, μνάασθαι, recordari. *Sic* τιμάει, τιμᾷ, τιμάᾳ, τιμάεται, τιμᾶται, τιμάαται: μηχανᾶται, μηχανάαται. *Et ita in cæteris quotiescunque est contractio in* α.

A *Quando contractio facta est in ω, aliud ω interſerunt*, πηδάω, πηδῶ, πηδώω, ſalio, ſalto.

*S*I *V*OCALIS *præcedens fuerit breuis, interponitur* ο. ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, video. *Hinc* ἀντιόωσι, *pro* ἀντιῶσι, *ab* ἀντιάω, occurro. ὑφόωσιν, *pro* ὑφῶσιν, ὑφάουσι, *ab* ὑφάω, texo: ἠγορόωντο, *pro* ἠγορῶντο, ἠγοράοντο, *ab* ἀγοράομαι, concionor, ἐστιχόωντο, ibant, à στιχάομαι.

B *TERTIA CONIVGATIO CIRCVMFLEXORVM.*

EST hæc coniugatio verborum ſextæ coniugationis in *οω*. Futurum *ωσω*, & interdum *οσω*. Præteritum *ωκα* & *οκα*, tum ſcilicet, cùm futurum in *οσω* exit. δηλόω, δηλώσω, δεδήλωκα, *manifeſto*. ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, *iuro*. Præteritum medium, Ao-
C riſtus ſecundus & futurum ſecundum hîc penitus deſiderantur in omnibus generibus.

INDICATIVI

Præſens.

S. Δηλόω δηλῶ, δηλόεις οῖς, δηλόει δηλοῖ, *manifeſto*.

D. δηλόετον οῦτον, δηλόετον οῦτον.

P. δηλόομεν οῦμεν, δηλόετε οῦτε, δηλόουσι οῦσι.

Imper-

Imperfectum. A

S. ἐδήλοον ἐδήλουν, ἐδήλοες ἐδήλους, ἐδήλοε ἐδήλου, *manifestabam.*

D. ἐδηλόετον ἐδηλοῦτον, ἐδηλοέτην ἐδηλούτην,

P. ἐδηλόομεν οῦμεν, ἐδηλόετε οῦτε, ἐδήλοον ἐδήλουν.

Perfectum, δεδήλωκα, *manifestaui.*

Plusquamperfectum, ἐδεδηλώκειν, *manifestaueram.*

Aor. 1. ἐδήλωσα, *manifestaui.* B

Fut. 1. δηλώσω, *manifestabo.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δήλοε δήλου, δηλοέτω ούτω, *manifesta.*

D. δηλόετον οῦτον, δηλοέτων ούτων.

P. δηλόετε οῦτε, δηλοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωκε, *manifestaueris.* C

Aor. 1. δήλωσον, *manifestato tu vel manifestabis.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δηλόοιμι οῖμι, δηλόοις οῖς, δηλόοι οῖ, *vtinam manifestarem.*

D. δηλόοιτον οῖτον, δηλοοίτην οίτην,

P. δηλόοιμεν οῖμεν, δηλόοιτε οῖτε, δηλόοιεν οῖεν.

A *Perfectum & plusquamperfectum*, δεδηλώκοιμι, *utinam manifestauerim vel manifestauissem.*

Aor.1. δηλώσαιμι, *idem.*

Fut.1. δηλώσοιμι, *utinam manifestem.*

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

B S. ἐὰν δηλόω ῶ, δηλόῃς οῖς, δηλόῃ οῖ, *si manifestem vel manifestarem.*

D. δηλόητον ῶτον, δηλόητον ῶτον.

P. δηλόωμεν ῶμεν, δηλόητε ῶτε, δηλόωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλώκω, *si manifestauerim vel manifestauissem.*

Aor.1. δηλώσω, *si manifestem.*

INFINITIVVS.

C *Præsens & imperfectum*, δηλόειν οῦν, *manifestare.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωκέναι, *manifestasse.*

Aor.2. δηλῶσαι, *idem.*

Fut.2. δηλώσειν, *manifestaturum.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλόων ῶν, δηλόοντος οῦντος, *manifestans.*

δηλόουσα

δηλόουσα οῦσα, δηλοούσης ούσης. A
δηλόον οῦν, δηλόοντος οῦντος.
Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωκὼς, υῖα, ός, *qui manifestauit.*
Aor. 1. δηλώσας, ασα, αν, *idem.*
Fut. 1. δηλώσων, *manifestaturus.*

VERBVM PASSIVVM.

INDICATIVI B

Præsens.

S. δηλόομαι οῦμαι, δηλόῃ οῖ, δηλόεται οῦται, *manifestor.*
D. δηλοόμεθον ούμεθον, δηλόεσθον οῦσθον, δηλόεσθον οῦσθον.
P. δηλοόμεθα ούμεθα, δηλόεσθε οῦσθε, δηλόονται οῦνται. C

Imperfectum.

S. ἐδηλοόμην ούμην, ἐδηλόου οῦ, ἐδηλόετο οῦτο, *manifestabar.*
D. ἐδηλοόμεθον ούμεθον, ἐδηλόεσθον οῦσθον, ἐδηλοέσθην ούσθην.
P. ἐδηλοόμεθα ούμεθα, ἐδηλόεσθε οῦσθε, ἐδηλόοντο οῦντο.
Perfectum. δεδήλωμαι, δεδήλωσαι, δεδήλωται, *manifestatus sum vel fui.*

A *Plusquamperfectum*, ἐδεδηλώμην, ἐδεδήλωσο, *manifestatus eram vel fueram.*

Aor. 1. ἐδηλώθην, *manifestatus sum.*

Fut. 1. δηλωθήσομαι, *manifestabor.*

Paulò pòst fut. δεδηλώσομαι, *mox manifestabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

B S. δηλόου οῦ, δηλοέσθω ούσθω, *manifestare.*

D. δηλόεσθον οῦσθον, δηλοέσθων ούσθων.

P. δηλόεσθε οῦσθε, δηλοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωσο, δεδηλώσθω, *manifestatus sis vel fueris.*

Aor. 1. δηλώθητι, *manifestator tu vel manifestaberis.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

C S. εἴθε δηλοοίμην οίμην, δηλόοιο οῖο, δηλόοιτο οῖτο, *vtinam manifestarer.*

D. δηλοοίμεθον οίμεθον, δηλόοισθον οῖσθον, δηλοοίσθην λοίσθην. (οῖντο.

P. δηλοοίμεθα οίμεθα, δηλόοισθε οῖσθε, δηλόοιντο

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε δεδηλῴμην, δεδηλῷο, δεδηλῷτο, *vtinã manifestatus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. δεδηλῴμεθον, δεδηλῷσθον, δεδηλῴσθην.

P. δεδη-

P. δεδηλώμεθα, δεδηλῷσθε, δεδηλῷντο. A

Aor. 1. δηλωθείην, *idem.*

Fut. 1. δηλωθησοίμην, *vtinam manifester.*

Paulò pòst futurum, δεδηλωσοίμην, *vtinã mox manifester.*

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν δηλόωμαι ῶμαι, δηλόῃ οῖ, δηλόηται ῶται, *si manifester vel manifestarer.* B

D. δηλοώμεθον ώμεθον, δηλόησθον ῶσθον, δηλόησθον ῶσθον.

P. δηλοώμεθα ώμεθα, δηλόησθε ῶσθε, δηλόωνται ῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν δεδηλῶμαι, δεδηλῷ, δεδηλῆται, *si manifestatus sim vel fuerim, essem vel fuissem.* C

D. δεδηλώμεθον, δεδηλῆσθον, δεδηλῆσθον.

P. δεδηλώμεθα, δεδηλῆσθε, δεδηλῶνται.

Alij volunt secundam personam esse δεδηλῇ.

Aor. 1. ἐὰν δηλωθῶ.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δηλόεσθαι δηλοῦσθαι, *manifestari.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλῶσθαι, *manifestatum esse vel fuisse.*

A *Aor.* 1. δηλωθῆναι, *idem.*

Fut. 1. δηλωθήσεσθαι, *manifestatum iri.*

Paulò pòst futurum, δεδηλώσεσθαι, *mox manifestatum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλοόμενος οὐμενος, δηλοομένου ουμένου, *qui ma-*
B *nifestatur vel manifestabatur.*

δηλοομένη ουμένη, δηλοομένης ουμένης.

δηλοόμενον οὐμενον, δηλοομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωμένος, *manifestatus.*

Aoristus primus, δηλωθεὶς, *idem.*

Futurum primum, δηλωθησόμενος, *manifestandus.*

C *Paulò pòst futurum,* δεδηλωσόμενος, *mox manifestandus.*

VERBVM MEDIVM.

Aoristus primus, ἐδηλωσάμην, *manifestaui.*

Futurum primum, δηλώσομαι, *manifestabo.*

Vtrumque per omnes modos inflectitur iuxta regulas Barytonorum.

Caput

A

Caput XV.

DE VERBIS IN MI.

X Verbis sextæ Coniugationis Barytonorum in έω, άω, όω, ύω, formantur verba desinentia in μι, ac pro numero vocalium figuratiuarum α, ε, ο, υ, quatuor sunt coniugationes: θέω, τίθημι, *pono*: στάω, ἵστημι, *sto*: δόω, δίδωμι, *do*: δεικνύω, δείκνυμι, *ostendo*. B

ANNOTAT.

Dedvcvnt *Poëtæ verba in* μι *etiam ab aliis verbis Barytonis:* ἔχω, ἔχημι, habeo: φέρω, φέρημι, fero: βείθω, βείθημι, ingrauesco, onustus sum. C

Formantvr verba in μι per reduplicationem: quæ duplex est. Altera propria, cùm thematis consonans vel tenuis loco aspiratę cum iota breui repetitur: θέω, τιθέω, δόω, διδόω.

Altera impropria, cũ iota duntaxat pręfigitur, quod fit, quando thema à vocali, aut στ inchoatur, στάω, ἱστάω, *sto*. ἕω, ἱέω.

A CÆTERVM ω mutatur in μι, & breuis characteristica in longam, ε & α in η. θέω, τίθημι; στάω, ἵστημι. ο in ω, δόω, δίδωμι.

QVARTA coniugatio caret reduplicatione. Hinc ω tantùm in μι, δεικνύω, δείκνυμι, cõuertitur, cæteris saluis. υ breue in Barytono, hîc censetur longum.

REDVPLICATIO seu propria seu impropria in solo præsenti & imperfecto per
B omnes tamen modos, & in ipsis quoque participiis, inuenitur.

ANNOTAT.

IN his coniugationibus tantùm habetur ratio præsentis & imperfecti & Aoristi secundi; & præsens quidem peculiarem habet inflexionem; Imperfectum & Aoristus secundus sequuntur terminationem Aoristorum Barytonorum passiuæ vocis: In reliquis temporibus seruantur leges Barytonorum & circumflexorum.

C

FVTVRO secundo & præterito medio carent, si circumflexa, à quibus fiunt, iisdem careant.

POETAE non aliter agunt cum reduplicatione, atq; cum verborum augmento syllabico & temporali. Modò enim addunt verbis reduplicationem, modò detrahunt. Hinc multa reperiuntur verba in μι sine vlla omnino reduplicatione, vt in prima coniugatione φιλέω, φίλημι, amo: *αἰνέω, αἴνημι,* laudo: *ὀνέω, vel etiam ὀνάω, ὄνημι,* iuuo.

In secunda coniugatione γηράω, senesco, γήρημι: γελάω, rideo, γέλημι: νικάω, vinco, νίκημι: ἀειστάω, prandeo, ἀείστημι: κτάω pro κτείνω, occido, κτῆμι. Hinc κτάναι, Aoristus secundus, ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη. οὐτάω, οὔτημι, vulnero. Infinitiuus οὐτάναι. In tertia ἐλευθέρωμι ab ἐλευθερόω, libero; δοκίμωμι à δοκιμόω, probo. Quæ non tantùm à Poëtis, sed ab aliis quoque subinde vsurpantur, maximè illa quibus nihil est tritius: ἵλημι, propitius sum: φημὶ, dico; γνῶμι, cognosco. A

INTERDVM adhibetur quidem reduplicatio sed per ε: θνάω vel θνέω, τέθνημι, morior: τλάω, τλῆμι, τέθλημι, fero, tolero: νοέω, νόημι, νενόημι, intelligo: τελέω, perficio, τέλημι, τετέλημι; quod etiam accidit in quarta coniugatione aliquando, quæ alioquin reduplicationis expers est: κέκλυθι, κέκλυτε, à κλῦμι, audio. B

Ipsum etiam ἵστημι reduplicatur nonnunquam per ε, ἕστημι, ἕστης, ἕστησι. Hinc ἑστάναι.

IN quibusdam verbis loco reduplicationis repetuntur duæ primæ literæ præsentis, ἀλάω, erro, ἄλημι, ἀλάλημι: ἀλυκτέω, in angustias redigo, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι: ἀχέω, angor, ἄχημι, ἀκάχημι. C

INTERDVM verba à vocali cœpta reduplicationem habent in secunda syllaba: ὀνέω seu ὀνάω, ὄνημι, ὀνίνημι, iuuo, prosum.

FIT item vt reduplicatio quæ natura sua breuis est, siue per ι, siue per ε, fiat, producatur inserto μ: vt πράω, πρῆμι, πίμπρημι, comburo: πλάω seu πλέω, πλῆμι, πίμπλημι, impleo.

ETSI

A ETSI *autem reduplicatio plerumque tantùm fit in præsenti & imperfecto, quædam tamen etiam in futuro illam retinent. Hinc* διδώσω *pro* δώσω, *&* διδράσω *à* διδράσκω, fugio.

DIALECTI.

ÆOLES *η verborum in* μι *præsentis temporis mutant in* ε, *duplicato* μ: τίθημι, τίθεμμι: φίλημι, φίλεμμι. *Bœoti mutant* η *in* ει *facta reduplicatione per*
B ε: πεφίλειμι: τελέω, τετέλειμι, perficio, νοέω, νόημι, νενόειμι, intelligo.

PARADIGMA PRIMAE CONIVGATIONIS.

FIT hæc coniugatio à verbis in εω, futurum in ησω. præteritum in κα, θέω, τίθημι, θήσω, τέθηκα: ἕω, ἵημι, *mitto, dimitto*, ἥσω, εἷκα.

C
INDICATIVVS.

Præsens.

S. τίθημι, τίθης, τίθησι, *pono.*
D. τίθετον, τίθετον.
P. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, Ionicè τιθέασι.

TERTIA persona pluralis similis est datiuo plurali participij τιθέντος, τιθέντι, τιθεῖσι.

Sic in Barytonis τύπτουσι, & in futuro τύψουσι,

ψουσι, voce planè conueniunt cum datiuis participiorum eiuſdem temporis. A

DIALECTI PRÆSENTIS.

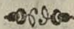
PRo τίθησι, *Dores vſurpant* τίθητι. *ſic* ἵστητι, δίδωτι, δείκνυτι, *pro* ἵστησι, δίδωσι, δείκνυσι.

Imperfectum.

S. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *ponebam.* B
D. ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
P. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

IMPERFECTVM ſingulare triũ coniugationum non eſt admodum vſitatum, eius loco vtuntur auctores perſonis circũflexorum: ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, à τιθέω: ab ἱστάω, ἵσταον, ἵστων, ἵστας, ἵστα: à διδόω, ἐδίδοον, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. In tertia plurali: ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν, C
ponebant, ſtabant, dabant.

IN PRÆSENTI quoque reperire eſt perſonas circumflexas cum reduplicatione, παρατιθεῖ, & poëticè παρτιθεῖ, à παρατιθέω, *appono*, pro παρατίθησι, διδοῖ pro δίδωσι.

DIALE-

A DIALECTI IMPERFECTI.

IMPERFECTI tertia pluralis Doricè ἔτιθεν *per syncopen vel per Dialectum Bœoticam, & in Aoristo secundo,* ἔθεν *pro* ἔθεσαν: ἔδον *pro* ἔδοσαν.

Perfectum, τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε, *posui,* vt τέτυφα.

HABET huius verbi prȩteritum hoc, ει loco η, τέθεικα pro τέθηκα, more Bœotorum,
B quorum hæc mutatio propria eſt. Item εἷκα ab ἕω, ἵημι, cætera habent η.

Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, *posueram,* vt ἐτετύφειν.

Aor. 1. ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε, *posui,* vt ἔτυψα.

CVR habeat κ ſicut & ἔδωκα, diximus iam ſuo loco.

Aoristus secundus.

C S. ἔθην, ἔθης, ἔθη, *posui.*

D. ἔθετον, ἐθέτην.

P. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

FIT ab imperfecto ablata reduplicatione ἐτίθην, ἔθην. Seruat hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris: ἔστην, *steti,* ἔστης, ἔστη, ἔστητον, ἐστήτην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, *cognouimus.* Excipiuntur hæc tria: ἔθην à τίθημι; ἧν ab ἵημι, *mitto, dimitto:* ἔδων à δίδωμι, *do.*

Futu-

Futurum primum. A

Θήσω, θήσεις, θήσει, *ponam*, vt τύψω.

SERVATVR interdum reduplicatio in futuro πιμπρήσω, διδώσω, *vram*, *dabo*, pro πρήσω, δώσω.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S τίθετι, τιθέτω, *pone*.

D. τίθετον, τιθέτων. B

P. τίθετε, τιθέτωσαν.

FIT à prima plurali præsentis temporis mutando μεν in θι, τίθεμεν, τίθετι, vbi τ est propter præcedentem aspiratam: ἵσταμεν, ἵσταθι, δίδομεν, δίδοθι.

HIC etiam vsitata sunt tempora secundæ personæ circumflexorum, τίθει, ἵστα, δίδου, pro τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι. C

Præteritum perfectum, τέθηκε, τεθηκέτω, *posueris*.

Aoristus primus, θῆκον, θηκάτω, sed inusitatus est.

Aoristus secundus.

S. θὲς, θέτω, *ponito tu vel pones*.

D. θέτον, θέτων.

P. θέτε, θέτωσαν.

ANNO-

ANNOTAT.

A *Aoristvs secundus exit plerumque in* θι, στῆθι, στήθω, *sed* θὲς & δὸς *excipiuntur: ad quorum similitudinem alia quædam formata reperies: vt* ἐνίσπες, dicito, refer, *ab* ἐνίσπω, *sed tanquam ab* ἐνίσπημι. *Sic* σχὲς, habeto, *à* σχῆμι, *quod fit ab inusitato* σχέω. *sic* φρὲς, fer, *à* φρῆμι. *sic* ἕς, mitte, *ab* ἵημι, *cum suis compositis.*

Retinent *quoque Æoles & poëtæ metri causa in imperatiui præsenti vocalem longam præsentis. Vt in* B *prima coniugatione:* φίληθι *pro* φίλεθι, ama, *à* φίλημι, νόηθι *pro* νόεθι, *à* νόημι, intelligo. *In secunda:* ἵληθι, propitius esto, *pro* ἵλαθι: πίμπληθι, *pro* πίμπλαθι, imple. *In tertia:* δίδωθι, *pro* δίδοθι, da.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιθείην, τιθείης, τιθείη, *vtinam ponerem.*
D. τιθείητον, τιθειήτην.
C P. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Perfectum & plusquamperfectum, εἴθε τεθείκοιμι, τεθείκοις, *vtinam posuerim vel posuissem.*

Aoristus primus, θήκαιμι, sed inusitatus est etiam in sequentibus modis.

Aoristus secundus.

S. εἴθε θείην, θείης, θείη, *vtinam posuerim.*
D. θείητον, θειήτην.
P. θείημεν, θείητε, θείησαν.

FIT

Fit à præsenti ablata reduplicatione, quod hîc & suprà monuisse sufficiat: Omnes enim Aoristi secundi formantur hoc modo. A

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ, *si ponam vel ponerem.*

D. τιθῆτον, τιθῆτον. B

P. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τεθείκω, *si posuerim vel posuissem.*

Aoristus primus, ἐὰν θήκω.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ, *si posuero,*

D. θῆτον, θῆτον. C

P. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

DIALECTI.

IONES *pro* τιθῶ *&* θῶ *dicunt* τιθέω, τιθέῃς, τιθέῃ: θέω, θέῃς, θέῃ, θέητον, θέωμεν, θέητε, θέωσι. *Addunt Poëtæ ad* ε *vocalem* ι *ut fiat diphthongus*, τιθείω, θείω, θείῃς, θείῃ. *Plurali* θείωμεν *&* θείομεν, ponamus. *Quæ systole Poëtis in his temporibus valde usitata est*: βείομεν, eamus, *pro* βείωμεν, *à* βῆμι, vado. *In Coniunctiuo* βῶ, βέω, βείω.

A HOC etiam fit in secunda coniugatione: στῶ, στῇς, στῇ. Ionicè στέω, στέῃς, στέῃ. Poëticè στείω, στείῃς, στείῃ, & verso ει in η; στήω, στήῃς, στήῃ vel στήη. Plurali στήομεν pro στήωμεν. Sic in Barytonis tempora circumflexa in ω, τυφθῶ, τυπῶ, dissoluunt isti in εω, & poëtæ in είω; τραπῶ, versus fuero, à τρέπω, τραπέω, τραπείω, τραπέωμεν, τραπείωμεν vel τραπείομεν. Et similiter quædam tempora mutant in ηω: τραπήω, τραπήῃς, τραπήῃ. Hinc φανήῃ siue φανήη.

B

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιθέναι, *ponere.*

Perfectum & plusquamperfectum, τεθεικέναι, *posuisse.*

Aoristus primus, θῆκαι.

Aoristus secundus, θεῖναι, *posuisse.*

Futurum primum, θήσειν, *positurum.*

C

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τιθεὶς, τιθέντος, *ponens.*

ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.

τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθεικώς, κυῖα, κός, *qui posuit.*

Aoristus primus, θήκας, θήκασα, θῆκαν.

Aoristus

Aoristus secundus. A

ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, *qui posuit.*
ἡ θεῖσα, τῆς θείσης.
τὸ θὲν, τοῦ θέντος.
Futurum primum, θήσων, *positurus*, θήσουσα, θῆσον.

PARADIGMA VERBI PASSIVI.

INDICATIVVS. B

Præsens.

S. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, *ponor.*
D. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

SECVNDA persona præsentis exit in σαι, τίθεσαι, ἵστασαι: Atticè τίθη, ἵστη, more barytonorum τύπτομαι, τύπτῃ.

ET SVNT nonnulla in μι quæ communiter formant secundam personam in η, C κάθημαι, κάθη, *sedeo*: ἐπίσταμαι, *scio*, ἐπίστη: δύναμαι, *possum*, δύνη, pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι, quamuis istæ terminationes etiam reperiantur.

DIALECTI.

Q*VÆDAM more Attico, Ionico & Æolico retinent in passiua voce præsentis temporis vocalem longam Actiui:* ὄνημαι, ὄνησαι, ὄνηται, fruor, fructum

A capio, *pro* ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται: κάλημαι, *pro* κάλεμαι, vocor, *cuius actiuum est* κάλημι, voco, à καλέω. δίζημαι, quæro, δίζηαι, δίζηται, *pro* δίζεμαι, à δίζημι. *sic in secunda coniugatione*, ὄρημαι, ὄρηαι, ὄρηται, *pro* ὄρεμαι *ab* ὁρέω, video, ὄρημι.

Imperfectum.

S. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο, *ponebar*.
D. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον ἐτιθέσθην.
B P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Perfectum.

S. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται, *positus sum*.
D. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
P. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

SERVATVR hîc ει actiui. Secundùm communem regulam, vt in actiuo τέθηκα, ita hîc τέθημαι dicendum erat.

C *Plusquamperfectum*, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο, *positus eram vel fueram.*

Aor. 1. ἐτέθην, ἐτέθης, *positus sum vel fui.*

PENVLTIMA Aoristi primi corripitur, à τέθειται, ἐτέθην, abiecta subiunctiua, θ quoque præteriti vertitur in tenuem τ.

Aoristo secundo carent verba passiua.

Futurum primum, τεθήσομαι, *ponar.*

Paulò pòst futurum, τεθείσομαι, *paulo post ponar.*

IMPE-

A

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίθεσο, τιθέσθω, *ponere.*
D. τίθεσθον, τιθέσθων.
P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Ablato σ fit crasis Attica τίθεσο, τίθεο, τίθου. ἵστασο, ἵστασο, ἵστω. δίδοσο, δίδοο, δίδου.

Perfectum & plusquamperfectum, τέθεισο, τεθείσθω, *positus sis vel fueris.* B

Aor. 1. τέθητι, τεθήτω, *ponitor vel poneris.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *vtinam ponerer.*
D. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην,
P. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

C

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, *vtinam positus fuerim vel fuissem.*
D. τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.
P. τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Aoristus primus, τεθείην, τεθείης, *idem.*

Futurum primum, τεθησοίμην, *vtinam ponar.*

Paulò pòst futurum, τεθεισοίμην, *vtinam mox ponar.*

A CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, *si ponar vel ponerer.*

D. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.

P. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται, *si positus fuerim vel fuissem.*

B D. τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.

P. τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Aor. 1. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, *si positus fuero.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τίθεσθαι, *poni.*

Perfectum & plusquamperfectum, τεθεῖσθαι, *positum esse.*

Aor. 1. τεθῆναι, *idem.*

C *Fut. 1.* τεθήσεσθαι, *positum iri.*

Paulò pòst futurum, τεθείσεσθαι, *mox positum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *qui ponitur vel ponebatur.*

ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης.

τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθειμένος, τεθειμένη, τεθειμένον, *positus.*

Aor. 1.

Aor.1. τεθεὶς, τεθεῖσα, τεθὲν, *idem.* A

Fut.1. τεθησόμενος, τεθησομένη, τεθησόμενον, *ponendus.*

Paulò pòst futurum, τεθεισόμενος, τεθεισομένη, τεθεισόμενον, *mox ponendus.*

VERBVM MEDIVM.

PRÆSENS & imperfectum conueniunt cum passiuis. Perfectum & plusquam perfectum & futurum secundum tum hîc quærenda sunt, cùm verba circumflexa à quibus verba in μι formantur, prædicta tēpora habuerint. B

RESTANT ergo tria tantùm tempora, Aoristus primus, futurum primum, Aoristus secundus. Aoristus primus, ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, vt ἐτυψάμην. Sed vix vllus est eius vsus, maximè extra indicatiuum: vt supra etiam de actiuo Aoristo primo, extra indicatiuum diximus. Si quis tamen formare velit reliqua tempora, faciat id iuxta regulas Barytonorum. C

Imperatiuus, θῆκαι, θηκάσθω.

Optatiuus, θηκαίμην.

Subiunctiuus, θήκωμαι.

A *Infinitiuus*, θῆκασθαι.
Participium, θηκάμενος.

Futurum primum.

In indicatiuo, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, *ponam.*
In optatiuo, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο, *utinam ponam.*
In infinitiuo, θήσεσθαι, *positurum.*
B *In participio*, θησόμενος, θησομένη, θησόμενον, *positurus.*

Aoristus secundus Indicatiui.

S. ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο, *posui.*
D. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
P. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Fit ab imperfecto passiuo ablata reduplicatione, idque in omnibus modis, ἐτιθέμην, ἐθέμην. τίθεσο, θέσο.

Aoristus secundus Imperatiui.

S. θέσο, θέσθω, *pone vel posueris.*
D. θέσθον, θέσθων.
P. θέσθε, θέσθωσαν.

Aoristus secundus Optatiui.

S. εἴθε θείμην, θεῖο, θεῖτο, *utinam posuerim.*
D. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
P. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Aori-

Aoristus secundus Coniunctiui. A

S. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, *si posuerim vel posuero*
D. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
P. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Aoristus secundus Infinitiui, θέσθαι, *ponere vel posuisse.*

Aoristus secundus participij, θέμενος, ένη, ενον, *qui posuit.* B

PARADIGMA SECVNDAE CONIVGATIONIS verborum in Mi.

CONTINET hæc coniugatio verba in μι, facta ex verbis in άω, futurum ήσω. Præteritum κα, στάω, ἵστημι, στήσω, ἕστακα.

INDICATIVVS. C

Præsens.

S. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι, *sisto vel statuo.*
D. ἵστατον, ἵστατον.
P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

ANNOTAT.

VERBVM ἵστημι, *propriè est* sisto, statuo, constituo, erigo. ἵσταμαι, *paßiuum*, sto; *quamuis actiuum* ἔστην & ἕστηκα, *standi quoque significationem habeat, cùm*

A *igitur non habeat vnam significationem, satius visum est, nullam paradigmatis huius verbi adscribere.*

Imperfectum.

S. ἵστην, ἵστης, ἵστη.
D. ἵστατον, ἱστάτην.
P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Perfectum.

B S. ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε, *steti*, vt τέτυφα, &c. Ἕστακα per α, pro ἕστηκα à futuro στήσω. Seruat autem ε asperum spiritum præsentis. ἵστημι, ἕστακα.

Præteritumplusquamperfectum, ἑστάκειν, ἑστάκεις.
Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus secundus.

C S. ἔστην, ἔστης, ἔστη.
D. ἔστητον, ἐστήτην.
S. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Futurum primum, στήσω, στήσεις, στήσει.

Tertia pluralis subit apud Poëtas syncopen, ἔβαν & ablato augmento βὰν, pro ἔβησαν, *iuerunt*, sic ἔσταν, *steterunt*, pro ἔστησαν.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἵσταθι, ἱστάτω.

D. ἵστατον, ἱστάτων. A
P. ἵστατε, ἱστάτωσαν.
Perfectum & plusquamper. ἕστακε, ἑστακέτω.
Aoristus primus, στῆσον, στησάτω.

Aoristus secundus.

S. στῆθι, στήτω.
D. στῆτον, στήτων.
P. στῆτε, στήτωσαν. B

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
D. ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
P. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.
Perfectũ & plusquamperfectũ, ἑστάκοιμι, ἑστάκοις.
Aoristus primus, στήσαιμι.

Aoristus secundus. C

S. εἴθε σταίην, σταίης, σταίη.
D. σταίητον σταιήτην.
P. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.
Futurum primum, στήσοιμι.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ.
D. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
P. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Perfe-

A *Perfectum & plusquamperfectum,* ἐὰν ἑστήκω.
Aoristus primus, ἐὰν στήσω.
Aoristus secundus.
S. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ,
D. στῆτον, στῆτον.
P. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἱστάναι.
B *Perfectum & plusquamperfectum,* ἑστηκέναι.
Aoristus primus, στῆσαι.
Aoristus secundus, στῆναι.
Futurum primum, στήσειν.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.
ὁ ἱστὰς, ἱστάντος.
C ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης.
τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστηκὼς, ἑστηκυῖα, ἑστηκός.

ANNOTAT.

ἑστηκὼς *communiter, Ionicè* ἑσταὼς, *& facta crasi* ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστώς. *sic composita;* καθεστὼς, καθεστῶσα, καθεστὼς, constitutus. διεστὼς, διεστῶσα, διεστὼς, dissitus. *Scribitur ipsum quoq; neutrum per ω, quòd ex contractione veniat. Est autem proprium Ionum ex præteritis subtrahere*

κ cor-

κ correpta penultima. ἕστακα, ἕσταα: μέμηκα, μέμαα, para- A
tus sum. βέβηκα, ἀ βάω *inusitato*, vado, βέβαα. *Participium* βεβαὼς. *hinc* βεβώς. *sic* μεμαὼς, μεμὼς, ἀ μάω, cupio, quæro: *sic* γέγηκα, ἀ γάω, nascor. γέγαα, γεγαὼς, γεγώς. *Interdum manet penultima longa*, κοτέω, irascor, κεκότηκα, κεκότηα, ὁ κεκοτηὼς, iratus: χαίρω, gaudeo, κεχάρηκα, κεχάρηα. *Hinc* κεχαρηὼς, gauisus, ἀ χαρέω.

Aoristus primus στήσας, στήσασα, στῆσαν.

Aoristus secundus. B

ὁ στὰς, στάντος.

ἡ στᾶσα, στάσης.

τὸ στὰν, στάντος.

Futurum primum, στήσων, στήσουσα, στῆσον.

VERBVM PASSIVVM.

INDICATIVVS. C

Præsens.

S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.

D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.

P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum.

S. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο.

D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.

P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectum, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.

A *Plusquamperfectum*, ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο.
Aoristus primus, ἐστάθην.
Futurum primum, σταθήσομαι.
Paulò pòst futurum, ἐστάσομαι.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἵστασο, ἱστάσθω.
D. ἵστασθον, ἱστάσθων.
B P. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.
Perfectum & plusquamperfectũ, ἔστασο, ἐστάσθω.
Aoristus primus, στάθητι, σταθήτω.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
D. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.
C P. ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

SECVNDA & tertia persona hîc & in aliis coniugationibus circumflectuntur, si actiuum sit vsitatum: τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.

At si actiuum non sit in vsu, tunc est accentus in antepenultima δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, à δύναμαι, *possum.*

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε ἐσταίμην, ἐσταῖο, ἐσταῖτο.

D. ἐσταί-

D. ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην. A
P. ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.
Aoristus primus, σταθείην, σταθείης, σταθείη.
Futurum primum, σταθησοίμην.
Paulò pòst futurum, ἑστασοίμην.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται. B
D. ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον.
P. ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται.
D. ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον.
P. ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

ANNOTAT. C

Alii præsens ita inflectunt, ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται. *Et similiter actiuum*, ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. *Si actiuum non sit in vsu, præsens erit proparoxytonum* ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, si poſsit.

Aoristus primus, ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἵστασθαι.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστάσθαι.
Aoristus primus, σταθῆναι.

Futu-

A *Futurum primum, σταθήσεσθαι.*

Paulo post futurum, ἑστάσεσθαι.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Perfectum & plusquamperfectum.

ἑσταμένος, ἑσταμένη, ἑσταμένον.

B *Aoristus primus,* σταθείς, σταθεῖσα, σταθέν.

Futurum primum, σταθησόμενος, μένη, μενον.

Paulo post futurum, ἑστασόμενος.

VERBVM MEDIVM.

TRIA huius verbi tempora formare licet, Aoristum primum, futurũ primum, Aoristum secundum.

C Aoristus primus Indicatiui sic habet; ἐστησάμην. Imperatiui, στῆσαι, στησάσθω. Optatiui, στησαίμην. Coniunctiui, στήσωμαι. Infinitiui, στήσασθαι. Participij, στησάμενος.

Futuri primi hæc sunt tempora, στήσομαι, Optatiui, στησοίμην. Infinitiui, στήσεσθαι. Participij, στησόμενος.

Aoristus secundus Indicatiui.

S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο.

D. ἐστά-

D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην. A
P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο.

CONVENIT voce cum præterito plusquamperfecto passiuo, licet spiritu differat, cùm in illo sit asper, hîc lenis. Vix est vsitatū hoc tempus, & minus extra indicatiuū, στάσο, σταίμην, στῶμαι, στάσθαι, στάμενος.

PARADIGMA TERTIAE CON-iugationis verborum in MI. B

CONTINET hæc cōiugatio verba in MI, facta à circumflexis in οω, futurū ωσω, præteritum κα. δόω, δίδωμι, *do*, δώσω, δέδωκα, *dedi*.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι, *do*. C
D. δίδοτον, δίδοτον.
P. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, Ionicè, διδόασι.

Imperfectum.

S. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, *dabam*.
D. ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
P. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.
Perfectum, δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε, *dedi*.
Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν, *dederam*.
Aoristus primus, ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, *dedi*.

A *Aoristus secundus.*

S. ἔδων, ἔδως, ἔδω, *dedi.*

D. ἔδοτον, ἐδότην.

P. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum, δώσω, δώσεις, *dabo.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

B S. δίδοθι, διδότω, *da.*

D. δίδοτον, διδότων.

P. δίδοτε, διδότωσαν.

Præteritum perfectum, δέδωκε, δεδωκέτω, *dederis.*

Aoristus primus, δῶκον, δωκάτω, *inusitatus.*

Aoristus secundus.

S. δός, δότω, *da.*

C D. δότον, δότων.

P. δότε, δότωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε διδοίην, διδοίης, διδοίη, *vtinam darem.*

D. διδοίητον, διδοιήτην.

P. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδώκοιμι, *vtinam dederim vel dedissem.*

Aori-

Aoriſtus primus, δώκοιμι. A

Aoriſtus ſecundus.

S. εἴθε δοίην, δοίης, δοίη, *utinam dederim.*

D. δοίητον, δοιήτην.

P. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Atticè, δῴην, δῴης, δῴη.

Futurum primum, δώσοιμι, utinam dem.

SVBIVNCTIVVS.

Præſens & imperfectum. B

S. ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, *ſi dem vel darem.*

D. διδῶτον, διδῶτον.

P. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Præteritum perfectum & pluſquamperfectum, δεδώκω, δεδώκῃς, *ſi dederim vel dediſſem.*

Aoriſtus primus, ἐὰν δώκω.

Aoriſtus ſecundus. C

S. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, *ſi dedero.*

D. δῶτον, δῶτον.

P. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

DIALECTI HVIVS AORISTI.

TERTIA *perſona ſingularis Ionicè δῷσι. Iones enim tertiis perſonis ſingularibus ſubiunctiuorum vocis actiuæ ſæpe addunt ſyllabam σι. Quidam ſcribunt δῶσι, ſine iota ſubſcripto.*

A *Tertia pluralis poëticè* δώωσι. *sic* γνώωσι, nouerint, *à* γνῶμι. *ut pro* δῶ, δῷς, δῷ, *dicatur,* δώω, δώῃς, δώῃ & *Ionicè* δώῃσι.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, διδόναι, *dare.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδωκέναι, *dedisse.*

Aoristus primus, δῶκαι.

B *Aoristus secundus*, δοῦναι, *dedisse.*

Futurum primum, δώσειν, *daturum.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ διδοὺς, διδόντος, *qui dat vel dabat.*

ἡ διδοῦσα, διδούσης.

τὸ διδὸν, διδόντος.

C *Perfectum & plusquamperfectum*, δεδωκώς, *qui dedit.*

Aoristus primus, δώκας, δώκασα, δῶκαν.

Futurum primum, δώσων, *daturus*, δώσουσα, δῶσον.

Aoristus secundus.

ὁ δοὺς, δόντος, *qui dedit.*

ἡ δοῦσα, δούσης.

τὸ δόν, δόντος.

VERBI

VERBI PASSIVI IN-DICATIVI A

Præsens.

S. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *tribuor.*
D. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
P. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

ANNOTAT.

PASSIVA *significatio huius verbi explicari potest,* B *partim per verbum* tribuor, *partim per tempora passiua verbi* do, *vbi quidem ea habet.*

Imperfectum.

S. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο, *dabar.*
D. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
P. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, *datus sum.* C
Plusquamperfectum, ἐδεδόμην, *datus eram.*
Aoristus primus, ἐδόθην, *datus sum.*
Futurum primum, δοθήσομαι, *dabor.*
Paulò pòst futurum, δεδόσομαι, *mox dabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δίδοσο, διδόσθω, *dare.*
D. δίδοσθον, διδόσθων.
P. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

A *Perfectum & plusquamperfectum.*

S. δέδοσο, δεδόσθω, *datus sis vel fueris.*

D. δέδοσθον, δεδόσθων.

P. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Aoristus primus, δόθητι, δοθήτω, *dare.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

B S. εἴθε διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *vtinam darer.*

D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.

P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, *vtinam datus fuerim vel fuissem.*

Aoristus primus, εἴθε δοθείην, δοθείης, δοθείη, *vtinam datus fuerim.*

C *Futurum primum,* εἴθε δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, *vtinam darer.*

Paulò pòst futurum, εἴθε δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, *vtinam mox darer.*

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *si darer.*

D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.

P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfe-

Perfectum & plusquamperfectum, δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, *si datus fuerim vel fuissem.* A

Aoristus primus, ἐὰν δοθῶ, ῇς, ῇ, *si datus fuero.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δίδοσθαι, *dari.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδόσθαι, *datum esse.* B

Aor.1. δοθῆναι, *datum esse.*

Fut.1. δοθήσεσθαι, *datum iri.*

Paulò post futurum, δεδόσεσθαι, *mox datum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον, *qui datur vel dabatur.*

Perfectum & plusquamperfectum, ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον, *datus.* C

Aor.1. ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθὲν, *idem.*

Fut.1. ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον, *dandus.*

Paulo post futurum, δεδοσόμενος, *mox dandus.*

VERBI MEDII.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus.

Aoristus verò secundus sic inflectitur.

A **INDICATIVVS.**

S. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο, *dedi.*
D. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
P. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVVS.

S. δόσο, δόσθω, *dederis.*
D. δόσθον, δόσθων.
B P. δόσθε, δόσθωσαν.

OPTATIVVS.

S. εἴθε δοίμην, δοῖο, δοῖτο, *utinam dederim.*
D. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
P. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

SVBIVNCTIVVS.

S. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, *si dedero.*
C D. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
P. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι, *dedisse.*

Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον, *qui dedit.*

Futurum primum per omnes modos, δώσομαι, *dabo*, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

PARADI-

PARADIGMA QVARTAE CONIVGATIONIS verborum in MI. A

CONTINET hæc coniugatio verba in MI, facta à circumflexis in υω : δεικνύω, δείκνυμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI B

Præsens.

S. δείκνυμι, δείκνυς, δείκνυσι, *ostendo.*
D. δείκνυτον, δείκνυτον.
P. δείκνυμεν, δείκνυτε, δεικνῦσι.

Imperfectum.

S. ἐδείκνυν, ἐδείκνυς, ἐδείκνυ, *ostendebam.*
D. ἐδείκνυτον, ἐδεικνύτην:
P. ἐδείκνυμεν, ἐδείκνυτε, ἐδείκνυσαν. C

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δείκνυθι, δεικνύτω, *ostende.*
D. δείκνυτον, δεικνύτων.
P. δείκνυτε, δεικνύτωσαν.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δεικνύναι, *ostendere.*

A PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ δεικνὺς, τοῦ δεικνύντος, *ostendens.*
ἡ δεικνῦσα, τῆς δεικνύσης.
τὸ δεικνὺν, τοῦ δεικνύντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

B

Præsens.

S. δείκνυμαι, δείκνυσαι, δείκνυται, *ostendor.*
D. δεικνύμεθον, δείκνυσθον, δείκνυσθον.
P. δεικνύμεθα, δείκνυσθε, δείκνυνται.

Imperfectum.

S. ἐδεικνύμην, ἐδείκνυσο, ἐδείκνυτο, *ostendebar.*
C D. ἐδεικνύμεθον, ἐδείκνυσθον, ἐδεικνύσθην.
P. ἐδεικνύμεθα, ἐδείκνυσθε, ἐδείκνυυντο.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δείκνυσο, δεικνύσθω, *ostendere.*
D. δείκνυσθον, δεικνύσθων.
P. δείκνυσθε, δεικνύσθωσαν.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δείκνυσθαι, *ostendi.*

PAR-

PARTICIPIVM. A

Præsens & imperfectum, ὁ δεικνύμενος, ἡ δεικνυμένη, τὸ δεικνύμενον, *qui ostenditur, vel ostendebatur.*

Reliquis temporibus carent verba polysyllaba huius coniugationis. Disyllaba verò futurum & Aoristum secundum habent, κλῦμι, *audio*, κλύσω, ἔκλυν. δύω, *subeo, ingredior*, δύσω, ἔδυν. Possunt tamen pleraque, B & præcipuè polysyllaba in MI, defectum hunc temporum aliũde resarcire, vt δείκνυμι à δεικνύω vel δείκω, futurum, δείξω, Aoristus primus, ἔδειξα. Sic ζεύγνυμι, *iungo*, à ζευγνύω, ζεύγω, futurũ, ζεύξω. Aoristus primus, ἔζευξα, Aoristus secundus, ἔζυγον.

 C

Caput XVI.

DE MODO POTENTIALI ET CONCESSIVO SEV PERMISSIVO.

RAETER modos verborum hactenus explicatos vsurpantur tam à Græcis quàm à Latinis modus potentialis, & permissiuus, seu concessiuus, qui multum

A *tum elegantiæ ornatusq́; orationi conciliant, vt intelligere licet ex illis, quæ de his modis fusè & eruditè disputat* EMMANVEL *in sua Grammatica, in scholiis primæ coniugationis. Licet autē voce & syllabis verba horum modorum non discrepent à verbis indicatiui: vel optatiui, vel subiunctiui: vt* amem, amarem, amauerim, amauissem, *sensu tamen & vi multum discrepant, vt planum fit iis exemplis veterum auctorum, quæ magno numero adducit Emmanuel.*

B *C*ÆTERVM *quoniam isti modi apud Græcos vsitatißimi sunt, & in quouis auctore frequentißimè occurrunt; hîc, explicatis iam aliis modis, breuiter natura illorum declaranda videtur, ducto initio à modo potentiali, quem ita nominant, quod potentiam, &, vt Priscianus lib. 18. loquitur, poßibilitatem significet; solet enim explicari verbo* POSSVM, *apud Latinos & Græcos. Vt:* Quis Martem tunica tectum adamantina dignè scripserit? *id est,* scribere possit vel poterit. *Sic Græcè:* τίς Ἄρην ἀδαμάντινον χιτῶνα ἠμφιεσμένον ἀξίως γράψειεν ἄν: *hoc est,* γράφειν δύναιτο, ἢ δυνήσεται.

C *Vtuntur autem pro hoc modo Græci verbis omnium ferè aliorum modorum, siue potentia, siue dubitatio significetur, adhibita particula* ἄν & ἄρα: *quamuis hac rarius, & ferè tantùm in dubitatione, constatque his temporibus, præsenti, imperfecto, perfecto, plusquamperfecto, Aoristo, & futuro.*

POTEN-

POTENTIALIS MODI TEMPVS PRÆSENS ET Imperfectum. A

τύπτοιμι, verberem *vel* verberarem, *id est*, verberare poſsim, ſi velim.

τύπτοιμι ἂν τὸν παῖδα, εἰ θέλω.

εὐχοίμην ἂν, optem, *id est*, optare poſsim, optare velim. *Sic Virgil. 2. Æneid.*

Quis cladem illius noctis, quis funera fando,
Explicet? aut poßit lachrymis æquare labores? B

τίς τοὺς φόνους τῆς νυκτὸς ἐκείνης καταριθμήσειεν ἄν, καὶ δάκρυσι τοὺς πόνους ἐξισώσειεν, ἢ ἐξισοῦν δύναιτο;

In his locis verba hæc præſens tempus modi potentialis ſignificant, vel etiam imperfectum, vt apud Iſocratem ad Demon. τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς γονεῖς, οἵους ἂν εὔξαιο περὶ σεαυτὸν γενέσθαι τοὺς σαυτοῦ παῖδας, talis eſto in parentes, quales optas vel optares tuos in te eſſe liberos.

*N*EQVE *tãtum præſenti optatiui vel Aoriſto Æolico, vel Aoriſto medio vtuntur pro præſenti & imperfecto modi potentialis, ſed etiam aliis, vt Aoriſto ſecundo,* οὐ καταθείην ἂν τοῦτο τὸ ἀγγεῖον, non deponam, vel non deponerem hoc vas. C

*I*TEM *imperfecto indicatiui*, οὐκ ἂν ἔλεγον τοῦτο, Non dicerem hoc.

*P*RAETEREA *coniunctiuo*, καλὸν ἂν ᾖ, pulchrum ſit.

*A*D *hæc futuro optatiui*, τί πράξοι ἂν ἐννοεῖν ἤρξατο, quid ageret cogitare cæpit.

A *DENIQVE Aoristo indicatiui, τίς οὕτως ἄγριος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν τοῦτο ποιεῖν;* Quis tam agrestis est, qui hoc facere possit?

Dubitationem verò significat modus hic in his locis. Virgilius 1. Æneid. O quam te memorem virgo, namq; haud tibi vultus Mortalis.

Memorem, præsens modi potentialis exprimitur Græcè, εἴποιμι ἄρα. Eloquar an sileam? εἴποιμι ἢ ἄρα σιωπήσω; *vbi vides indicatiui futurum adhibitum, vt*
B *& in hoc, præsens: λέγει ἄρα, diceret, Virgil. 6.* Quem socium exanimem vates, quod corpus humandum, Diceret. *quamuis etiam per optatiuum exprimi posit: λέγοι ἄρα.*

PRÆTERITVM perfectum & plusquamperfectum modi potentialis est τετύφοιμι, verberauerim *vel* verberauissem. *Vtuntur etiam pro hoc tempore tam cõmunibus Aoristis, quàm Æolico. Si quis Vir-*
C *gilianum illud Æneid. 9.*

Vnus homo & vestris ô ciues vndique septus
Aggeribus, tantas strages impune per vrbem
Ediderit? Iuuenum primos tot miserit orco?

Græcè exprimere velit, Aoristis tam communibus quàm Æolico vti licebit: εἷς ἀνὴρ καὶ τοῖς τείχεσιν ἡμῶν κεκλεισμένος, ὦ πολῖται, τοσοῦτον ὄλεθρον καὶ τοσαύτας σφαγὰς ἀδεῶς ἐν τῇ πόλει ἐξαπεργάσαιτο, καὶ πρώτους τῆς νεότητος εἰς ᾅδου καταπέμψαιτο, ἢ καταβάλοιτο: vel præterito: οὗτοσὶ τὴν μητέρα τετυφὼς ἂν εἴη; vel sine periphrasi; τετύφοι; Hiccine matrem verberauerit?

Plus-

Plusquamperfectum sæpe exprimunt per Aoristos A *indicatiui*, ἐδίδαξα ἢ ἐδιδαξάμην ἄν, εἰ μαθεῖν ἠθέλησας, docuissem, *id est*, docere potuissem, *si discere voluisses*, ἔδωκεν ἂν τὸ γέρας τῷ ξένῳ, Dedisset vtiq; munus hospiti. *Vel etiam per imperfectum*, οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀντιπαρατάττεσθαι. Non potuissem resistere. *Vel plusquamperfectum*: ἠκηκόειν ἂν νέον ἀκρόαμα ἢ νέου ἀκροάματος, εἰ παρεγενόμην, Audiuissem nouum acroama si adfuissem. *Faciunt idipsum Latini interdum. Horatius*: Me truncus illapsus cerebro su- B stulerat, *pro*, sustulisset, *id est*, tollere potuisset. εἵλετο ἄν. *Et Quintil.* Excæcaueram, *pro*, excæcauissem *dixit*.

DVBITATIO *per plusquamperfectum cum particula* ἄρα *exprimitur*. ἠρώτων εἰ ὁ ἀδελφὸς ἐν τῷ νυκτερινῷ συνεδρίῳ ἐγεγόνει ἄρα, Quærebam num frater in nocturno conuentu fuisset.

FVTVRVM *modi huius est* τύψοιμι, verberauerim, οὐ πιστεύσοιμι ἂν τοῦτο, Non crediderim hoc. οὐ τύψοιμι τὸν εὐεργέτην, nō verberauerim bene de me C meritum. *Rectè tamen vsurpabimus quoq; Aoristos pro hoc tempore, cùm & ipsi sæpè futurum significent, vt suo loco docuimus. Et hæc de modo potentiali.*

MODI *permissiui seu concessiui præsens & imperfectum*, τύπτοιμι *vel* τύπτω, τύπτῃς, verberem *vel* verberarem. ὄλοιτο, pereat. οὐδὲν ἀλεγίζω, οὐδὲν μέλει μοι, Nihil laboro, vapulet. non prohibeo, τυπτοί-

A *το, οὐ κωλύω. οὐδὲν πρὸς ἐμέ. In imperfecto vix fingi potest exemplum, vbi mera sit & pura concessio & permissio sine admixta potentia; vt si dicas* ὄλοιτο ἂν, periret. οὐκ ἀλγήσω, non dolebo. *Habet tamen admixtum hoc tempus concessionem, ratione cuius ad hoc tempus huius modi spectare potest, hoc scilicet sensu;* perire posset, esto, quid tum?

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, τετύφοιμι, verberauerim *vel* verberauissem. B *Possumus pro his temporibus vti optatiuo, & plusquamperfecto indicatiui,* τύψαιμι, τυψαίμην ἂν, verberauerim. τύψειεν ἂν, verberauerit quid tum? sit ita? ἐτετύφειν ἂν τὸν κακοῦργον. percusſiſſem malefactorem. *Spectat huc illud Virgilij 4. Æneid. Verum anceps pugnæ fuerat fortuna; fuisset.* εἴη ἄρα, ἐγεγόνει ἄρα.

Futurum est τύψοιμι, verberauero *vel* verberauerim. οὐκ ἀσφαλὲς ἐλθεῖν τὸν δοῦλον, ἵνα μὴ τυφθῇ ὑπ' C ἐμοῦ. Non tutum est venire seruum ne verberetur à me. ἐλθέτω, veniat. τύψοιμι ἂν αὐτὸν, verberauero illum. *quid tum postea? Pro concessione valdè frequens est imperatiui vsus, vt suprà in imperatiuo monuimus.*

OMITTITVR *autem interdum* ἂν, *tam in modo potentiali, quàm permissiuo,* καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. Processiſſet res vſque ad manus. *Vbi* ἂν *subintelligitur. Neque tamen vbicunque reperitur particula* ἂν, *ibi vel cōcessionem, vel potentiam significat: alia enim multa officia habet & munia, vt in*

Syntaxi

Syntaxi explicabitur. Vſus verò ſum in his modis de- A
clarandis exemplis iis, quibus tota vis horum modo-
rum, quorum tantus eſt vſus & decor in oratione, po-
tiſſimum declarari videbatur. Diligentium præcepto-
rum erit ea, quæ hîc dicta ſunt, & alia quæ prætermiſ-
ſa, in explicatione auctorum iuuentuti ſedulò demon-
ſtrare. Id quod facile erit, perlectis prius etiam illis,
quæ de his modis accuratè tradit Emmanuel.

Illud ad extremum ſedulò obſeruetur, Græcos non B
eſſe tam religioſos in obſeruandis verbi actiui & paſſi-
ui diſcriminibus & diuerſis ſignificationibus, atque
Latinos. Sæpe enim verbum paſſiuum accipiunt acti-
uè, & contra verbum actiuum ſæpè accipiunt paſſiuè:
μετέβαλεν, μεταβαλὼν, καθεςῶτα, ἥλων, ἑάλων, ἁλοὺς, ἁ-
λῶναι, *ab* ἅλωμι, capior.

 C

Caput XVII.

DE VERBALIBVS.

NVNC tandem explicatis omnibus verbis, eorumque temporibus, dicendum eſt de nominibus verbalibus ſic appellatis, quod à verbis formentur; à quibus autem & quomodo ſic habeto.

A A PRIMA persona perfecti actiui, fiunt finita in μα, μος, μων, ablato augmento, & μαι in μα, vel μος, vel μων conuerso. πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαι, *facio*. πρᾶγμα, *res*. ἔψαλμαι, à ψάλλω, *cano*, ψαλμὸς, *Psalmus*, μέμνημαι, *memini*, μνήμων, *memor*. νενόημαι à νοέω, *intelligo*, νοήμων, *intelligens*.

B ANNOTAT.

SOLENT *tam in hac, quàm in aliis personis nonnullæ interdum literæ, quæ* μαι *antecedunt, vel omnino abiici, vel in alias mutari. Non enim ab* ἔσπαρμαι, satus sum, σπάρμα *deducitur, sed* σπέρμα, semen. *Neque à* τέθειμαι, θεῖμα, *sed* θέμα; *neque à secunda*, τέθεισαι, θεῖσις, *sed* θέσις. *Neque à tertia*, τέθειται, θείτης, *sed* θέτης, positor. *Sic ab eodem diuerso respectu ad præteritum, fit* ἀνάθεμα, deuotus diris, *seu* κατάρατος, *&* ἀνάθημα, do-
C num in loco sacro suspensum; *Illud à præterito* ἀνατέθειμαι, *ablato iota, ex* ει: *hoc quasi ab* ἀνατέθημαι, *quod est regulare præteritum, nisi Bœoticum illud præualuisset. Sic* σχῆμα, figura, habitus, *fit ab* ἔσχημαι, σχέσις *verò ab* ἔσχεμαι, ἔσχεσαι.

A SECVNDA persona præteriti passiui formantur verbalia in ις, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέξις, *dictio*.

Et in ια, sed ferè cum particulis α, ευ, δυς, κέκρισαι, ἀκρισία, *iudicandi imperitia*, τέταξαι,

ἀταξία, *confusio*, πέπραξαι, εὐπραξία, *felicitas*, A
δυσπραξία, *infelicitas*. Et ſine his particulis;
φλέγμανσις, φλεγμασία, *inflammatio*, à φλεγ-
μαίνω, *inflammo*, ξήρανσις, *arefactio*, ξηρασία, à
ξηραίνω, *arefacio*, *exſicco*. ὕγρανσις, & ὑγρασία,
humectatio, ab ὑγραίνω, *humecto*.

A TERTIA perſona verbalia in της,
τος, κος, τωρ, τηρ, τήριον, τρον, πεποίημαι, ποίημα, B
poëma, πεποίησαι, ποίησις, *poësis*, πεποίηται, ποιη-
τὴς, *poëta*. ἔφθαρμαι, à φθείρω, *corruptus ſum*,
ἔφθαρται, φθαρτὸς, *corruptioni obnoxius*. Hinc
φθαρτικός. ſic διάλεκτος, διαλεκτικός. κεχά-
ρακται, à χαράττω, *inſculpo*, *ſigno*, χαρακτὴρ,
nota, *inſigne*. κέκτηται, à κτάομαι, *poßideo*, κτή-
τωρ, *poſſeſſor*, ἔκτισαι, *creatus eſt*, à κτίζομαι, κτί-
στωρ, *creator*. πέπωται à πόω, ſeu πίνω, *poto*, πο- C
τήριον, *poculum*. δεδίδακται, à διδάσκω, *doceo*, δί-
δακτρον, *merces docendi*.

Formantur etiam ab hac perſona ver-
balia in τέον: τέτυπται, τυπτέον, *verberandum eſt*;
γέγραπται, γραπτέον, *ſcribendum eſt*, quæ ſi tri-
bus generibus varientur, loco gerundiuo-
rum erunt: ὁ τυπτέος, γραπτέος, *verberandus*,
ſcribendus, ἡ τυπτέα, γραπτέα, *verberanda*, *ſcri-*

A *benda*, τὸ τυπτέον, γραπτέον, *verberandum, scribendum.*

Formantvr præterea à verbalibus primæ personæ alia in κός: vt μνήμων, *memor*, μνημονικὸς, ἁμάρτημα μνημονικὸν, *lapsus memoriæ.* πρᾶγμα, *res, negotium.* πραγματικὸς, *negotiosus*, γράμμα, *litera*, γραμματικὸς, & similia.

B A Præterito medio deducuntur verbalia masculina in ος: λέγω, *dico*, λέλογα, λόγος, *oratio*, τέμνω, *seco*, τέτομα, τόμος, *sectio*, & in ευς, τίκτω, τέτοκα, *genui, peperi*, τοκεὺς, *genitor, parens.* Sic γέγονα, γονεὺς, *parens.*

Item fœminina in η, τρέπω, *verto*, τέτροπα. Inde fit non tantùm τρόπος, sed & τροπὴ, *versio, conuersio.* Sic τρέφω, *nutrio*, τέτροφα, τροφή. φεύγω, *fugio*, πέφευγα, φυγὴ, *fuga.*

C

ANNOTAT.

Formant *nonnulli à præsenti quoque verbalia:* βασιλεύω, regno, βασιλεία, regnum: δουλεύω, seruio, δουλεία, seruitus. *Verùm hæc & similia æquè commodè formari possunt aliunde, vt suo loco dictum est. Plurimum porrò ad copiam verborum conducit, præcepta hæc formandi verbalia in promptu habere: Vix enim vllum* ver-

verbum inuenies, quod saltem vnum verbale ab aliquo tempore tibi non suppeditet. A

Caput XVIII.

DE VERBIS ANOMALIS ET DEFECTIVIS IN Ω. B

VODNAM *sit inter hæc duo verborum genera discrimen, notum est ex Grammatica Latina. Nam defectiuum illud dicitur, quod aliquib. personis vel temporibus destituitur: Anomalum propriè illud est, quod cùm ferè coniugetur per omnia tempora, non tamen coniugatur æqualiter, cũ à variis verbis, quasi subsidium petat, vt omnia sua tempora expleat; sicut* fero, *apud Latinos & Græcos. Nos hîc omnia huius* C *classis verba, anomalorum nomine complectemur, siue propriè sint anomala, siue impersonalia, siue defectiua, siue vtrumq; simul.*

ANOMALORVM *igitur duo sunt genera, quædam in ω, quædam verò in μι, sub quibus etiam intelligi volo impersonalia, quibus non est vna terminatio, sed varia.*

DE ANOMALIS *in μι agemus capite sequenti. Nunc de prioribus: in quorum numero ponimus omnia*

A *nia illa verba, quæ præſens & imperfectum habent, reliqua verò tempora vel omnino nõ habent, vel aliunde mutuantur, quo ſit vt nunquam regulariter vltra imperfectum coniugentur.*

*E*x QVIBVS *primò occurrunt verba in άνω & ανομαι:* λαμβάνω, accipio: λαγχάνω, ſortior: λανθάνω, lateo: μανθάνω, diſco: κιχᾶνω, inuenio: αἰσθάνομαι, ſentio: *quæ omnia deriuata ſunt, & partim quidem fiunt à verbis inuſitatis circumflexis in έω & έο-*
B *μαι, mutato ε in α, & interpoſito ν,* κιχέω, κιχάνω: ἀυξέω ἀυξάνω, augeo, creſco: ἁμαρτέω, ἁμαρτάνω, pecco: βλαϛέω, βλαϛάνω, germino: αἰσθέομαι, αἰσθάνομαι, ſentio: ἀπεχθέομαι, ἀπεχθάνομαι, inuiſus ſum. *Et hæc verba accipiunt omnia ſua tempora præter præſens & imperfectum à ſuis primitiuis:* βλαϛάνω, ἔβλαϛον, βλαϛήσω, ἐβλάϛησα: ἀυξάνω, ἀυξήσω, ηὔξησα. αἰσθάνομαι, αἰσθήσομαι, ᾔσθημαι, ᾔσθησαι, ᾔσθηται: ἁμαρτάνω, ἁμαρτήσω,
C ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι. *Aor. 2. actiuus,* ἥμαρτον.

*P*ARTIM *verò fiunt verba in ανω à Barytonis inuſitatis; verſo ω in ανω, & aliis mutationibus factis:* λήθω, λανθάνω, lateo. λήβω, λαμβάνω, accipio: λήχω λαγχάνω, ſortior: μήθω μανθάνω, diſco, *quamuis hoc potius à circumflexo* μαθέω *ſit formandum, cùm futurum eius ſit* μαθήσω, *præterit.* μεμάθηκα. φθάνω *tamen ſit à* φθάω, præuenio, κλάνω, frango, *à* κλάω. *Et hæc ſua tempora accipiunt à ſuis primitiuis:* λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψω, λήψομαι, ἔληψα, ἔλαβον, λέληφα, *vel* εἴληφα. λέλημμαι, ἐλήφθην, ληφθήσομαι, accipio: λαγχάνω,

χάνω, sortior, ἐλάγχανον. λήξω, ἔληξα, *Aor. 2.* ἔλαχον, A *med.* ἐλαχόμην.

Alia in ανω *fiunt ab vsitatis in præsenti, vt* ἁνδάνω, placeo, *ab* ἅδω. *Sic* τυγχάνω, sum, consequor, *à* τεύχω: πυνθάνομαι, interrogo, *à poëtico* πεύθομαι; φυγγάνω, *à* φεύγω, fugio.

Secundo, non coniugantur vltra imperfectum verba in εινω *hyperdisyllaba,* φαείνω, luceo, appareo, ἐρεείνω, interrogo, ἀλεείνω, vito, *quorum defectum resarcire possunt verba,* φαίνω, ἐρωτάω, *vel* ἔρομαι, ἀλεύω. B

Disyllaba, quorum pauca admodum reperias, legitimè coniugantur. θείνω, percutio: κτείνω, occido: στείνω, arcto: τείνω, tendo, extendo.

Excipit Antesignanus hæc tria: βείνω, coeo, εἴνω, tego, vestio, *&* σείνομαι, lædo.

Tertio, verba in ειω, *à futuro plerumque formata, latinisque desideratiuis respondentia:* γαμησείω, nupturio, γαμέω, γαμήσω, γαμησείω; πολεμέω, πολεμήσω, bellabo, πολεμησείω, bellaturio: βρόω, *seu* βρώσκω, βρώσω, edo, βρωσείω, esurio: ὄπτω, *seu* ὄπτομαι, video, ὄψω, ὀψείω, videre desidero. C

Quædam huius generis formantur à præsenti κρατῶ, κρατείω, teneo, vinco: τελῶ, perficio, τελείω. *Magis tamen desideratiua sunt, quæ à futuro fiunt. Nam illa à præsenti ferè habent eandem significationem cum primitiuis, imò passim verba circumflexa, in* εω *efferunt Poëtæ per* ειω, ἐρείω, *pro* ἐρέω dico, inter-

A terrogo, ἐρείομεν, *pro* ἐρέομεν, interrogamus, ῥείω, fluo, *pro* ῥέω, νεικείω, *pro* νεικέω, iurgor.

MVTVANTVR *autem hæc & ſimilia ſua tempora à primitiuis, ſicut apud Latinos verba inchoatiua*, caleſco, frigeſco, floreſco, à caleo, frigeo, floreo, *licet appetentiam & deſiderium ſignificare non videantur, niſi in præſenti & imperfecto.*

Porrò verba in ειω, *quæ aliunde non formantur,*
B *legitimè per omnes modos & tempora coniugantur*, κλείω, κλείσω, κέκλεικα, claudo: σείω, moueo, quatio, σείσω, σέσεικα.

QVARTO, *deſideratiua in* αω. μαθητιάω, diſcere cupio: ϛρατηγιάω, exercitum ductare cupio: θανατάω *ſeu* θανατιάω, mori cupio: βασιλειάω, regnaturio. *Et frequentatiua in* αω, πνευϛιάω, crebro anhelitum duco: ἱκτάω, ventito, μητιάω, conſulto, φυσιάω, anhelo, *à quo tamen Aoriſtus*, ἐφυσίασε. *Ad-*
C *de his imitatiua*: κελαινιάω, nigrico. χιάω, niueus ſum. *Et poëtica*, ἐρχατόω, cohibeo, ἰχανάω, detineo.

QVINTO, *verba in* αθω, αζω, εθω, υθω, *vt* ἀμυνάθω, *ab* ἀμύνω, defendo, vlciſcor; διωκάθω, *à* διώκω, perſequor: εἰργάθω, *ab* εἴργω, arceo: κιάθω *à* κίω, vado: τρέχω, curro, τρωχάζω. κύπτω, κυπτάζω, inclino me, cunctor. φλεγέθω, vro, *à* φλέγω; σχέθω *à* σχέω, habeo: φθινύθω, *à* φθινύω, corrumpo. μινύθω, *à* μινύω, minuo.

SEXTO, *verba in* υω: ὀπύω, vxorem habeo: ἀγύω,

γυίω, per viam officiosè deduco, *seu* eo per pla- A
teas. ἀλύω, in angustiis versor. *Licet enim à priori Grammatici, cùm dant exempla sextæ coniugationis Barytonæ, deducere soleant futurum & præteritum, id tamen tantùm eò fit, vt ostendant, quo pacto horum verborum tempora formanda forent, si vsitata essent. Reperitur tamen apud Aristoph. in Acharn.* ὀπύσει *re-iecta subiunctiua diphthongi.*

His adde verba polysyllaba in υω, δεικνύω, osten-
do: πηγνύω, compingo: ὀμνύω, iuro: ῥηγνύω, rum- B
po: σβεννύω, extinguo: ζευγνύω, iungo, *& similia, ex quibus verba in* μι *formantur*, δείκνυμι, πήγνυμι, ὄμνυμι.

SVMVNT *autem sua tempora à Barytonis ferè inusitatis*, δείκω, δείξω, ἔδειξα; πήγω, πήξω, ἔπηξα. *Aorist. 2.* ἔπαγον; ὀμόω, ὀμόσω: ῥήγω, ῥήξω, ἔρρηξα. *Aorist. 2.* ἔρραγον.

SEPTIMO, *verba in* σκω, ξω, χθω: *& illa quidem* C
in σκω *ferè sunt deriuata à verbis in* εω, αω, οω, *à quibus etiam sumunt sua tempora:* ἀρέω, ἀρέσκω, placeo: εὑρέω, εὑρίσκω, inuenio: στερέω, στερίσκω, priuo, τελέω, τελίσκω, perficio: μολέω, μολίσκω, venio. *In his enim postremis* ε *simplicis mutatur in iota.* γηράω, γηράσκω, senesco, φάω, φάσκω, *& addita reduplicatione* πιφάσκω, *vel* πιφαύσκω, dico. ἡβάω, ἡβάσκω, iuuenesco, pubesco: βιόω, viuo, βιώσκω: βρόω *vel* βρώω, βρώσκω, edo. *& addita reduplicatione* βιβρώσκω. *Sicut* τρώω, τρώσω, πτρώσκω, vulnero. *Et in secunda coniugatio-*

A *ne,* δράω, διδράσκω, fugio, *& in futuro* διδράσω; *manet enim nonnunquam reduplicatio in futuro.*

*A*PTIVS *verò formantur illa verba in* σκω, *quæ* ω, *aut* η *in præsenti habent, à futuro, quàm à præsenti simplici: vt* βρώσκω *à* βρώσω; κικλήσκω, voco, *à futuro* καλέσω, κάλήσω, κλήσω, κλήσκω, *& cum reduplicatione,* κικλήσκω, voco. *Sic à* μνάω, μνήσω, μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, ἀναμιμνήσκομαι, recordor, in memoriam
B reuoco. *Sic* θνάω, *seu* θνέω, θνήσω, θνήσκω, morior: γνόω, γνώσω, γιγνώσκω, cognoſco. *Adde prædictis, quæ* υ *habent,* ἀλύσκω, vito, *ab* ἀλύω, erro. πτύσκω, *vel* πτύσκομαι, dirigo, accuratè collimo; *quamuis* θνήσκω *&* ἀλύσκω, *videantur regularia;* θνήξομαι, ἀλύξω.

*N*ONNVLLA *in* σκω, *à præſenti Barytono fiunt: Vt* ῥίπτω, ῥιπτάσκω, proiicio. *Facile autem erit internoſcere vnde verbum in* σκω *ſua tempora petat. Nam*
C *ſi in præſenti habet* ε *aut* ι, *ſumet à verbo quopiam in* εω, ἁλίσκω *tamen ab* ἁλόω, ἁλώσω, capio.

Si α, *ſumet à verbo in* αω, *niſi fiat à præſenti alicuius Barytoni: ſi* ω *ſumet à verbo in* οω: *ſi* η, *ſumet vel à verbis in* εω *vel* αω. *Sic* ὀλέκω, pereo, *ab inuſitato* ὀλέω, ὀλέσω.

*S*I *habeat* υ *à verbo in* υω, *vel ſimili, vt* ῥύσκομαι, *à* ῥύω, libero; μεθύω, μεθύσκω, μεθύσκομαι, inebrior.

*A*T *verba in* ξω *&* ψω, ἄυξω, creſco, ἀλέξω, arceo, iuuo, ἕψω, concoquo, *à circumflexis,* ἀυξέω, ἀλεξέω, ἑψέω, *facta ſunt, ac proinde ab illis quoque tem-*

pora

pora sumunt, αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω. *Quod in aliis plurimis accidit*: βούλομαι, βουλήσομαι, volo: οἴομαι, οἰήσομαι, puto: οἴχομαι, abeo: οἰχήσομαι: μάχομαι, pugno, μαχήσομαι *vel* μαχέσομαι; ἄχθομαι, grauor, ἀχθήσομαι *&* ἀχθέσομαι. A

His annumerabis verba in ιζω *à circumflexis ducta, eadem significatione seruata*, προκαλέω, προκαλῶ, προκαλίζω, voco, prouoco: νεμεσάω, indignor: νεμεσίζω: πολεμέω, πολεμίζω, bello: στοναχέω, στοναχίζω, gemo, *& similia*. B

Spectant huc etiam verba quæ ab aliorum futuris fiunt: ἄξω, duco: ὄρσω, concito: δύσω, ingredior: *fiunt enim præsentia ex futuris verborum*, ἄγω, ὄρω, δύω.

OCTAVO, *verba in* λδω, νδω, μβω, ρβω, *et* εβω, μέλδω, ἔμελδον, elixo: σπένδω, ἔσπενδον, libo, κυλίνδω, κυλινδήσω, *à* κυλινδῶ *vel* κυλίσω, *à* κυλίω. ῥέμβω, circumago: φέρβω, pasco: σέβω, colo. C

NONO, *verba quorum reduplicatio desinit in liquidam*, φαίνω, luceo, παμφαίνω, pelluceo, totus luceo: μαίρω, μαρμαίρω, rutilo, splendeo: καρκαίρω, vibro: μερίζω, diuido: μερμηρίζω, solicitè cogito. *Legitur tamen* μερμήριξε. μορμύρω, murmuro. βαίνω, βαμβαίνω, inarticulatè loquor, balbutio.

DECIMO, *vltra imperfectum non coniugantur verba, quæ ante* ω *mutam cum liquida habent*, δάκνω, mordeo: ὀφλω, debeo; *& quæ per pleonasmum sunt facta, cuiuscunque literæ additione*, τίκτω, pario, *à* τέκω;

A κω; μίμνω *seu* μέμνω, maneo, *à* μένω: ἴκω, venio, ἱκνῶ, ἱκνοῦμαι: ἕπομαι, ἕσπομαι, sequor: ἐνέπω, dico, ἐνίσπω: ἕπω, dico, ἕσπω. *Hinc* ἕσπετε, dicite. ἔχω, habeo, ἴσχω, *& similia quorum nonnulla* ε *simplicis retinent; nonnulla mutant in iota, vt in exemplis patet. Sic* αἴρω, tollo, ἀρῶ, tollam. *Hinc* ἄρνω, ἄρνυμι.

*D*EFECTIVA *itidem sunt quæ bis, ter, quaterue deriuantur:* ἐρύω, ἐρύσω, traho. *Inde fiunt defectiua,* ἐρύκω, ἐρυκάκω, ἐρυκακέω.

B *V*NDECIMO, *quædam in* αινω: *vt* βαίνω, vado. *Futurum* βήσω, *à* βάω. *Sic* ἐρειδαίνω, contendo, πταίνω, tendo, λυσσαίνω, rabie æstuo. ὀλισθαίνω, labor: ὀσφραίνομαι, odoror, *à* λυσσάω, ὀλισθέω, ὀσφρέομαι.

*D*VODECIMO, *verba quæ fiunt à præteritis:* φρίττω, horreo, cohorreo, πέφρικα. *Hinc* πεφρίκω, horresco. πείθω, persuadeo, *præterit. med.* πέποιθα. *Hinc præsens*, πεποιθέω, confido, *&* πεποίθω: γρηγορέω, vigilo, ἐγρήγορα. *Hinc præsens*, ἐγρηγορῶ. *Id*

C *tamen non est perpetuum. Nam à* κράζω, clamo, *fit præterit. med.* κέκραγα. *Hinc verbum* κεκράγω, clamo. *Aoristus primus*, ἐκέκραξα. *Sic à præterito* ἕστακα *fit præsens* ἑστήκω, sto, *cuius plusquamperfectum medium est* εἱστήκειν, steteram.

*S*VNT *& alia anomala, quæ cùm primo aspectu non videantur esse anomala, plus tamen anomaliæ, quam vlla alia habent. Cuiusmodi est* φέρω, *verbi gratia, quod ab* οἴω, ἐνέγκω *&* ἐνέχω *tempora mutuatur, ita vt hæc tria verba vnum integrum verbum constituant.*

tuant. φέρω, ἔφερον, *futurum*, οἴσω, *Aorist.* ἤνεγκα, *Aorist. 2.* ἤνεγκον. *præterit. med.* ἤνοχα, & *Attica repetitione*, ἐνήνοχα, *Aorist. 1. paßiui.* ἠνέχθην, *futurum*, ἐνεχθήσομαι. A

QVAEDAM licet regulariter coniugentur in nonnullis temporibus vltra imperfectum, in aliis tamen aliquid peculiare habent γαμέω, γαμήσω, ἔγημα, *pro* ἐγάμησα.

 B

Caput XIX.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

VLTA fiunt anomala ab ἔω, quod vario ſpiritu varia ſignificat. Interdum ſpiritu tenui idem eſt quod ὑπάρχω; qua notione fit ab illo verbum ſubſtantiuum, εἰμὶ *ſum*, abſque reduplicatione; ε non mutatur in η, ſed adſciſcit ſibi iota, vt differat εἰμὶ, *ſum*, ab ἠμὶ, *dico*. Acuitur vltima, vt differat ab εἶμι, quod eſt, *vado*. Nam iuxta communem regulam dicendum eſſet εἶμι, vt γνῶμι, *cognoſco*, κλῦμι, *audio*. Coniugatur aũt hoc modo. C

Indi-

A *Indicatiui præsens.*

S. εἰμὶ, *ſum*, εἶ, *es*, ἐστὶ, *eſt.*

D. ἐστὸν, *eſtis vos duo.* ἐστὸν, *ſunt illi duo.*

P. ἐσμὲν, *ſumus*, ἐστὲ, *eſtis*, εἰσὶ, *ſunt.*

DIALECTI PRÆSENTIS.

DORICE ἐμμὶ, *&* *Æolicè* ἦμι. *Secunda perſona fit ab* ἔομαι, ἔει *&* ἔῃ: *& per craſin*, εἶ. *Prima pluralis poëticè* ἐμὲν *&* εἰμὲν, *Doricè* εἰμές. *Secunda poëticè* ἐτέ. *Tertia Doricè* ἐντὶ, *Æolicè* ἔντι. *Ionicè* ἔασι.
B *Poëticè* ἔασι.

Imperfectum.

S. ἦν, *eram*, ἦς, ἦ vel ἦν.

D. ἦτον, ἤτην.

P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

DIALECTI IMPERFECTI.

C PRIMA *perſona Ionicè* ἔα, *poëticè* ἦα. *Vnde etiam tertia*, ἦε, erat. *Atticè verò*, ἦ, *craſi facta, ex* ἔα. *Poëticè quoque* ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, eram, eras, erat, *vt* τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, verberabam. *Item* εἶν *&* ἔον, ἔες, *per craſin* εἷς, *& Ionica dialyſi*, ἔεις. *Præterea* ἔην *&* ἤην. *Tertia perſona Doricè* ἦς. *Secundæ additur ſyllaba*, ἦσθα, *poëticè* ἔησθα. *Nam perſonis in* σ *addunt Æoles* θα, ἔφησθα, εἴπησθα, dixeris: πίῃσθα, biberis.

DVALI *per pleonaſmũ fit* ἦστον, ἤστην, *item* ἔτον *&* ἔστον.

PRIMA *pluralis Doricè* ἦμες. *Tertia per ſyſtolen*, ἔσαν *&* ἔασαν, *& aliquando per ſyncopen* ἦν, *vt docet interpres Heſiodi.*

Plus-

Plusquamperfectum. A

S. ἤμην, *fueram*, ἦσο, ἦτο.
D. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην.
P. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Futurum.

S. ἔσομαι, *ero*, ἔσῃ, ἔσεται & ἔσται.
D. ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
P. ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται. B

DIALECTI FVTVRI.

POETICE, ἔσσομαι, ἔσσῃ, ἔσσεται. *Doricè*, ἐσσοῦμαι *et* ἐσεῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, *& poëticè* ἐσσεῖται. *Secunda persona Ionicè*, ἔσεαι, *à tertia* ἔσεται, *sublato* τ.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. ἔσο vel ἴσθι, *es vel esto*, ἔστω, *sit vel esto.* C
D. ἔστον, *este vel estote vos duo*, ἔστων, *sint illi duo.*
P. ἔστε, *este vel estote*, ἔστωσαν, *sint.*

DIALECTI IMPERATIVI.

POETICE ἔσσο, *pro* ἔσο, *&* ἤτω, *pro* ἔστω. *à Barytono* ἔω, sum. *In imperatiuo* ἔε, *& crasi* εἶ. *Hinc* πάρει, ades. *In tertia persona* ἐέτω, *& crasi duorum* εε *in* η, ἤτω.

OPTA-

A

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε εἴην, *vtinam essem*, εἴης, εἴη.

D. εἴητον, εἰήτην.

P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

DIALECTI HVIVS TEMPORIS.

B

POETICE ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *à Barytono* ἔω. *Tertia pluralis* εἶεν, *per syncopen, à prima plurali* εἴημεν, *de qua syncope diximus in verbis Barytonis.*

Futurum.

S. ἐσοίμην, *sim*, ἔσοιο, ἔσοιτο.

D. ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.

P. ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

C POETICE ἐσσοίμην, ἔσσοιο, ἔσσοιτο, sicut & in participio ἐσσόμενος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος, ἐσομένη, ἐσόμενον.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ὦ, *cum sim*, ᾖς, ᾖ.

D. ἦτον, ἦτον,

P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

DIALE-

DIALECTI HVIVS TEMPORIS. A

IONICE ἔω, ἔῃς, ἔῃ. *Poëticè,* εἴω, εἴῃς, εἴῃ. *Plurali* εἴωμεν, *& per systolen poëtis usitatam,* εἴομεν. *Tertia persona singularis* ᾖ, *dicunt etiam Iones* ᾖσι *vel* ἔῃσι. *Æolicè secunda persona,* ᾖσθα.

Aliqui tribuunt coniunctiuo Aoristum primum medium, ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται.

Infinitiuus. B

Præsens & imperfectum, εἶναι, *esse.*

Futurum, ἔσεσθαι, *fore vel futurum esse.*

DIALECTI.

DORICE *pro* εἶναι, ἦμεν *et* ἦμες. *Et more aliorum verborum,* ἔμεν, ἔμεναι, ἔμμεναι, εἴμεναι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum. C

Masc. ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, *qui est.*

Fœm. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης.

Neut. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

DIALECTI.

IONICE ἐὼν, ἐόντος: ἐοῦσα, ἐούσης: ἐὸν, ἐόντος. *Doricè* ἔασα, *pro* ἐοῦσα *&* εὖσα, *pro* οὖσα *&* εὖντα, *pro* ὄντα, *Æolicè* εἷς, ἔντος. εἶσα, εἴσης. ἔν, ἔντος. *Hinc* παρεὶς, παρέντος, præsens, τῶν παρέντων, *pro* παρόντων, præsentium.

A INFLECTVNTVR autẽ eodem modo, eademq; dialectorum varietate composita ab εἰμὶ, ἔνειμι, *insum*. πάρειμι, *adsum*, & similia.

εἶμι à verbo, ἕω, id est, πορεύομαι, *vado*.

B *Indicatiuus actiuus.*

S. εἶμι, *eo seu vado*, εἷς vel εἶ, εἶσι.
D. ἴτον, ἴτον.
P. ἴμεν, ἴτε, εἶσι.

DIALECTI.

FIT εἶμι *ab* ἕω, εἴω, *& subtracto* ε, ἴω, ἶμι *&* ἴημι. *si* η *interponas, à quo tertia singularis*, ἴησι, it, vadit. *Tertia pluralis Ionicè* ἴασι, *hinc* προσίασι, adeunt, εἰσίασι, ineunt: ἐξίασι, exeunt, *à* πρόσειμι, εἴσειμι, ἔξειμι.
C *Aliqui tertiam pluralem aiunt esse* ἶσι.

Imperfectum.

S. εἶν, *ibam*, εἷς, εἶ.
D. ἴτον, ἴτην.
P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.
Perfectum inusitatum, εἶκα.
Plusquamperfectum, εἴκειν, *iueram*. Atticè ᾔκειν.

Aori-

Aorist. 1. inusitatus, εἷσα, εἷσας, εἷσε. Inde fit A
tertia pluralis vsitata εἷσαν. Atticè, ᾗσαν
& ἥϊσαν. & tertia dualis, εἱσάτην, & præposito Attico ἐεισάτην, & in Aoristo medio ἐεισάσθην.

Aoristus secundus.

S. ἴον, *iui*, ἴες, ἴε.
D. ἴετον, ἰέτον.
P. ἴομεν, ἴετε, ἴον. B

FORMATVR ab εἴω abiecto ε, vt fit in λείπω, *relinquo*, ἔλιπον. Aoristus ἦν, *iui*, potius est ab ἵημι. Vnde ἄπην, *abij*. Dicitur etiam εἶον, εἶες, εἶε, ab εἴω, & Atticè ᾖον, ᾖες, ᾖε.

FVTVRVM, εἴσω, εἴσεις, inusitatum est, & pro eo vtimur ipso præsenti. Inuenitur tamen ἥσω ab ἔω, & medium εἴσομαι, ab illo C
inusitato εἴσω.

IMPERATIVI
Præsens & imperfectum.

S. ἴθι, *i*, ἴτω.
D. ἴτον, ἴτων.
P. ἴτε, ἴτωσαν.

Dicitur etiam εἶ, pro ἴθι, ab ἔω. Imperatiuo ἔε, crasi εἶ. Hinc ἔξει, *exi*. διει, *transi*. ἐέτω, εἴτω, *ito*.

A *Aoriſtus ſecundus.*

S. ἴε, *vade.* ἔξιε, *exi,* ἰέτω.

D ἴετον, ἰέτων.

P. ἴετε, ἰέτωσαν.

Fit ab Aoriſto ſecundo indicatiui, ἴον, ἴε.

OPTATIVI.

B *Præſens & imperfectum eſſet,* εἴην, εἴης, εἴη. ſed non eſt in vſu.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι.

D. ἴοιτον, ἰοίτην.

P. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν.

SVBIVNCTIVI.

Præſens & imperfectum non eſt vſitatum.

C *Aoriſtus ſecundus ſic habet.*

S. ἐὰν ἴω, ἴῃς, ἴῃ.

D. ἴητον, ἴητον.

P. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

INFINITIVI.

Præſens & imperfectum.

ἴναι & εἶναι. Doricè ἴμεναι. Ionicè ἴμεν, *ire,* & ἰέναι ab ἴημι. Hinc ἀπεῖναι, *abſcedere,* παρεῖναι, *accedere.*

Par-

Participij Aoristus secundus. A

ἰὼν ἰόντος, *vadens.*
ἰοῦσα, ἰούσης.
ἰὸν, ἰόντος.

Alij volunt esse præsentis temporis, sed videtur esse Aoristi ab Aoristo indicatiui ἴον. Coniugantur autem eodem modo verba ab εἶμι composita. B

VOX media verbi εἶμι, *vado.*

ADFERTVR tantum præteritum medium & plusquamperfectum. Illud est εἶα, *iui*, & Atticè ᾖα, & facta diæresi, ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε, pluralis ᾔαμεν, & per syncopen, ᾖμεν, *iuimus.*

Plusquamperfectum. C

S. ᾔειν, Ionicè ᾔεα, *iueram*, ᾔεις, ᾔει.
D. ᾔειτον, ᾐείτην.
P. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν & ᾔεσαν.

SIC ἀνῄεσαν & ἐξῄεσαν, *redierant, exierant.*

ἵημι, *vado.*

FORMATVR regulariter ab ἕω, præposita reduplicatione impropria. Eius tertia persona singularis est ἵησι, *vadit*. Aoristus

A ſtus ſecundus ἧν, hinc παρῆν, *adueni*, vel *adueniebam*. Et infinitiuus ἰέναι, ſicut τιθέναι. Præſens medium, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Imperfectum ἱέμην, *ibam*, ἵεσο, ἵετο.

Imperatiuus, ἵεσο, ἱέσθω. Plurali ἵεσθε, *ite*.

Participium, ἱέμενος.

ἵημι ab ἕω *mitto*.

B Coniugatur vt τίθημι.

Indicatiuus actiuus.

S. ἵημι, *mitto*, ἵης, ἵησι.

D. ἵετον, ἵετον.

P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι. Ionicè ἱέασι.

Imperfectum.

S. ἵην, *mittebam*, ἵης, ἵη.

C D. ἵετον, ἱέτην.

P. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

Vel

S. ἵεον, *mittebam*. ἷουν, ἵεες, ἵεις, ἵεε, ἵει, à circumflexo ἱέω, vt ἐτίθουν, à τιθέω, ſic in præſenti tertia pluralis ἱέουσι, ἱοῦσι. pro ἱεῖσι.

Perfectum.

S. εἷκα, *miſi*, εἷκας, εἷκε, vt τέθεικα.

Habet Boeoticum illud ει, ad differentiam Aoriſti prim ἧκα, *miſi*. ſic compoſitum

situm ἀφεῖκα, *dimisi*. Atticè ἀφέωκα, tollendo subiunctiuam præteriti, & ω interposito. A

Plusquamperfectum, εἵκειν, *miseram*, εἵκεις, &c.

Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε. de quo diximus in Barytonis.

Aoristus secundus.

S. ἧν, ἧς, ἧ, *misi*. B

D. ἕτον, ἕτην.

P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

Futurum, ἥσω, *mittam*. sicut θήσω.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum.

S. ἴεθι, ἱέτω, *mitte*.

D. ἵετον, ἱέτων.

P. ἵετε, ἱέτωσαν. C

Perfectum & plusquamperfectum, εἷκε, εἱκέτω. inusitatum, vt & Aoristus primus ἧκον, ἡκάτω, in omnibus modis.

Aoristus secundus.

S. ἕς, *mitte, vel miseris*, ἕτω.

D. ἕτον, ἕτων.

P. ἕτε, ἕτωσαν.

Sic composita ἄφες, ἀφέτω, *dimitte*: κάθες, καθέτω, *demitte*: ἄνες, ἀνέτω, *remitte*.

A OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. ἱείην, ἱείης, ἱείη, vt τιθείην.

Aoristus secundus.

S. εἵην, εἵης, εἵη.

D. εἵητον, εἱήτην.

P. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.

B SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfectum, ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, vt τιθῶ.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ, *si misero.*

D. ἧτον, ἧτον.

P. ὧμεν, ἧτε, ὧσι.

IONICA dialysis est ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. Et poëticè εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Vnde ἀφείω, *dimisero.*

C INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ἱέναι, *mittere.*

Aoristus secundus, εἷναι, *idem.*

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ἱεὶς, ἱέντος, *mittens.*

Fœm. ἡ ἱεῖσα, ἱείσης.

Neut. τὸ ἱὲν, ἱέντος.

Aoristus secundus.

Masc. ὁ εἷς, ἕντος, *qui misit.*

Fœm.

Fœm. ἡ εἶσα, εἴσης. A
Neut. τὸ ἕν, ἕντος.

INDICATIVVS PASSIVVS,

Præsens.

S. ἵεμαι, *mittor.* ἵεσαι, ἵεται, vt τίθεμαι.

Imperfectum.

S. ἱέμην, *mittebar.* ἵεσο, ἵετο, vt ἐτιθέμην. B

Perfectum.

S. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, vt τέθειμαι. Tertia plurali εἷνται, vnde ἀφεῖνται. Et Atticè ἀφέωνται, *dimißi ſunt.*

Pluſquamperfectum.

S. εἵμην, *miſſus fueram*, εἷσο, εἷτο.

Aoriſtus primus. C

S. ἕθην, ἕθης, ἕθη & εἵθην quoque. Vnde ἀφείθην & ἀφέθην. Eodemque modo reliqua tempora formabis iuxta normam verbi paſſiui τίθεμαι.

VERBVM MEDIVM.

Præſens & imperfectum vt in paßiuo.
Perfecto & pluſquamperfecto caret.
Aoriſtus primus, ἡκάμην, *miſi*, ἥκω, ἥκατο.

A Extra indicatiuum non eſt vſitatus Aoriſtus primus.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἕμην, ἕσο, ἕτο.

D. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην.

P. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

Futurum primum, ἥσομαι, *mittam.*

In Aoriſto ſecundo imperatiui, ἕσο, ἕο &
B οὗ. Hinc *κάθου, demittito* : *πρόσου, admittito*: *πρόου, præmittito*, pro κάθεσο, πρόσεσο, quæ cõtractio etiam vſitata eſt in ſecunda perſona imperfecti.

Aoriſtus ſecundus Optatiui, εἵμην, εἷο, εἷτο. *Subiunctiui* ἐὰν ὦμαι. *Infinitiui* ἕσθαι. *Participij* ἑμενος.

EST autem eadem omnino ratio com-
C poſitorum ab hoc verbo, *καθίημι, demitto*: *ἀφίημι, dimitto*: *μεθίημι, prætermitto*: *ἀνίημι, remitto*: *ἐνίημι, immitto*: *διίημι, transmitto*: *προΐημι, præmitto*: *συνίημι, intelligo*. Coniugantur enim ſicut ipſum ſimplex.

ἵημι, id eſt, ἐπιθυμέω, *cupio, deſidero*

FORMATVR regulariter ab ἕω ſicut ἵημι,

ἵημι, *mitto*. In actiuo non eſt vſitatum. In A paſſiuo autem vſitatum tantummodo eſt in præſenti & in imperfecto, coniugaturq́; ſicut τίθεμαι.

ἵεμαι, *deſidero*, ἵεσαι, ἵεται. Imperfectum ἱέμην. ἵεσο, ἵετο. Sic compoſitum ἐφίεμαι, ἐφίεσθαι. Participium ἐφιέμενος, *deſiderans*.

ἧμαι, *ſedeo*. B

FORMATVR ab ἕω, ἕημι, reduplicatione Ionica per ε: paſſiuum ἕεμαι, & per craſin ἧμαι.

Præſens.

S. ἧμαι, *ſedeo*, ἧσαι, ἧται.
D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Ionicè, ἕαται, & poëticè C
εἵαται

Imperfectum.

S. ἥμην, ἧσο, ἧτο, *ſedebam*, Poëtæ pro ἧτο, vſurpant ἧστο. Compoſitum καθῆστο.
D. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.
P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ionicè, ἕατο, Poëticè, εἵατο vel ἥατο. Vnde καθήατο, *ſedebant*.

Imperatiuus.

S. ἧσο, ἥσθω, *ſede*.

D. ἧσθον,

A D. ἧσθον, ἥσθων.

P. ἧσθε, ἥσθωσαν.

Infinitiuus.

ἧσθαι, *ſedere.*

Participium.

ἥμενος, *ſedens.*

Eodem modo coniugatur compoſitum eius κάθημαι, κάθῃ, pro κάθησαι, quamuis & hoc reperiatur, κάθηται.

B *Imperfectum*, ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο & καθῆτο, *ſedebat.*

In imperatiuo: κάθησο, καθήσθω, *ſede.*

Infinitiuo: καθῆσθαι, *ſedere.*

Participio: καθήμενος, *ſedens.*

κεῖμαι, *iaceo.*

C Formatur à κέω & κεέω, κέημι, reduplicatione in medio poſita, paſſiuum κέεμαι, & craſi facta, κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.

Imperfectum, ἐκείμην, *iacebam*, ἔκεισο, ἔκειτο.

D. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην.

P. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο.

Infinitiuo: κεῖσθαι, *iacere.*

Participio: ὁ κείμενος, ἡ κειμένη, τὸ κείμενον, *iacens.*

Com-

COMPOSITA huius sunt ἀνάκειμαι, *recumbo*, ἐπίκειμαι, *incumbo*: διάκειμαι, *affectus sum*. A

ἵστημι, *cognosco*.

FORMATVR ab ἱστάω sine reduplicatione.

Præsens.

S. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. B

D. ἵστατον, ἵστατον.

P. ἵσταμεν vel ἵσμεν, ἵστατε vel ἵστε, ἵστασι non ἱστᾶσι.

Imperfectum.

S. ἵστην, ἵστης, ἵστη, *cognoscebam*.

D. ἵστατον, ἱστάτην.

P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν, & per syncopen, ἵσαν.

Imperatiui præsens & imperfectum.

S. ἵσταθι, ἱστάτω. C

D. ἵστατον, ἱστάτων.

P. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Per syncopen.

S. ἴσθι, ἴστω.

D. ἴστον, ἴστων.

P. ἴστε, ἴστωσαν, ἴστων.

Participium, ἱστάς, ἱστάντος, ἱστᾶσα, ἱστάν.

PASSIVVM.

S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται, & interposito τ, ἵσταμαι,

A μαι, cum ἐπὶ, ἐπίσταμαι, *scio*, ἐπίσῃ vel ἐπίστασαι, ἐπίσταται.

Imperfectum.

S. ἐπιστάμην, *sciebam*, ἐπίστασο. (Ionicè ἐπίστασο per crasin ἐπίσω) ἐπίστατο.

D. ἐπιστάμεθον, ἐπίστασθον, ἐπιστάσθην.

P. ἐπιστάμεθα, ἐπίστασθε, ἐπίσταντο.

B *Futurum*, ἐπιστήσομαι.

Φημὶ, *dico.*

FIT à φάω sine reduplicatione.

Præsens.

S. φημὶ, φὴς, φησὶ, *dico.*

D. φατὸν, φατόν.

C P. φαμὲν, φατὲ, φασί.

Imperfectum.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, *dicebam.*

D. ἔφατον, ἐφάτην.

P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Imperfectum sine augmento φῆν, φῆς, φῆ. Et per aphæresin, ἦν, ἦς, ἦ. sic in præsenti ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, pro φημὶ, φὴς, φησί.

Aoristus primus.

S. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, *dixi.*

Aori-

A

Aoristus secundus.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, *dixi.*
D. ἔφητον, ἐφήτην.
P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

OPTATIVVS.

S. φαίην, φαίης, φαίη, sicut σταίην, σταίης, &c.

SVBIVNCTIVVS.

S. ἐὰν φῶ, φῇς, φῇ.

Infinitiuus, φάναι, per α acutum. Nam φᾶναι per α circumflexum, est Aoristus primus à φαίνω, *appareo.* B

Participium, φάμενος, *dicens*, φαμένη, φάμενον.

Aoristus secundus medius.

S. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *dixi.*

Vt apud Latinos, sic & apud Græcos varia sunt impersonalium genera. Ex quibus nonnulla hîc retulisse suffecerit. C

Ἀνήκει & προσήκει, *conuenit.* ἀνῆκε & προσῆκε, *conueniebat.*

Ἀρέσκει, *placet.* ἤρεσκε, *placebat.* ἀρέσει, *placebit.* ἤρεσε, *placuit.*

Δεῖ, *oportet.* ἔδει, *oportebat.* δεήσει, *oportebit.* ἐδέησε, *oportuit.* Infinitiuus δεῖν, *oportere.* Participium δέον, *quod oportet.*

Δοκεῖ,

A Δοκεῖ, *videtur.* ἐδόκει, *videbatur.* δόξει, *videbitur.* ἔδοξε, *visum est.*

Μέλει, *curæ est.* ἔμελε, *curæ erat.* μελήσει, *curæ erit.* ἐμέλησε, *curæ fuit.*

Χρὴ, *oportet.* ἐχρῆν, *oportebat.* χρήσει, *oportebit.* χρῆναι, *oportere.* Compositum ἀπόχρη, *satis est.* ἀπέχρη. Futurum ἀποχρήσει. Aoristus ἀπέχρησε. Infinitiuus ἀποχρεῖν.
B

Caput XX.

DE ADVERBIO.

ADVERBIORVM tot sunt species, & significationes, quot apud Latinos; imò plures, cùm
C Græci interiectiones aduerbiis annumerent, φεῦ, *heu,* ἰώ, *io,* εὖγε, &c. quod Latini non faciunt. Facile autem ex significatione colliget quis, quónam quod occurrit aduerbium, sit referendum, vtrum videlicet ad temporis Aduerbia: Vt νῦν, *nunc;* τότε, *tunc;* χθὲς, *heri;* σήμερον, *hodie;* αὔριον, *cras;* μεταύριον, *perendie;* an qualitatis, εὖ, *bene;* καλῶς, *pulchrè;* ὀρθῶς, *rectè;* σοφῶς, *sapienter;* δικαίως,

δικαίως, *iuſtè*; ἀληθῶς, *verè*. an quantitatis, A
δὶς, *bis*, τρὶς, *ter*, τετράκις, *quater*, πεντάκις, *quin-*
quies, πολλάκις, *ſæpe*, an loci, ἐνταῦθα, *hic*; δεῦ-
ρο, *huc*; ἐκεῖθεν, *illinc*; & ſic de cæteris. Itaque
operæ pretium non eſt longos aduerbio-
rum Catalogos iuuentuti ediſcendos pro-
ponere.

TERMINATIO aduerbiorum eſt va-
ria: etiam eorum, quæ ad eandem perti- B
nent ſpeciem, vt loci, verbi gratia, quæ
pro terminationis varietate ſignificatio-
nem mutant. Nam localia in σι, θι, χοῦ & χῆ
ſignificant in loco Ἀθήνῃσι, *Athenis*, οὐρα-
νόθι, *in cælo*, πάντοθι, πανταχοῦ, πανταχῆ, *vbi-*
que, *vbiuis*.

LOCALIA in θε ſeu θεν, ſignificant de
loco, οὐρανόθεν, οὐρανόθε, *è cælo*. C

LOCALIA in δε, σε, ζε, ad locum, οὐρα-
νόνδε, οὐρανόσε, *in cælum*, Ἀθήναζε, *Athenas*.

PONVNTVR nomina adiectiua neu-
tra tam ſingularia quam pluralia loco ad-
uerbiorum: ὀξὺ pro ὀξέως, *acutè*: ἄλλα pro ἄλ-
λως, *aliter*: τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *primum*: τὸ πλεῖ-
στον, *plurimum*, ſicut apud Latinos: *toruà tu-*
ens, *acerba frequens*, & ſimilia.

A ALIÆ itidem orationis partes ſępe aduerbia fiunt: vt articulus, ᾗ, *quà*, τῇδε, *partim verò*: τὸ ἀνθρώπειον γένος τῇ μὲν ἀγαθὸν, τῇ δὲ φαῦλον, *humanum quidem genus partim bonum eſt, partim malum.*

ADVERBIVM cum articulo habet vim nominis, ὁ πέλας, ὁ πλησίον, *vicinus, proximus*: ὁ χθὲς, *heſternus.*

B COMPARANTVR quædam aduerbia vt apud Latinos: μάλα, *valde*, μᾶλλον, *magis*, μάλιστα, *maximè.*

ῥαδίως, *facile*, ῥᾷον, *facilius*, ῥᾷστα vel ῥᾷστον, *facillimè.*

Πόῤῥω, *longe*, πόῤῥωτέρω, *longius*, πόῤῥωτάτω, *longiſsimè.*

C Πολλάκις, *ſæpè*, πλεονάκις, *ſæpius*, πλειστάκις, *ſæpiſsimè.*

Σοφῶς, *ſapienter*, σοφωτέρως, *ſapientius*, σοφωτάτως, *ſapientiſsimè.*

Caput

A

Caput XXI.

DE CONIVNCTIONE ET PRÆPOSITIONE.

CONIVNCTIONVM apud Græcos tot ſunt genera, quot apud Latinos. B

Copulatiuæ, καὶ, *&*; μὲν, *quidem*: δὲ *verò, autem*, τε, *que*.

Diſiunctiuæ, ἢ, *vel*, ἤτοι, *ſiue*.

Continuatiuæ, εἰ, *ſi*: εἴπερ, *ſiquidem*.

Dubitatiuæ, ἆρα, *an*: μῶν, *num*: μὴ, *nunquid*.

C

Collectiuæ, ἄρα, *ergo*: οὖν, *itaque*: τοίνυν, *igitur*: τοιγαροῦν, *quocirca*.

Cauſſales, ἵνα, *vt*: ὅπως, *quò*: γὰρ, *enim*: ἐπειδὴ, *poſtquam*: ἐπειδήπερ, *quandoquidem*: ὅτι, *quod*: διότι, *propter quod*, & apud Poëtas ὄφρα, *vt*.

Expletiuæ, quæ nihil ſignificant, ſed vſurpantur vel verſus vel hiatus explendi gratia, δὴ, νὺ, πὲρ, ῥὰ, τοὶ, & ſimiles.

A PRÆPOSITIONES monoſyllabæ ſunt ſex ἐν, εἰς, vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σύν.

PRÆPOSITIO ἐκ præcedit conſonantem, ἐκ τείχους, *ex muro*. ἐξ præcedit vocalem aut diphthongum, ἐξ ἀρχῆς, *ab initio*.

PRÆPOSITIONES diſyllabæ ſunt duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ,
B ἐπὶ, ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ, quarum omnium vis & ſignificatio declaranda eſt in Syntaxi.

DIALECTI PRÆPOSITIONVM.

P*Ro* ἐν, *dicunt Poëtæ*, εἰν *&* ἐνί. *pro* σὺν, *Attici* ξὺν, *etiam in compoſitione*, ξυμφέρειν, *pro* συμφέρειν. *Pro*
C πρὸς, *Doricè*, ποτὶ, *& Atticè* ὡς, ὡς ἡμᾶς, ad nos. *pro* παρὰ *interdum* παραὶ, *addito iota. ſic* καταὶ *pro* κατὰ, *&* ὑπαὶ *pro* ὑπό. *Interdum per apocopen accipiuntur pro verbis*, πάρα *pro* πάρεστι, adeſt, *vel* πάρεισι, adſunt: ἔνι *pro* ἔνεστι, ineſt, licet, *& tunc accentum habent in priori ſyllaba, ſicut & tunc, cum ſuis caſibus poſtponuntur*, γήρως πέρι, de ſenectute.

DE mutationibus quas ſubeunt præpoſitiones in compoſitione, dictum eſt in verbis Barytonis.

 A

Caput XXII.

DE ACCENTIBVS.

NVNC tandem explicatis omnibus, quæ ad octo orationis partes apud Græcos spectant, accuratè de accentuum ratione agendum est, quos quidem accentus obiter, quan- B
tum scilicet ad rationem legendi requirebatur, capite primo attigimus. Est autem accentuum cognitio cùm ad lectionem & pronunciationem, tum ad scriptionem Græcorum vocabulorum, inprimis necessaria, ad illam; quia Græci suis in vocabulis legendis & efferẽdis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed ferè accentus rationem habent; ad hanc verò, quia in omnibus dictionibus vnum saltem accentum notant & exprimũt Græci; quod apud C
Latinos non solet fieri. Quare ne quis erret in scribendo, scire oportet regulis partim generalibus, partim specialibus, partim etiam vsu (nam & hic accentuum Magister optimus est) quo quodque vocabulum accentu sit insigniendum.

ACCENTVS igitur tres sunt, Acutus, Grauis, Circumflexus.

ACVTVS afficit vltimam syllabam: penultimam & antepenultimam: Grauis in vltima tantũ ponitur, quamuis in omni

A syllaba, quæ acuto aut circumflexo careat, subintelligatur, quam ob causam syllabicus dici solet. Circumflexus vltimam aut penultimam, & quidem non nisi naturâ tantùm, vel natura simul & positione longam occupat.

Excipe tamen composita ex subiun-
B ctiuo articulo & infinito τὶς. Hæc enim, sicut & poëtica, τοῖσδεσι, ταῖσδεσι, circumflexum in antepenultima habent: ὅστις, *qui*, οὗτινος, ἧστινος, ᾧτινι, ᾗτινι.

Formas & figuras accentuum habes in his vocabulis.

θεός, ποιῶ.
λόγος, βοᾶτε.
C τύπτομεν, τιμή.

Vocabvlvm, quod acutum in vltima habet, vocatur oxytonum; quod in penultima, paroxytonum; quod in antepenultima, proparoxytonum. Quod graui notatur in vltima, Barytonum vulgò dicitur, quamuis omnia illa, quæ neq; contracta sunt, neque acutum in vltima habent, grauitona dici soleant.

Vocabvlvm, quod in vltima circum-

cumflexũ habet, perispomenon est; quod A
in penultima, properispomenon.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in grauem, & tunc dicuntur ἐγκλινόμενα, id est, *inclinata*, θεὸς ὑμῶν, *Deus noster*, pro θεός.

Non inclinatur tamen acutus accentus in ipsa orationis serie & consequentia, si B
sequatur dictio enclitica, θεός σου, *Deus tuus*: θεός ἐστι, *Deus est*, quod ipsum quoque fit in fine periodi, πάντα βλέπει ὁ θεός. *omnia videt Deus.*

Interrogativvm τίς, retinet vbique suum accentum acutum, τίς ἦλθε, *quis venit?*

C

Annotat.

Svnt qui Clenardvm *reprehendant, quod accentum in vocabulo* τιμὴ, *vocet grauem, & ipsum vocabulum grauitonum. Sed facilis est responsio, nam si quis à signo, nota & figura accentui illi nomen imponere velit, grauis vocabitur, & dictio ipsa grauitona, quia grauis accentus est virgula seu lineola à sinistra dextrorsum descẽdens, qualis in illa vocula* τιμὴ; *si autem spectemus vim, energiam, pronunciationem & officium illius, accentus acutus erit, & dictio oxytona. Siue igitur oxytona voces,*

A *siue Barytona huiusmodi nomina, rectè feceris: quamuis rectius Clenardus & alij, causa docendi Barytona nominent; appellatione petita ex grauis accentus figura, qua vocabulum insignitur. Quod si, vt quibusdam placet, & rectè, in contextu & consequentia orationis legamus & pronunciemus non vt acutum, sed vt grauem, tunc multo magis Barytonam eiusmodi dictionem vocaueris; cum signo & vi & potestate grauis sit accentus. Neq; vlla supererit ratio, cur vocetur oxytona, quam quia dictio in illa*
B *syllaba accentum acutum naturâ suâ habere potest.*

Puto autem verissimum esse, quod viri eruditi notant, & in his etiam Guilhelmus Baillius noster in erudito suo libello de accentibus, nempe accentum acutum nunquam pronunciari, nisi in fine periodi, in ipsa verò orationis cõsecutione & serie, minimè, nisi sequatur dictio Enclitica. Hinc legendum non est θεὸς ἡμῶν, *elata vltima syllaba in nomine* θεὸς, *quasi esset* θεός, *sed depressa. At in his oratio-*
C *nibus:* θεός ἐστιν ἵλεως, Deus est propitius, ἵλεώς ἐστι θεός. *vltima syllaba in* θεός *est eleuanda; quia in altera sequitur enclitica; in altera terminat periodum. Illud etiam nobis probatur acutum ex enclitica natum pronunciandum esse acutè & elatè, licet prior dictio alium acutum aut circumflexum habeat, vt in illo ipso exemplo:* ἵλεώς ἐστι θεός. *& in hoc;* σῶμά σου, σώματός σου. *Ideo enim in prius vocabulum reiicitur, & acutâ quoq; figurâ pingitur ille accentus, vt acutè et elatè pronuncietur, cùm in omni dictione accentus tantummodo sint propter pronunciationem, quemadmodum & in consequentia orationis accen-*

accentus oxytonorum inclinatur, vt depreſſè ſyllabam efferendam eſſe ſciamus. A

CVM vocalis accentu graui vel acuto notata per apoſtrophum abiicitur, tranſfertur accentus in partibus quidem declinabilibus in priorem ſyllabam, καλὰ, κάλ', πολλὰ, πόλλ', χαλεπὰ, χαλέπ'. In cæteris partibus accentus vna cum vocali abiicitur: παρ' ἐμοὶ, pro παρὰ ἐμοὶ, *apud me.* B

COMPOSITIO plerumque retrahit accentum, καλὸς, *pulcher*, φιλόκαλος, *studioſus munditiei*: σοφὸς, *ſapiens*, φιλόσοφος. Hoc in particulis α, ευ, δυς, & nominibus monoſyllabis, quando componuntur, ferè perpetuum eſt, κινητὸς, *mobilis*, ἀκίνητος, *immobilis*, εὐκίνητος, *facile mobilis*, δυσκίνητος, *difficulter mobilis*: παῖς, *puer*, εὔπαις, *bonos habens liberos*, ποὺς, *pes*, τρίπους, *tripes*, δίπους, *bipes*: χθὼν, *terra*, αὐτόχθων, *indigena*; χεὶρ, *manus*, ἀντίχειρ, *pollex*. C

APOCOPE & paragoge non mutant accentum, τυπτέμεν pro τυπτέμεναι, *verberare*: καλοῖς, καλοῖσι.

EXCIPE pronomina, quæ in fine iota adſciſcunt, οὗτος, οὑτοσὶ, *hic*: ἐκεῖνος, ἐκεινοσὶ,

 ille.

A *ille*. Item ἔγωγε ἔμοιγε, & illa τοιουτοσὶ, τηλικουτοσὶ, τοσουτοσὶ, aut cùm ο præcedit syllabam finalem, quæ per paragogen adiicitur, in his enim semper est accentus in penultima, vt πόντος, ποντόφι, κοτυληδὼν, κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι, ἐμεόθεν pro ἐμοῦ.

MONOSYLLABA longa relicta post apocopen, aliquando acuuntur, vt χρῆμι,
B χρή. Aliquando circumflectuntur, vt ἧλ pro ἧλος, *clauus*, κρῖ pro κριθὴ, *hordeum*, vel pro κρῖμνον, quod significat *farinam, quæ per cribrum laxiora habens foramina, transmissa est*.

At monosyllaba longa post aphæresin relicta circumflectuntur, vt ἔφλεω, ἔφης, ἔφη.
C φλεῶ, φῆς, φῆ. ἦν, ἦς, ἦ. ἔφυω, ἔφυς, ἔφυ. φυῶ, φῦς, φῦ.

DE ACCENTV ACVTO.

VLTIMA longâ, nunquam est in antepenultima accentus acutus, Αἰνείας, Αἰνείου, *Aeneas*: ἀνθρώπου, *hominis*: σωμάτων, *corporũ*. Propter hanc regulam mutandus est aliquando accentus obliquorum in polysyllabis

labis dictionibus proparoxytonis, ἄνθρωπος, *homo*, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ: σῶμα, *corpus*, σώματος, σωμάτων. A

Excipe primò genitiuos Ionicos primæ simplicium αἰνείεω, πηληϊάδεω.

Excipe secundò omnes casus quartæ declinationis simplicium, μενέλεως, μενέλεω, μενέλεων.

Excipe tertiò genitiuos Atticos omnium numerorum secundæ declinationis contractæ, πόλεως, πόλεων, πόλεων. B

Excipe quartò vocabula in αι & οι. Nam istæ diphthongi habentur in accentibus breues, ἄνθρωποι, τύπτονται.

Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longæ censebuntur, ἀνθρώποις. C

Ex graui & acuto in contractione fit acutus, ἑσταὼς, ἑστώς, *stans*: γεγαὼς, γεγώς, *natus*.

DE ACCENTV CIRCVMFLEXO.

Longa non sola positione, sed ex natura sua, ante finalem breuem, si acc... notetur, circumflexo notabitur, σῶμα...

A *pus:* πῶϋ, *grex:* μοῦσα, μοῦσαι: οἶκος, οἶκοι, *ædes.* Nam & hîc αι & οι breues habentur.

At τύπτε, τύψον, paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

Excipe aduerbium οἴκοι, *domi*, ad distinctionem nominis οἶκοι ab οἶκος, *domus*, & tertiam personam Aoristi primi actiui optatiui modi, ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι, ad
B distinctionem infinitiui ποιῆσαι. At ποίησαι, *fac*, est Aoristus primus imperatiui verbi medij, sicut τύψαι.

Excipe etiam tertias personas optatiui actiui desinentes in οι, in his enim censetur hæc diphthongus longa, φεύγοιμι, φεύγοις, φεύγοι. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. εὕροιμι, εὕροις, εὕροι.

C Interdum penultima circumflectitur, licet vltima longa sit sola positione: χοῖνιξ, *chœnix*: αὖλαξ, *sulcus*. Id tamen non obseruatur ab omnibus.

Ex acuto & graui fit in contractione circumflexus, βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hîc α & ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum grauem accẽtum habebat. sic ποιέετε, ποιεῖτε, *facite.*

Exci-

EXCIPE τὴν λητόα, λητώ, non λητῶ, *latonam*: αἰδόα; αἰδώ, *verecundiam*, *pudorem*, quamuis aliqui circumflectant, τὴν αἰδῶ. quibus adde, τῷ νόῳ, νῷ, à νόος, *mens*. A

DE ACCENTIBVS DECLINATIONVM.

QVALIS accentus est in recto, talis ferè est in obliquis, nisi obstet aliqua regula ex prædictis, λόγος, λόγου, λόγῳ, λόγον: Αἰνείας, αἰνείου, αἰνείᾳ: μενέλεως, μενέλεω. B

IN declinationibus parisyllabis, si rectus sit oxytonus, tunc genitiui & datiui circumflectuntur in omnibus numeris: ὁ ποιητὴς, poëta, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς: ἡ τιμὴ, *honor*, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς: καλὸς, *pulcher*, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ. C

EXCIPE, λεὼς, τοῦ λεώ, *populus*: νεὼς, *templum*, τοῦ νεώ.

GENITIVVS pluralis substantiuorum primæ & secundæ declinationis circumflectitur, qualiscunque sit nominatiuus, ὁ αἰνείας, τῶν αἰνειῶν,: ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν.

EXCIPIVNTVR à nonnullis ὁ χλούνης, *aper*,

A *aper*, τῶν χλούνων: ὁ χρήστης, *fænerator*, τῶν χρήστων: ὁ ἐτησίας, *Etesias ventus*, τῶν ἐτησίων: ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, *apua, genus piſcis*.

ADIECTIVA fœminina à maſculinis tertiæ declinationis eundem habent accentum in genitiuo plurali, quem maſculina: ὁ ἅγιος, *ſanctus*, τῶν ἁγίων: ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

B IN nominatiuo plurali cõueniunt quoque cum maſculino ſingulari, ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, αἱ ἅγιαι. ἡμέτερος, *noſter*, ἡμετέρα, ἡμέτεραι. σοφώτερος, *ſapientior*, ἡ σοφωτέρα, αἱ σοφώτεραι.

SI maſculinum ſit quintæ declinationis tunc genitiuus fœminini circumflectitur. τύπτων, *verberans*, τύπτοντος, τύπτουσα, C τυπτουσῶν: μέλας, *niger*, μέλανος, μέλαινα, μελαινῶν.

GENITIVI & datiui diſyllabi quintæ declinationis, accentum habent in vltima, reliqui caſus in penultima, ἡ χεὶρ, *manis*, χειρὸς, χειρὶ, χεῖρα: τὼ χεῖρε, τοῖν χεροῖν: τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, excipe τὶς, τινὸς, infinitum, habet enim accentum in vltima in omnibus caſibus.

Idem

IDEM porrò iudicium eſt de genitiuis & datiuis diſyllabis natis per ſyncopen ex prioribus ſyllabis, ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, *vir*. A

EXCIPE participia, θεὶς, *qui poſuit*, θέντος: ςὰς, ςάντος, *qui ſtetit*: δοὺς, δόντος, *qui dedit*: ὢν, ὄντος, *qui eſt*: τὶς, τίνος, interrogatiuũ, & alia huius generis in nominatiuo monoſyllaba.

EXCIPE ſecundò nomina ſequentia, quæ genitiuum pluralem non circumflectunt, πάντων, *omnium*, à πᾶς, cuius datiuus pluralis eſt πᾶσι: τῶν παίδων, *puerorum*, à παῖς: τῶν τρώων, *Troianorum*, à recto τρὼς: τῶν δάδων, δμώων, φώτων, κράτων, θώων, φῴδων, à nominatiuis, ἡ δὰς, *fax*: ὁ δμὼς, *famulus*; ὁ θὼς, *lupus ceruarius*. τὸ κρὰς, *caput*; ὁ φὼς, *vir*; ἡ φῲς, *inuſtio facta ab igne in cruribus*. At κῆρος, ἦρος contracta ſunt ex κέαρος, ἔαρος; κηρὸς & ἠρὸς regulariter fiunt à rectis τὸ κῆρ & ἦρ. B C

POLYSYLLABA quintę ſimplicium, quæ accentum in vltima habent, retinent illum in penultima obliquorum, quæ acuitur, ſi breuis ſit, λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*: ποιμὴν, ποιμένος, *paſtor*.

SI verò longa ſit, circumflectitur, niſi obſtet

A obstet aliqua regula generalis, σωτὴρ, *Saluator*, σωτῆρος; ἀγὼν, ἀγῶνος, *certamen*.

DIPHTHONGI ευ & ου finales circumflectuntur, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ, *vbique*.

EXCIPE aduerbium ἰδού, ad differentiam imperatiui ἰδοῦ, *vide*, vt τυποῦ.

Vocatiuus in ες, à propriis in ης, est pro-
B paroxytonus, ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες. Σωκράτης, ὦ Σώκρατες.

IRREGVLARIA sunt ἡ μία, *vna*, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν. μηδεμία, μηδεμιᾶς. ἄμφω, *ambo*, ἀμφοῖν: δύο, *duo*: δυοῖν: μήτηρ, *mater*, Δημήτηρ, *Ceres*, θυγάτηρ, *filia*, quæ in obliquis paroxytona sunt, τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item in vocatiuo, ὦ σῶτερ, ἄνερ,
C δάερ, πάτερ, à rectis, σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατήρ.

DE ACCENTIBVS QVORVNDAM NOMINVM.

COMPOSITA à κτείνω, *occido*, τρέφω, *nutrio*, φθείρω, *corrumpo*, cùm actiuè capiuntur, sunt paroxytona, πατροκτόνος, *parricida*, θηροτρόφος, *qui feras nutrit*: λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*. Si verò passiuè vsurpen-

pentur, προπαροξύτονα ſunt, πατρόκτονος, à patre interfectus, θηρότροφος, à feris nutritus: λαόφθορος, à populo corruptus. A

Compoſita à χέω, *fundo*; βάλλω, *iacio*; πολῶ, *verto*; λέγω vel λόγος, cùm habent præpoſitionem, προπαροξύτονα ſunt, πρόχοος, *aqualis*; σύμβολος, *omen*; περίπολος, *qui circumit*; κατάλογος, *catalogus*. Cùm verò aliam particulam præpoſitam gerunt, παροξύτονα ſunt, οἰνοχόος, *pincerna*: ἐκηβόλος, *eminus iaculans*: ὑμνοπόλος, *qui hymnos tractat*: θεολόγος, *Theologus*. B

Proparoxytona ſunt ſubſtantiua in εια, ab adiectiuis primæ contractæ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, *veritas*. εὐσεβὴς, εὐσέβεια, *pietas*. ἀσεβὴς, ἀσέβεια, *impietas*. C

Similiter nomina in οια à νοῦς, εὔνους, εὔνοια, *beneuolentia*: ἄνους, ἄνοια, *ſtultitia*. διάνοια, *intelligentia*.

Item in ια & ειρα à ſubſtantiuis maſculinis, ὁ ψάλτης, ψάλτρια, ὁ ποιητὴς, ποιήτρια, ὁ δοτὴρ, ſeu δωτὴρ, ἡ δότειρα, ſeu δώτειρα.

A *DE ACCENTIBVS VERBORVM.*

Accentvs verborum & participiorum obseruandi sunt in verborum coniugationibus, τύπτω, φιλέω, τιμάω, δηλόω, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, δείκνυμι. Eodem enim accentu reliqua omnia verba notantur, & si quid B peculiare in nonnullis occurrat, id notatum est in singulis coniugationibus.

Accentvs aliarum partium orationis vsu obseruandi & discendi sunt.

DE ENCLITICIS.

Enclitica dicuntur illa, quæ proprium accentum in cõtextu orationis vel C omnino amittunt; vel ad vltimam syllabam præcedentis dictionis remittunt; vel certè ex vno loco in alium transferunt, vt *εἰπέ μοι, dic mihi. εἴ τις, si quis. ἔστι πόλις, est ciuitas,* quamuis interdum suum quoque accentum retineant.

Reperivntvr Enclitica in sequẽtibus partibus orationis.

In articulo, τοῦ, & poëticè τεῦ, pro indefinito *τινός, alicuius,* & τῷ pro *τινί, alicui.*

In

IN nomine encliticum eſt indefinitum τὶς, cum omnibus ſuis caſibus. At τίς, τί, *quis, quæ, quod*, interrogatiuum, non eſt encliticum. Nuſquam enim ſuum accentum acutum amittit. A

IN pronomine primæ perſonæ enclitica ſunt tantùm: μȣ͂, & huius dialectus μεῦ, μοὶ, μέ. non autem ἐμȣ͂, ἐμοὶ, ἐμὲ, vt nec dialecti inde natæ. B

SECVNDÆ perſonæ enclitica hæc ſunt, σȣ͂ & eius dialecti τεῦ & σεῦ, σοὶ, cum dialecto τοὶ, σὲ, eiusq́; dialectus τὺ & τέ.

TERTIÆ perſonæ enclitica ſunt ȣ͂ cum dialectis εὖ, & ἕθεν, & ἕο, vt quibuſdam placet, οἷ, ἕ.

IN duali eiuſdem perſonæ encliticum eſt σφὲ, & σφὼ ſeu σφωὲ, quando accipitur pro σφὲ tertiæ perſonæ; nam σφὼ ſecundæ perſonæ non eſt encliticum. C

IN plurali eiuſdem perſonæ encliticum eſt σφίσι, & σφὶν ſeu σφὶ pro σφίσι, vt & σφέας pro σφᾶς. & ψὲ pro σφὲ ſeu σφέας. Hic adde poëtica pronomina μὶν & νὶν pro ἓ, de quibus ſuprà cap. 12.

EX verbis duo ſunt enclitica, εἰμὶ, *ſum*, & φη-

A & φημὶ, *dico*, in omnibus perſonis & numeris præſentis temporis indicatiui modi, exceptis ſecundis ſingularibus, φῂς & εἶ, quæ non inclinantur, licet aliqui contrarium aſſerant ſaltem de εἶ. Neque enim de encliticis idem omnes ſentiunt, nam quaſdam voces habent nonnulli pro encliticis, quas alij ab encliticis excludunt. Cæ-
B terum εἷς acutum pro εἶ plerique encliticis annumerant.

Inclinantur etiam nonnullæ horũ verborum dialecti, vt ἐσσὶ, *es*, ἐντὶ, *eſt*, item φατὶ pro φησὶ, & φαντὶ, pro φασί.

Ex aduerbiis enclitica ſunt ποθὲν, ποθὲ, *alicunde*, ποθι, *alicubi*, ποτὲ, *aliquando*, πῶς,
C *quodammodo*, πῶ, *adhuc*, *dum*, πῆ, *alicubi*, πȣ̃, *vſpiam*, & ſimilia, cùm non pro interrogatione, ſed infinitè accipiuntur.

Ex coniunctionibus multæ ſunt encliticæ, γὲ, κὲ, τὲ, κὲν, πὲρ, ῥὰ, νὺ, θὴν, & ſimiles.

REGVLAE DE ENCLITICIS.

SI ante dictionem encliticam ſit vocabulum proparoxytonum, aut properiſpomenon,

menon, tum accentus encliticæ migrat in A
vltimam eius syllabam, ἤκουσέ μου, *audiuit me*, ἤκουσέ τινος, *audiuit aliquem*, ἄνθρωπός ἐστι, *homo est*, σῶμά σου, *corpus tuum*. Si tamen vltima producatur positione, non recipiet acutum encliticæ, κῆρυξ ἐστὶ, non κῆρύξ ἐστι. αὖλαξ ἐστί.

EXCIPE pronomina enclitica quando ponuntur cum particulis, ἕνεκα, εἵνεκα, οὕνεκα, *propterea*, *eius rei gratia*. ἕνεκα μοῦ, *propter me*. ἕνεκα σοῦ, *propter te*. B

Si encliticam dictionem præcedat vox paroxytona, tunc enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit. Ατρεΐδης, λόγος μου, *sermo meus*.

At si disyllaba sit enclitica, tunc seruat C
accentum: λόγος ἐστὶ, *sermo est*, Πέτρος φησὶ, *Petrus dicit*.

QVOD si præcedens dictio penultimā sola positione longam habeat, vltimamq; breuem, enclitica sequens remittit accentum suum in præcedentis vltimam, non secus, quàm si vocabulum properispomenon præcederet, vt quibusdam placet: ἄνδρά μοι ἔννεπε. *Dic mihi virum*. ἄνδρά τινα, *quen-*

A *dam virum*, alij tamen æquè probabiliter volunt, accentum non remitti, ſed amitti, ſi dictio enclitica ſit monoſyllaba : retineri autem ſi ſit diſyllaba, ἄνδρα μου. ἄνδρα τινά.

Si dictio præcedens encliticam, ſit oxytona, aut periſpomena, tūc enclitica ſuum accentum amittit, ſiue ſit monoſyllaba, ſi-
B ue polyſyllaba, πατήρ μου, *pater meus*. ὁρᾷ με, *videt me*. ὁρῶ τινας, *video quoſdam*.

Retinetur tamen tunc in altera dictione accentus acutus, qui in contextu orationis mutandus erat in grauem, πατρός ἐστι. *patris est*, θεός σου, *Deus tuus*.

Plerique docti volunt Pronomina en-
C clitica retinere accētum, quando ponuntur cum præpoſitionibus, aut cum diſiunctiuis coniunctionibus, διὰ σὲ, *propter te*. περὶ σοῦ, *de te*. κατὰ μὲ ἢ σὲ, *ſecundum me aut te*.

Cvm plura enclitica concurrunt, tunc prius poſterioris accentum recipit, dicunturq; Synenclitica, τύπτουσί τινές με, *verberant me aliqui*.

Persona ἐστὶ, cùm principium orationis eſt, aut ſubdita poſt οὐκ, καὶ, ἀλλὰ, ὡς, εἰ, τοῦ-

τo: re-

το: remittit accentum in priorem ſuam ſyl- A
labam: ἔστι πόλις, eſt ciuitas: ἔστιν, & eſt: οὐκ ἔστιν,
non eſt: ὡς ἔστι, vt eſt: εἰ ἔστι, ſi eſt: τοῦτ' ἔστι, hoc eſt.
Alias vel amittit, vel in præcedentem di-
ctionem reiicit, vel in vltima ſua retinet;
iuxta regulas ante præſcriptas.

Qvædam dictiones omni accentu
carent, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, οὐ, οὐκ, poſſunt ta- B
men habere accentum dictionum encliti-
carum, ſi illas in oratione præcedant, ὅγε, ἥ-
γε, οὔ μοι ἁνδάνει, non placet mihi.

Οὐ tamen etiam tunc, cùm periodum
claudit acutum accẽtum recipit, hoc mo-
do οὔ. ſimiliter & præpoſitio ἐξ cùm aut in
fine verſus apud Poëtas, aut in fine periodi C
apud oratores collocatur ἔξ.

Porrò quæ hactenus de encliticis tradi-
dimus, clariùs fortaſſis ex ſubiecta tabella
intelligentur.

DICTIONES ENCLITI- CAE MONOSYL- LABAE.

Articul. { τοῦ, τεῦ, τῷ pro indefinito τινος, τινι.
Nom. { τις, τι indefinitum.

A Pronom. μου, μευ, μοι, με.
σου, σευ, τευ, σοι, τοι. σε, τυ, του.
οὗ, ἑυ, οἱ, ἑ, σφε, σφω, ψε.
σφιν, σφι, μιν, νιν.
Verb. εἰς acutum.
Aduerb. πως, πω, πη, που, & alia.
Coniūct. τε, γε, τοι, που, περ, νη, κε, κεν, νυ, νυν, θην, ῥα, μεν, & ſimiles.

B

Ponuntur vocabula loco regularum. Itaq; ſi occurrat dictio cuiuſcunq; partis, accentū habens, vt hæc nomina poſita, encliticæ ſuum accentum vel trāſferunt, vel amittunt, vel retinent, vt in tabella vides.

C

ἄνθρωπος, ἄνδρα, σῶμα	transferūt.	ἄνθρωπός τις, ἄνδρά σε. σῶμάσου.
ζώων, λέγειν, λόγος, ὁρῶ, ἀγαθὸν	amittunt.	ζώων μου. λέγειν σε. λόγος σου. ὁρῶ σε. ἀγαθόν τι.

Retinent aliquādo cum ponuntur ἐμφατικῶς, vt ἤκουσα σοῦ, *audiui te, & non alium.*

DISYLLABAE.

Nom-

Nom.	τινος, τινι per omnes casus & numeros.	A
Pronom.	ἕθεν, ἑο, σφωὲ, σφίσι, σφέας.	
Verb.	εἰμι, ἐσσι, ἐστι, ἐντι, ἐστον, ἐσμεν, εἰμεν, ἐστε, εἰσι. φημι, φησι, φατι, φατον, φαμεν, φατε, φασι, φαντι.	
Aduerb.	ποθεν, ποτε, ποθι, ποθε, & si quæ sunt alia.	

ἄνθρωποι σῶμα	transferunt	ἄνθρωποί τινες. σῶμά τινος.	B
ἀγαθὸν ὁρῶ	amittunt	ἀγαθόν τινα. ὁρῶ τινας.	
ζώων λέγων λόγος ἄνδρα	retinent	ζώων ἐστί. λέγων τινά. λόγος τινός. ἄνδρά τινος.	C

περισπώμενον, vltima longa positione, vt κῆρυξ ἐστίν

Caput XXIII.

DE RATIONE INVESTIGANDI THEMATA.

A DIXIMVS cap. 18. generatim de verbis defectiuis et anomalis. Nunc ordine alphabetico contexendus est in gratiam iuuentutis catalogus anomalorum, qui sit instar lexici, rationemq́ thematis vel inuestigandi, vel in sua tempora diducendi ostendat, quod vt legitimè fiat, primò necesse est, vt paradigmata omnium coniugationum probè perspecta, animoq́ comprehensa habeantur. B Quo facto, si offeratur vocabulum, dubitesq́, num sit anomalum, ad regulas superiùs generatim de anomalis traditas, confugiendum erit. Vt si quis hæreat, vtrum ἄχθομαι, λαμβάνω, ἀρέσκω, πολεμησείω, & similia sint anomala, facile omnem dubitationem eximet caput modò nominatum de anomalis.

QVOD si quis non in ipsum thema, sed in tempus à præsenti distinctum incidat, consideranda diligenter erunt syllabæ illius dictionis, quæ, qualesq́ sint. Ex ha- C rum enim accurata inspectione thema vel sine lexico, vel opera lexici facilè deprehendetur. Vt si occurrat, verbi gratia, participium paßiuum, ὀφθησόμενος, futurum illius paßiuum indicatiui modi, necessariò erit, ὀφθήσομαι, & Aoristus primus, ὤφθην, ab hoc enim formatur futurum. Rursus ascendendo ad præteritum, inuenies iuxta regulas traditas in verbis, tertiam personam præteriti, esse ὦπται. Nam π & τ tenues transierunt in Aoristo in aspiratas. Prima ergo persona erit, ὦμμαι. Præteritum actiuum ὦφα, siue sit vsitatum, siue non, de hoc enim sollicitus non erit qui themata indagabit.

dagabit.

dagabit. Futurum Actiuum ὄψω, *siquidem* ω *præteri-* A
ti fuit augmentum temporale. Thema igitur erit vel
ὄβω, *vel* ὄπω, *vel* ὄφω, *vel* ὄπτω, *vel si actiua vsitata non*
sint, Thema erit ὄβομαι, *vel* ὄφομαι, *vel* ὄπτομαι. *Adhi-*
be tandem lexicon, si aliter te expedire nequiueris, &
reperies ὄπτομαι.

Sicut autem apud Latinos ex OR *finitis actiuam*
fingere vocem, ius fasque est, vt eò facilius deponentia
& communia, quæ sub paßiua tantummodo termina- B
tione vsurpantur, tempora formemus; ita & multò
magis apud Græcos, recurrendum est ad actiua, eti-
amsi sint obsoleta, & inaudita, vt eò promptius ad illa
tempora, quæ sub paßiua voce tantùm reperiuntur,
formanda ascendamus, vt in hoc exemplo vides. βούλο-
μαι, *sua tempora sumit à* βουλέομαι. *Accipe ergo inusi-*
tatum βουλέω, *futurum erit,* βουλήσω, *Præteritum* βεβού-
λημαι, volui, βεβούλησαι, voluisti, βεβούληται, voluit.
Hinc Aor. 1. ἐβουλήθην, ἐβουλήθης, ἐβουλήθη. *Fut. 1.* βου- C
ληθήσομαι. *Fut. med.* βουλήσομαι, *& sic ordine per alios*
modos.

QVOD *si offeratur futurum in* ήσω *vel Aoristus par-*
ticipij in ησας, *noueris tempus illud plerunque à verbo in*
εω *vel in* αω *deriuari, licet fieri poßit, vt tempus hoc*
in præsenti non sit amplius vsitatum, cùm sæpè ex cir-
cumflexis præsentibus facta sint Barytona, vt ἄυξω *ab*
ἀυξέω, augeo, cresco, *& similia.*

Si verò futurum in ασω *exeat, thema erit verbum*
in αω *vel* αζω, *si in* ωσω *vel* οσω, *thema erit* οω *vel* ωω.

quod si

A *quod si futurum desinat in ισω per iota, thema plerumque erit verbum in ιζω aut ιω. Si verò in υσω, tunc thema erit verbum in υζω, vel υω, vel υμι.*

MVLTVM *quoq; conducit ad expeditam temporum formationem, thematísque inquisitionem, ut quis ex compositis abiiciat præpositionem, aut vocabulum quod compositionẽ facit; hoc enim facto multò certiùs thema indagabis, aut indágatum per sua tempora deduces. Ut si incidas in Aor. 1. paßiuum* κατελείφθην, relictus sum, *statim aduertes esse compositum ex* κατὰ, *abiice ergo præpositionem, remanebit* ἐλείφθην, *tunc adhibitis regulis & documentis, hîc & aliâs paßim traditis, inuenies tandem thema* λείπω, relinquo, λείψω, λέλοιφα, λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται, ἐλείφθην, ἐλείφθης, λειφθήσομαι, *cum* κατὰ, καταλείπω, καταλείψω, καταλέλειφα. *Nam in formatione temporum rectà ad futurum, & inde ad præteritum actiuum, hinc ad paßiuum; ab hoc ad Aoristum primũ,*
C *& tandem ad futurum primum veniendum est. Hæc enim tempora ex sese valdè concinnè apta sunt, & ab exercitato unico ferè momento percurrũtur. Sed nunc ipsum verborum difficiliorum catalogum subiungamus, ut verba anomala, quæ in quotidianis prælectionibus occurrunt, hinc studiosa iuuentus sine magno labore petere poßit.*

A.

Ἄγαμαι, miror, suspicio, laudo, probo. *Futur. med.*

med. ἀγάσομαι. *Aor.1.med.* ἠγασάμην. *Aor.paß.* ἠγάσθην A
ab ἀγάζομαι, admiror, veneror; *quod itidem in vsu est. Poëtæ pro* ἄγαμαι *dicunt interdum*, ἀγάαμαι, *interposito* α.

Ἄγω, duco. *Futurum* ἄξω. *Præteritum* ἦχα. *Atticè*, ἀγήοχα *pro* ἄγηχα, *interiecto* ο. *Præteritum passiuum* ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται. *Aoristus primus* ἤχθην. *Futurum primum* ἀχθήσομαι. *Aoristus secundus actiuus est*, ἦγον, *& addito* γα, ἤγαγον. *Hinc* ἄγαγε, ἀγάγοιμι, B
ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν, ὁ ἀγαγὼν, *Ionicè*, ἀγάγας. *Futurum* ἄξω: *vnde præsens* ἄξω, *& in præsenti imperatiui*, ἄξε ἀξέτω: *Nam suprà cap.18. diximus, futurum quorundam verborum pro præsenti vsurpari*, ὄρω, concito, ὀρῶ, *& Æolicè* ὄρσω. *Hinc præsens* ὄρσω. *Paß.* ὄρσομαι. *Imperfect.* ὠρσόμην. *Imperat.* ὄρσου, expergiscere, *Ionicè*, ὄρσεο. *Sic* δύσω, οἴσω, βήσω, λέξω, *pro* δύω, subeo: βάω *seu* βαίνω, eo: οἴω *seu* φέρω, fero: λέγω: dico. *Sic* τέρσω *à* τείρω, attero: δοάσω *vel* δοιάσω, delibero: *à* C
δοάζω *vel* δοιάζω.

Ἄγνυμι, frango. *Futur.* ἄξω. *Aor.1.* ἦξα, *& diæresi* ἔαξα; *quæ diæresis aliis quoque temporibus familiaris est*: ἦχα, ἔαχα. *Paß.* ἦγμαι, ἔαγμαι, ἔαξαι, ἔακται. *Aorist.2.* ἦγον: ἔαγον. *Præt.med.* ἦγα, ἔαγα; κατέαγα, fractus sum. *Aor.2.paß.* ἤγην, ἐάγην, κατεάγην.

O B S E R V A N D V M *porrò est, verba quæ in præsenti* γνύω *&* γνύμι *habent, formare sua tempora, quæ vltra imperfectũ sunt, à verbis in* γω: ζευγνύω, ζεύγνυμι, iungo: *Futur.* ζεύξω: *Præt.* ἔζευγα, ἔζευγμαι. *Hinc* ζεῦγμα,

A ζεῦγμα, iunctura. *Aor.1.* ἐζεύχθην. *Aor.2. Act.* ἔζυγον. *pass.* ἐζύγην. *Præt.med.* ἔζευγα. *omnia ab inusitato* ζεύγω. *Sic* μιγνύω, μίγνυμι, misceo, *à verbo* μίγω. *Fut.* μίξω, ἔμιξα, μέμιχα, μέμιγμαι: μοργνύω, μόργνυμι, abstergo, μόρξω, ἔμορξα, à μόργω: πηγνύω, πήγνυμι, coalesco, cõpingo, πήξω, ἔπηξα. *Aor.2.* ἔπαγον. *pass.* ἐπάγην. ῥηγνύω, ῥήγνυμι, ῥήξω, ἔρρηξα, ἔρραγον, ἐρράγην. *Et eadem est ratio compositorum; quibus adde* ὀμόργνυμι, abstergo: ὀρέγνυμι, appeto: ὀρέξω, ὤρεξα, ὤρεχα, ὤρεγμαι, ὠρέξαι.

B

Ἅδω, placeo. *Præter.med.* ἧδα, *diæresi*, ἕαδα. *Particip.* ἑαδώς.

Αἱρέω & αἱρέομαι, eligo, capio, sumo. *Fut.med.* αἱρήσομαι, *Præter.pass.* ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται. *Aor.1.* ᾑρέθην. *Aor.2.med.* εἱλόμην, *ab* ἕλω. *Aor.2. Act.* εἷλον; & *eadem est ratio compositorum*, καθαιροῦμαι, ἀφαιροῦμαι, occidor, perdor, auferor, & *similium*.

C Αἰσθάνομαι, sentio. *Fut.* αἰσθήσομαι *ab* αἰσθέομαι. *Vnde verò verba in* ανω & ανομαι *sua tempora sumant, dictum est cap.18.*

Ἀλέξω, iuuo, ἀλεξήσω *ab* ἀλεξέω.

Ἀλάλημαι, erro, *ab* ἀλάω, ἄλημι, ἄλημαι, & *cum reduplicatione*, ἀλάλημαι.

Αἴρω, tollo, *Fut.* ἀρῶ. *Aor.1.* ἦρα *vel* ἤρα. *In Aoristis primis extra indicatiuum habet* α *futuri*, ἆρον, tolle, ἄραιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας, *cum* ἀπὸ, ἀπάρας. *Quod etiam in Aoristis secundis fit* ἦρον, ἠρόμην, ἀροίμην, ἄρωμαι. *Præter.* ἦρκα. *pass.* ἦρμαι. *Plusquamperf.* ἤρμην, ἦρσο,

ἤερσο, ἤρτο. *Hinc* ἄωρτο, pependerat. *Aor.1.* ἤερθην. *Imperat.* ἄερθητι, tollere. *Præter. med.* ἦερα, *& repetitione Attica*, ἄηρερα. A

Ἁλίσκομαι, capior. *Fut.* ἁλώσομαι. *Præterit.* ἥλωκα, ἑάλωκα. *Paß.* ἑάλωμαι. *Aorist.2.* ἥλων, ἑάλων. *Infinit.* ἁλῶναι. *Part.* ἁλοὺς, ἁλόντος, *ab* ἅλωμι, *tertiæ coniugationis verborum in* μι, *absque reduplicatione. Omnia significationis paßiuæ sub actiua terminatione.*

Ἀναλίσκω, consumo. *Fut.* ἀναλώσω. *Præt.* ἀνήλωκα *&* ἀνάλωκα, *sine augmento, &* ἠνάλωκα, *& in paßiuo,* ἀνήλωμαι, ἀνάλωμαι, ἠναλώμην. B

Ἁμαρτάνω, pecco, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι, *Aor.2.* ἥμαρτον, *Poëticè* ἤμβροτον, peccasti, *tanquam ab* ἀμβροτέω.

Ἀμφιέννυμι *et* ἀμφιέμαι, induo. *Futur.* ἀμφιέσω, *& Poëticè,* ἀμφιέσσω, induam. *Est autem compositum ab* ἀμφὶ *&* ἕω, *seu* ἱέω. *Hinc* ἵεμαι, *& compositum* ἀμφίεμαι, *& per quartam coniugationem* ἀμφιέννυμι *ab* ἀμφιεννύω; *quæ omnia ab* ἕω, *tanquam ab origine manant. Præter. paß.* ἠμφίεσμαι, indutus sum, *&* ἠμφίειμαι, *cum duplici augmento.* ἕω, ἕσω, εἷσα, εἷκα. *Paß.* εἷμαι, *augetur enim per* ει. *Hinc cùm* ἀμφὶ, ἠμφίειμαι, εἱμφιειμένος, indutus, *&* ἠμφιεσμένος. C

OBSERVANDVM *est autem verba in* ννυω *&* ννυμι, *sumere sua tempora à verbis in* εω, *vel* αω, *vel* ωω, *quod cognoscere poteris ex vocali proximè antecedente duplex illud* νν; κορεννύω, κορέννυμι, saturo, *à* κορέω: στορεννύω, στορέννυμι, *à* στορέω, sterno, *quia in his*

ante

A *ante duplex illud ν, reperitur ε. At* πεταννύω, expando, πετάννυμι, *à* πετάω, πετάσω, ἐπέτασα; κεραννύω, miſceo, κεράννυμι, *à* κεράω, κεράσω, ἐκέρασα, *& per ſyncopen* κράσω. *Præterit.* κέκρακα. *Paß.* κέκραμαι, *& ſine ſyncope* κεκέρασμαι, *addito* σ. *Sumunt hæc tempora à verbis in* αω, *quia* α *habent ante* νν *duplex. At ſequentia à verbis in* ωω, *quia* ω *habent*, ζωννύω, ζώννυμι, cingo, *à* ζώω, ζώσω, ἔζωσα. *Præterit.* ἔζωκα. *Paß.* ἔζωσμαι, cinctus ſum. *Hinc verbale* ζῶσμα, *& abie-*
B *cto* σ, ζῶμα, cingulum. *Aoriſt. 1.* ἐζώσθην, ἐζώσθης, ἐζώσθη: στρωννύω, στρώννυμι, *à* στρώω, ſterno, στρώσω, ἔστρωσα, ἔστρωκα, ἔστρωμαι, ſtratus ſum, ἐστρώθην. ῥωννύω, ῥώννυμι, valeo, *à* ῥώω, ῥώσω, ἔῤῥωσα, ἔῤῥωκα, ἔῤῥωμαι. *Aoriſt.* ἐῤῥώθην: χωννύω, χώννυμι, fodio, aggerem facio, *à* χώω, χώσω, ἔχωσα, κέχωκα, κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται; χρωννύω, χρώννυμι, *à* χρώω, coloro, χρώσω, ἔχρωσα, κέχρωσμαι. *Hinc* χρῶμα, color, *abiecto* σ *præte-*
C *riti, &* χρῶσις, coloratio. *Eadem eſt ratio compoſitorum.*

Ἀναίνομαι, renuo, recuſo. *Perfect.* ἀνήνημαι, ἀνήνησαι, ἀνήνηται. *quaſi ab* ἀναινέω *ex* ἀνὰ *&* αἰνέω. *Hinc Aoriſt. 1. med.* ἠνηνάμην, repudiaui, *cum duplici augmento.*

Ἀνοίγω, aperio, *ab* ἀνὰ *&* οἴγω. *Futur.* οἴξω, ἀνοίξω, *Aor. 1.* ᾦξα, *Atticè* ἔῳξα, ἀνέῳξα. *Præt.* ἀνέῳχα. *Paß.* ἀνέῳγμαι. *Aor. 1.* ἀνεῴχθην *&* ἠνεῴχθην, *& per ſyncopen* ἀνῴχθην, apertus ſum, *Poëticè,* ἀνϊώχθην. *Præt. med.* ἀνέῳγα, ἀνῷγα *&* ἠνέῳγα, *cum augmento triplici.*

ἀπολλύω,

ἀπολλύω, ἀπόλλυμι, pereo, perdo. *Fut.* ἀπολῶ *vel* A
ἀπολέσω, *hoc ab* ἀπολέω, *illud ab* ἀπόλλω, *composito ex*
ἀπὸ & ὄλλω. *Fut.* ὀλῶ, perdam. *Præt.med.* ὦλα, & *re-*
petitione Attica, ὄλωλα, *cum* ἀπὸ, ἀπόλωλα, ὀλωλὼς, ἀ-
πολωλώς. *vel in Præt.act.* ἀπώλεκα, ἀπολώλεκα. *Aor.2.*
med. ὠλόμην, ἀπωλόμην.

Ἀπέσκληκα, indurui, ἀπεσκληκὼς, ἀπεσκληκέναι, *ab*
inusitato ἀποσκλάω. *Optat.* ἀποσκλαίην, *ab* ἀπόσκλημι,
præteritũ simplex est ἔσκληκα. *Aor. 2.* ἔσκλην ἀ σκλῆμι. B
Thema usitatum est σκέλλω *seu* σκάλλω, exsicco, are-
facio. *Fut.* σκαλῶ. *Aor.1.* ἔσκαλα & ἔσκηλα. *Hinc Ao-*
ristus Æolicus σκήλεια, σκήλειας, σκήλειε, arefecerim,
induruerim.

Ἀρέσκω. *Fut.* ἀρέσω *ab* ἀρέω, placeo.

Αὔξω, αὐξάνω, cresco, augeo, αὐξήσω.

Ἀπόχρη, satis est, *impersonale per apocopen pro* ἀπό-
χρησι, *à verbo inusitato* ἀπόχρημι. *Imperfect.* ἀπέχρη. *Fu-* C
tur. ἀποχρήσει. *Aor.1.* ἀπέχρησε.

B.

Βαίνω, vado, βήσω, βέβηκα, ἀ βάω. *Aor.2.* ἔβην ἀ βῆ-
μι. *Sic* καταβαίνω, κατέβην, descendo; ἀναβαίνω, as-
cendo, ἀνέβην. *Imperat.* βῆθι, vade. κατάβαθι, des-
cende, ἀνάβαθι, ascende. *per* α *pro* κατάβηθι: *per a-*
pocopen κατάβα, ἀνάβα, *sicut* ἀνάστα, resurge. *pro* ἀνά-
στηθι.

Βάλλω, iacio, βαλῶ, & *Poëticè* βαλλήσω, *quasi à*

A βαλλέω. *Præt.* βέβληκα, *quasi à* βλέω, βέβλημαι, ἐβλήθην, iactus, proiectus sum.

Βιβρώσκω, edo, βρώσω, ἔβρωσα. *Nam quædam Barytona reduplicationem habent, vt in cap. 18. dictum est.*

Βιόω, viuo, βιώσομαι. *Aor. 2.* ἐβίων à βίωμι. *Imperat.* βίωθι, viue. *Optat.* βιοίην, *vt* δοίην, *&* βιῴην, *vt* δῴην. *Infinit.* βιῶναι. *Part.* βιούς, βιόντος.

Βούλομαι, volo, βουλήσομαι, βεβούλημαι. Βλαστάνω, germino, βλαστήσω, ἐβλάστησα. *Aor. 2.* ἔβλαστον.

B

Γ.

Γαμέω, vxorem duco. *Fut.* γαμήσω. *Aor. 1.* ἔγημα. *Infinit.* γῆμαι, à γάμω. *dicitur etiam* ἐγάμησα, *perfect.* γεγάμηκα, γεγάμημαι, ἐγαμήθην, nupta sum.

Γηράσκω, senesco, γηράσω à γηράω.

Γίνομαι *&* γίγνομαι, fio, sum. *Fut.* γενήσομαι. *Præt.* γεγένημαι. *Aor. 1.* ἐγενήθην. *Aor. 1. med.* ἐγενησάμην. *Aor.*

C *2.* ἐγενόμην, ἐγένου, ἐγένετο, *& syncope* ἔγεντο *&* γέντο, *sine augmento. Præt. med.* γέγονα, γέγονας, à γείνω. *& Aor. 1. med.* ἐγεινάμην. *Particip.* γεινάμενος. *Fut. 1. med.* γενοῦμαι. *Dicitur etiam* γεννάω, *per duplex νν. Hinc Aor. 1.* ἐγέννησα. *med.* ἐγεννησάμην, ἐγεννήσατο, *et facta syncope,* ἐγέννατο, *&* γέννατο, *ablato augmento. Sumit igitur* γίγνομαι *sua tempora à tribus:* γενάομαι, γείνω, γεννάω.

Γινώσκω, cognosco. *Fut.* γνώσομαι. *Præt.* ἔγνωκα, à γνόω. *Aor. 2.* ἔγνων. *tanquam à* γνῶμι. *Imperat.* γνῶθι, nosce. *Infin.* γνῶναι. *Part.* γνούς. *Sic* ἀναγινώσκω, lego,

ἀναγνώσω,

ἀναγνώσω, ἀνέγνωσα, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων. *Præt. paß.* ἀ- A
νέγνωσμαι. *Sic* καταγινώσκω, condemno, improbo.

Δ.

Δαίω, ſcio, diuido, depaſcor, δαήσω, à δαέω. *Paſ.*
δεδάημαι, & δέδασμαι à δάζομαι. *Aor.2.* ἐδάην. *Præter.*
med. δέδηα.

Δάκνω, mordeo. *Fut.* δήξω. *Aor.2.* ἔδακον. *Aor.1.*
ἔδηξα. *Paß.* δέδηγμαι, ἐδήχθην, morſus ſum. *Et ſic de*
cæteris temporibus. B

Δεικνύω & δείκνυμι, oſtendo. *Fut.* δείξω, *tanquam*
à δείκω. ἔδειξα, *& ita deinceps etiam in compoſitis*, κα-
ταδείκνυμι, demonſtro, ἀποδείκνυμι, demonſtro. ὑ-
ποδείκνυμι, ſuggero.

Δαρθάνω, dormio. *Fut.* δαρθήσομαι.

Δέω, ligo. *Fut.* δέσω & δήσω. *Aor.1.* ἔδησα. δέδεκα, li-
gaui. & δέδηκα. *Paß.* δέδεμαι. *Hinc* ἐδέθην, ligatus
ſum. & δέδημαι. ἀναδέδημαι, *à quo verbale* ἀνάδημα,
redimiculum, διαδέδημαι, διάδημα, diadema, co- C
rona.

Δέομαι, rogo, δεήσομαι. *Perf.* δεδέημαι. *Aor.1.* ἐδεή-
θην, à δεέομαι.

Δείδω, timeo. *Perf.* δέδεικα. *Med.* δέδοικα, *pro* δέδοι-
δα, *euphoniæ cauſa. Ionicè,* δέδια. *Nam Iones ex cõmu*
ni præterito auferunt κ, *et penultimã corripiũt,* δέδοικα,
timui, δέδια: βαίνω, βάω, vado, βέβηκα, βέβαα. *Part.* βε-
βαώς. *Qua de re dictũ eſt cap.15. Aor.paß.Imp.* δείδιθι
& δέδιθι, *pro* δεδίγηθι à δεδίττομαι, territo *ſeu* terri-
tor, attonitus ſum.

A Διδάσκω, doceo. *Fut.* διδάξω. ἀ διδάχω. *Aor.1.* ἐδίδαξα, δεδίδαχα, δεδίδαγμαι, ἐδιδάχθην.

Διδράσκω, fugio. *Fut.* διδράσω ἀ διδράω, *Aor.2.* δίεδραν, fugi, *pro* διέδρην, διέδρησαν, fugerunt, διαδρὰς, διαδράντος, ἀ διάδρημι.

Δοκέω, appareo, video, puto. *Fut.* δοκήσω & δόξω, ἔδοξα, δέδογμαι. *Hinc* δόγμα.

Δύνω, ſubeo, ingredior. *Fut.* δύσω. *Aor. 2.* ἔδυν ἀ

B δῦμι.

E.

Ἔδω, edo. *Perf.* ἦκα. *Atticè*, ἔδηκα, & *per pleonaſmum*, ἐδήδοκα. *Præt.med.* ἦδα. *Atticè*, ἔδηδα. *Part.* ἐδηδὼς, qui edit. *Fut. med.* ἔδομαι, edam, *pro* ἐδοῦμαι, *vt* φάγομαι, edam, πίομαι, bibam.

Ἐθέλω, volo. *Fut.* ἐθελήσω, *ab* ἐθελέω.

Ἔθω, aſſueſio. *Præt.med.* εἴωθα, ſolitus ſum, conſueui, *pro* εἶθα.

C Εἴδω, ſcio, video. *Fut.* εἴσομαι *vel* ἴσομαι *remoto* ε. *Fut. act. eſt* εἴσω *vel* ἴσω, ſciam. *Hinc præſens* εἴσκω *ſeu* ἴσκω, ſcio. *Aor.1.* εἶσα, *med.* εἰσάμην, & *Atticè* ἐεισάμην. *Hinc* ἐεισάμενος. *Præt. med.* οἶδα. *Nam* ει *mutatur in illo præterito in* οι. *Aor.2.* εἶδον, *Poëticè*, ἴδον, *etiam extra indicatiuum*, ἴδε, vide, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών. *Opt. præſ.* εἰδείην. *Infin.* εἰδέναι *ab* εἴδημι. *Aliud futurum eſt* εἰδήσω *ab* εἰδέω. *Perfect.* εἴδηκα. *Pluſquamperf.* εἰδήκειν. *Part.* εἰδηκὼς, & *ſyncope facta* εἶδα, εἴδειν, *Atticè* ᾔδειν, *mutato* ει *in* η. *Part.* εἰδὼς, εἰδότος.

Ἐλαύνω,

Ἐλαύνω, impello, agito, abigo. *Fut.* ἐλάσω *ab* ἐ- A
λάω. *Aor.1.* ἤλασα. *tertia plural.* ἤλασαν, *sine augmen-*
to, ἔλασαν, *syncope,* ἔλσαν. *Sic infinit.* ἔλσαι *pro* ἐλάσαι.
Particip. ἔλσας *pro* ἐλάσας, *Præt. perfect.* ἤλακα. *Atti-*
cè, ἐλήλακα. *Præt. paß.* ἤλαμαι, ἤλασαι, ἦλαται, *Atti-*
cè, ἐλήλαμαι. *Aor.1.* ἠλάθην. *Aorist.1. particip.* ἐ-
λαθείς.

Ἔρομαι, interrogo. *Futur.* ἐρήσομαι. *Aorist. 2.*
ἠρόμην. B

Ἔρχομαι, venio, accedo. *Fut. med.* ἐλεύσομαι, ve-
niam. *Particip.* ἐλευσόμενος, *ab* ἐλεύθω. *Aorist.2.* ἤλυ-
θον, ἤλυθες, ἤλυθε, *& facta syncope:* ἦλθον, ἦλθες, ἦλθε.
Infinit. ἐλθεῖν. *Perfect. act.* ἤλευκα. *Med.* ἤλευθα. *At-*
ticè, ἐλήλυκα, ἐλήλυθα. *Plusquamperfect.* ἐληλύκειν,
ἐληλύθειν.

Εὑρίσκω, inuenio. *Fut.* εὑρήσω, *ab* εὑρέω. *Aorist. 2.*
εὗρον. *Præterit.* εὕρηκα, εὕρημαι. *Aor.1.* εὑρέθην, in- C
uentus sum.

Ἔχω, habeo. *Fut.* ἕξω, *aspero spiritu. Præterit.* ἔσχη-
κα, *à* σχέω. *Aor. 2.* εἶχον *&* ἔσχον, ἔσχες. *Aor.2. Imperat.*
σχὲς, habe, ἐπέχω, inhibeo, ἐπίσχες, *à* σχῆμι. *Cuius præ-*
ter. paß. est. ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται, *à quo regulariter*
formatur ille Aoristus ἐσχέθην, *de quo in Barytonis.* ἔ-
σχημαι *verò fit ab* ἔσχηκα.

Ἕω, induo *vel* colloco. *Aor.1.* εἷσα. *augetur enim*
per ει. *Præteri.* εἷμαι. *Hinc* εἷμα, vestis, *et reiecto* ε, ἱμά-
τιον, vestimentum, *de quo diximus iam suprà in*
ἀμφιέννυμι.

A

H.

ἦν, dicebam. *Imperf. à* φημὶ, dico. *In imperfecto,* ἔφην, *ablatoq; augmento cum* φ, ἦν, ἦς, ἦ, dicebam.

Θ.

Θάπτω, sepelio. *Fut.* θάψω. *Aor.2.* ἔταφον. *Paß.* ἐτάφην, *quasi à* τάφω.

Θέλω, volo, θελήσω, ἐθέλησα, *tanquam à* θελέω.

B Θνήσκω, morior, *sumit sua tempora à* θείνω, θνάω, τέθνημι, *&* θνέω. *Fu. med.* θανοῦμαι. *Aor.2.* ἔθανον. *Aor. 2. med.* ἐθανόμην, *à* θείνω. *Præt.* τέθνηκα, mortuus sum, *à* θνάω, *Ionicè,* τέθναα, *ut* βέβηκα, βέβαα, *de quo suprà. Imper.* τέθναθι, morere, τεθνάτω, moriatur. *Optat.* τεθναίην, *Infinit.* τεθνᾶναι. *Part.* τεθνας, *à* τέθνημι, *verbo reduplicato per* ε. *Præteritum Boeoticum est* τέθνεικα, *ut* τέθεικα, *à* θνέω, τέθνημι, *primæ coniugationis verborum in* μι. *Ionicè* τέθνεια. *Partici.* τεθνειὼς, *& ablato* ι,
C τεθνεὼς, *pro quo vsurpant etiam Poëtæ* τεθνηὼς, mortuus. *Inuenitur etiam* τεθνήξομαι, morior.

I.

ἱκνοῦμαι, venio. *Fu.* ἵξομαι, *à quo fit præsens* ἵξω, venio. *Imperf.* ἷξον. *Aor.2. med.* ἱκόμην. *Præt.* ἷγμαι. *vnde* ἀφῖγμαι *ab* ἀφικνοῦμαι, venio, peruenio. *Omnia ab* ἵκω.

ἱλάσκομαι, placo. *Fut.* ἱλάσομαι.

ἵπταμαι, volo, volas. *Fut.* πτήσομαι, *à* πτάω. *Aor.2.* ἔπτην. volaui. *Aor.2. med.* ἐπτάμην. *Part.* πτάμενος,

ἀποπτάμενος, auolans. *Infinit.* πτάσθαι & πτέσθαι, α in ε A
conuerso: ἐπτέσθαι à πτέω. *Hinc* πτῆμι, & *cum reduplicatione* ἵπτημι, ἵπταμαι, volo.

K.

Καθέζομαι, ſedeo. *Fut.2.* καθεδοῦμαι, *iuxta regulam de aoriſto & futuro ſecundo quartæ coniugationis traditam.*

Κάθημαι, ſedeo. *Fut.* καθήσομαι.

Καίω *vel* κάω, vro. καύσω. *Aor. 2. paß.* ἐκάην, vſtus B
ſum.

Κάμνω, laboro. *Perfect.* κέκμηκα *pro* κεκάμηκα. *Aor.2.* ἔκαμον.

Κλάζω, clango. *Fut.* κλάγξω à κλάγγω: *Poëticè* κεκλάγξω. *Perf.* κέκλαγχα. *Aoriſt.2.* ἔκλαγον. *Præt.med.* κέκληγα *pro* κέκλαγα. *Part.* κεκληγὼς, κεκληγότος.

Καλέω, voco. *Fut.* καλέσω, καλήσω. *Perf.* κεκάληκα, & *ſyncope,* κέκληκα. *Paß.* κέκλημαι, κέκλησαι, κέκληται, C
vocatus eſt. *Aor.1.* ἐκλήθην.

Κραίνω, perficio, κρανῶ. *Aor. 1.* ἔκρανα. *Atticè,* ἔκρηνα. *Imper.* κρῆνον, κρηνάτω, perfice, exequere, & κρήηνον, *quaſi à* κραιαίνω.

Κλαίω, *vel* κλάω, κλαύσω, fleo. *tanquam à* κλαύω.

Κρέμαμαι, pendeo. *Fut.* κρεμάσομαι. à κρεμάομαι.

Κρύπτω, abſcondo. κρύψω. *Aor. 2.* ἔκρυβον. *Paß.* ἐκρύβην, abſconditus ſum, *quaſi à* κρύβω.

Λ.

Λαμβάνω, accipio: λανθάνω, lateo: λαγχάνω, ſortior,

A tior, & *similia, vnde sua tempora sumant diximus iam suprà cap. 18.*

M.

Μανθάνω, disco, μαθήσω, ἐμάθησα, ἔμαθον, μεμάθηκα, *tanquam à* μαθέω.

Μάχομαι, pugno, μαχέσομαι & μαχήσομαι, μεμάχημαι, pugnaui.

Μείρω, diuido, partior, μείζω, Item particeps

B sum, sortior. *Præt. med.* ἔμμορα. *factum per metathesin, pro* μέμορα. ἔμμορε τιμῆς, honorem nactus est. *Paß.* μέμαρμαι, & εἵμαρμαι, εἵμαρται, fato decretum est. *Hinc* εἱμαρμένη, fatum.

Μέλει, *impersonale*, curæ est. *Fut.* μελήσει. *Aor. 1.* ἐμέλησε, curæ fuit.

Μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, in memoriam reuoco. *Futur.* μνήσω, μνήσομαι. *Præt.* μέμνημαι. *Aor. 1.* ἐμνήσθην, *tanquam à* μνάομαι. *Sic* ἀναμιμνήσκω, recor-

C dor, ἀναμνήσομαι.

O.

Οἴομαι *vel* οἶμαι, puto. *Imper.* ᾠόμην & ᾤμην. *Fut.* οἰήσομαι, *Perf.* ᾤημαι, ᾤησαι, ᾤηται. *Aor. 1.* ᾠήθην, ᾠήθης, *vt ab* οἰέομαι.

Οἴχομαι, abeo. *Fut.* οἰχήσομαι, *ab* οἰχέομαι. *Aor. 2. med.* ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο.

Ὀμνύω, ὄμνυμι iuro. *Fut.* ὀμόσω.

Ὀπτάνομαι & ὄπτομαι, video. *Fut.* ὄψομαι. *Aor. 1.* ὤφθην, ὤφθης, ὤφθη.

Ὄρω

Ὄρω, moueo, concito. *Fut.* ὀρῶ, *Æolicè,* ὄρσω. *Præt.med.* ὦρα, *Atticè,* ὄρωρα. A

Ὀφείλω, debeo, *& per syncopen* ὄφλω. *Fut.* ὀφειλήσω, ὀφλήσω. *Præter.* ὠφέληκα *&* ὤφληκα, *ab* ὀφειλέω *&* ὀφλέω. *Aor.2.* ὤφειλον *ab* ὀφειλέω, *&* ὤφελον *&* ὦφλον *ab* ὀφείλω. *Sumitur etiam pro aduerbio* ὤφελον *seu* ὄφελον, vtinam ego: ὤφελε, vtinam ille.

Π.

Πάσχω, patior. *Fut.* πείσομαι *pro* πήσομαι, *ab inusitato* πήθω. *Ao.2.* ἔπαθον, *à* πήθω. *Præt.med.* πέπονθα, *à* πονέω, *per pleonasmum pro* πέπονα. *Part.* πεπονθὼς, πεπονθότος. B

Πεταννύω, extendo. *Fut.* πετάσω. *Part.* πεπέτακα, *&* πέπλακα, πέπλαμαι, *à* πετάω: *dicitur etiam* πετάζω, πετάζομαι, expando.

Πίνω, bibo. *Fut.* πώσω. *Præt.* πέπωκα, *à* πόω. *Aor.2.* ἔπιον, *à* πίω. *Fut.2.* πίομαι, *pro* πιοῦμαι. *Aorist.imperat.* πῖθι, bibe. *Nam* πίε *adsciscit syllabam* θι, πίεθι, *hinc per crasin,* πῖθι: *dicitur etiam* πῶθι *à* πῶμι, *& per apocopen,* πῶ, bibe. C

Πίπτω, cado, πτώσω, ἔπτωσα, πέπτωκα, πεπτωκὼς, *& crasi facta,* πεπτὼς, πεπτῶτος, πεπτῶσα, τὸν πεπτῶτα, *& interposito* ε, τὸν πεπτεῶτα. *Aor. 2.* ἔπεσον, *à* πεσέω. *Et Aor.1.* ἐπέσησα. *Hinc* ἔπεσαν, ceciderunt, *tertia pluralis, pro* ἐπέσησαν. *Fut.* πεσοῦμαι, *doricum, vsitatum est pro* πέσομαι *à* πέτω.

Πυνθάνομαι, audio, sciscitor. *Fut.* πεύσομαι. *Aor. 2.* ἐπυθόμην, *à* πύθω. *Paß.* πέπυσμαι, *pro* πέπυσμαι,

A *abiecto* ε, *vt fit etiam in verbali* ἄφυκτος, ineuitabilis, *pro* ἄφυκτος, ἀ φύγω, fugio.

Πράττω, ago, πράξω. πράττω *vel* πιπράσκω, vendo. *Fut.* πράσω, πέπρακα.

P.

Ῥέω, fluo. *Fut.* ῥεύσω *&* ῥυήσω, ἀ ῥεύω *&* ῥυέω. *Perfect.* ἐῤῥύηκα. *Aor.* 2. *pass.* ἐῤῥύην, *ab actiuo* ἔῤῥυον, ἀ ῥύω. *Eadem est ratio compositorum* ἐπιῤῥέω, influo. διαῤ-

B ῥέω, diffluo, *per geminum* ῥ ῥ.

Ῥηγνύω, ῥήγνυμι, rumpo. *Fut.* ῥήξω ἀ ῥήγω. *Præter. med.* ἔῤῥωγα, ruptus sum, *pro* ἔῤῥηγα: *Sic* διέῤῥωγα, diruptus sum, ἐῤῥωγὼς, διεῤῥωγώς.

Ῥωννύω, ῥώννυμι. *Fut.* ῥώσω, *de quo iam suprà.*

Σ.

Σβεννύω, σβέννυμι, ἀ σβέω, extinguo. *Fut.* σβέσω, σβέσομαι. *Aorist.* ἔσβην, ἀ σβῆμι, *vel passiuus ἀ* σβέω.

C *Aor.* 2. *act.* ἔσβον, extinxi. *Dicitur etiam* σβήσω, *pro* σβέσω, *hinc* ἔσβησα, ἐσβηκώς.

Σεύω, concito, fugo. *Aor.* 1. ἔσσευα. *Aor.* 1. *pass.* ἐσύθην, *pro* ἐσσύθην. *Præt.* ἔσσυμαι.

Σπένδω, libo. *Fut.* σπείσω, ἀ σπείδω. *Nam Æolicè pro vocali postpositiua diphthongi ponitur consonans.* σπείδω, σπένδω; σπείρω, σπέῤῥω, semino.

Στερίσκω. *Fut.* στερήσω, ἀ στερέω, priuo.

Σχέω *inusitatum vide in* ἔχω.

T.

Τέμνω, seco. *Fut.* τμήξω ἀ τμήγω, *vel* τμήσω ἀ τμέω,

vel

vel τεμῶ, *regulare. Perf.* τετέμηκα, *per syncopen* τέτμηκα. *Paß.* τέτμημαι. *Aor. 1.* ἐτμήθην, sectus sum. *Part.* τμηθεὶς. *Aor. 2.* ἔταμον & ἔτεμον. *Praeterea* ἔτμηγον & ἔτμαγον. *Fut. 2.* ταμῶ. A

Τίκτω, pario. *Fut.* τέξω, ἀ τέκω. *Praet. med.* τέτοκα. *Aor. 2.* ἔτεκον.

Τίνω, soluo. *Fut.* τίσω, ἀ τίω.

Τιτρώσκω, vulnero. *Fut.* τρώσω. *Praet.* τέτρωκα, *tanquam* ἀ τρώω. B

Τρέχω, curro. *Fut.* θρέξω. *Praet.* δεδράμηκα, ἀ δραμέω. *Aor. 2.* ἔδραμον. *Fut. 2. med.* δραμοῦμαι, curram. *Praet. med.* δέδρομα, cucurri, ἀ δρέμω.

Τρώγω, comedo. *Aor. 2.* ἔφαγον, ἀ φήγω. *Fu. 2. med.* φάγομαι, *sine circũflexo. vt* πίομαι, ἔδομαι. *Habet tamẽ verbũ hoc suum quoq; Aoristum,* ἔτραγον, τραγεῖν.

Τυγχάνω, sum, adipiscor. *Fut.* τεύξομαι. *Aor. 2.* ἔτυχον. *Praet.* τετύχηκα, ἀ τυχέω, & τεύχω. *Tertia persona praeteriti perfecti,* τέτυκται, est, paratus est, *pro* τέτυκται, *ablato* ε. *Plusquamperf.* ἐτετύγμην, ἐτέτυξο, ἐτέτυκτο. C

Τλῆμι & τέτλημι, ἀ τλάω, tolero, sustineo. *Fut.* τλήσω. *Aor. 2.* ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη, toleraui. *Imper.* τέτλαθι, tolera. *Aor. 2.* τλῆθι. *Optat.* τετλαίην. *Aor. 2.* τλαίην. *Part.* τλὰς, τλάντος.

Υ.

Ὑπισχνοῦμαι, promitto. *Fut.* ὑποσχήσομαι, *ab* ὑποσχέομαι, ὑπέσχημαι, promisi. *Aor. 1.* ὑπεσχέθην. *Aorist. med.* ὑπεσχόμην.

A

Φ.

Φέρω, fero. *Fu.* οἴσω, *ab* οἴω. *Aor.1.* ἤνεγκα. *Aor.2.* ἤνεγκον, *ab* ἐνέγκω. *Præter.med. Atticum,* ἐνήνοχα, *ab* ἐνέχω. *Aor.1.paß.* ἠνέχθην. *Et eadem est ratio compositorum,* ἀναφέρω, effero, refero, καταφέρω, defero, μεταφέρω, transfero. *A* φέρω *fit* φρέω, *hinc* φρῆμι, φρήσω, ἔφρησα. *Aor.2.imper.* φρὲς, fer, εἴσφρες, infer, admitte. ἔκφρες, effer.

B Φάσκω, dico, à φάω, φήσω. *Imp.* ἔφασκον, dicebam.

Φθάνω, prẹuenio, anteuerto. *Fut.* φθάσω, à φθάω. *Aor.2.* ἔφθην, *à verbo* φθῆμι. *Optat.* φθαίην.

Φθίνω, tabesco. *Fut.* φθίσω, à φθίω. *Aor.1.* ἔφθισα. *Præt.* ἔφθικα. *Paß.* ἔφθιμαι, ἔφθισαι, *hinc* φθίσις, corruptio.

X.

Χαίρω, gaudeo. *Fut.* χαρήσω *vel* χαρήσομαι, à χαρέω. *Aor.2.* ἔχαρον. *Paß.* ἐχάρην. *Med.* ἐχαρόμην. *Perfect. med.* κέχαρα.

C Χάσκω, dehisco. *Fut.* χανοῦμαι. *Præt. med.* κέχηνα. *Aor.2.* ἔχανον, à χαίνω.

Χέω, fundo. *Fut.* χεύσω. *Aor.1.* ἔχεα. *Imper.* χέον, ἔκχεον, effunde. *Infin.* χέαι, ἐκχέαι, effudisse. *Aor.2.* ἔχεον. *Fut.2.* χεῶ, ἐκχεῶ, effundam.

Ω.

ὠθέω, pello, ὠθήσω καὶ ὤσω. *Aorist.1.* ὦσα. *Atticè.* ἔωσα. *Paß.* ἔωσμαι. *ab* ὤθω.

INDEX

INDEX VOCABVLORVM
LIBRI PRIMI.

B.

ἀκρισία,

ἀμφι-

ἀρχὴ

B.

διάκειμαι,

E.

ἐννε-

ἔταφον,

Z.

ζεὺς,

H.

Θ.

ricu-

I.

K.

κατα-

κλίνω,

Μάγειρος,

M.

N.

Ξ.

O.

ὅπη,

Π.

πέντε,

P.

T.

τείνω,

Υ.

ὕγρανσις,

Φ.

φιλό-

X.

ὤθω,

FINIS.

Laus DEO Virginique MATRI.

Ego sum posesur
Alexander
Surzecky

tartarum
gmatis
ris
teris.

HO-

η.
ω.
ῶν.
εξον.

sepulchrū.

nt.

n ratio apud
maximè Co-
pedibus insi-
, Sophocles,
Seneca. Ha-
allato tamen
us non est

Anacreonte
nomen

vale magister
Alexander

[illegible]
Alexander

